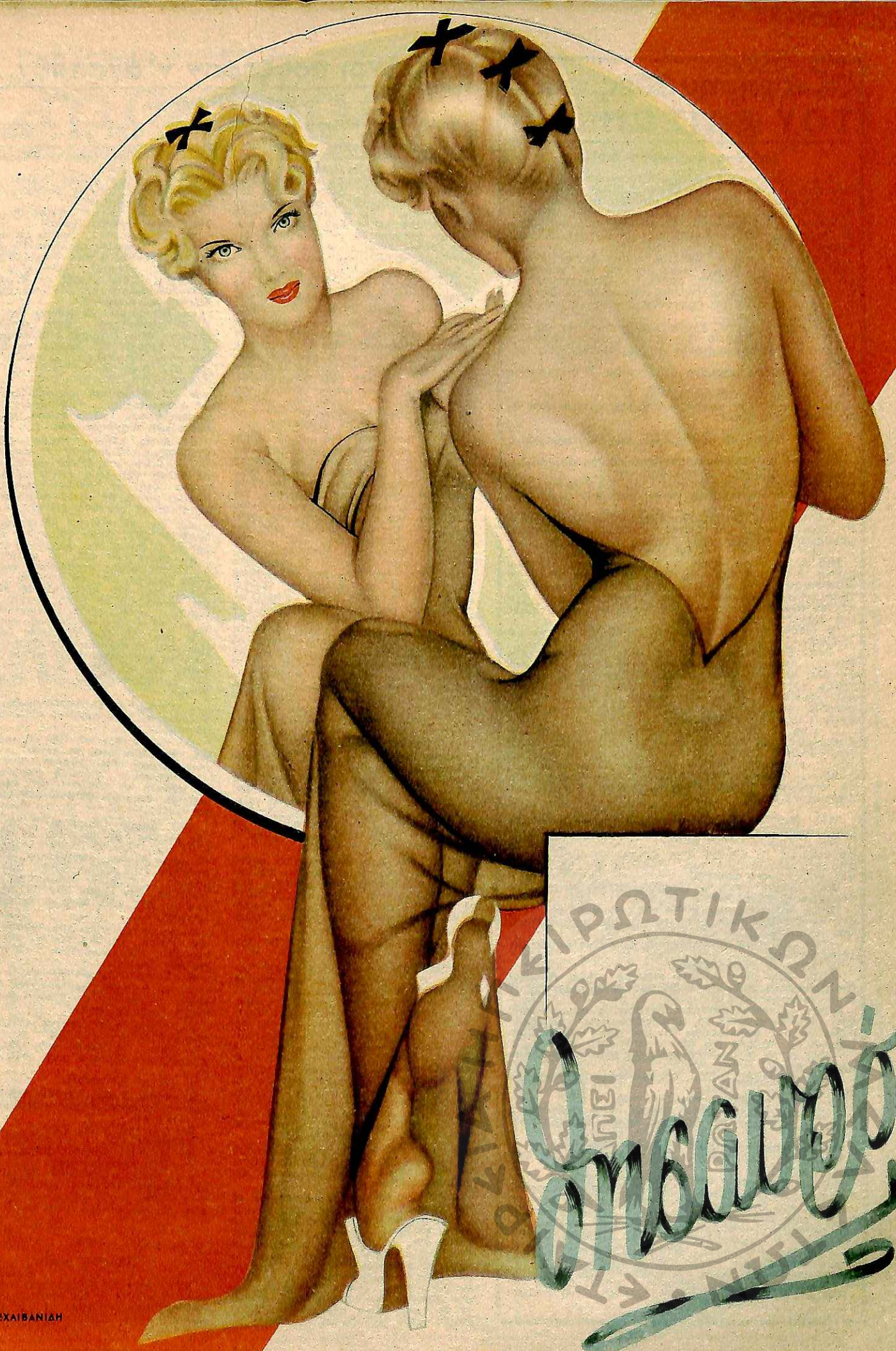

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ

«Όταν ο Μάξ ντ' Ακεμόν γύρισε στο Παρίσι μετά το τέλος του πολέμου, τράβηξε κατ' ερώτησιν για το σπίτι του. Ο Μάξ δεν ήταν καθόλου πιστός σύζυγος, τώρα όμως άνωπομονούσε να δει τη γυναίκα του, την ώμορη, γαλήνια και πιστή του Έντιθ και να της κάνει μια έκπληξη, δεδομένου ότι δεν την είχε ειδοποιήσει για την επιστροφή του. Μπαίνοντας στο δωμάτιο της γυναίκας του δοκίμασε μια βαθεία έκπληξη. «Όχι μόνο ήταν άδεια, μα φαινόταν και άκατοίκτη. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι συνέβαινε. Το τελευταίο γράμμα της Έντιθ ήταν όμοιο με όλα τα προηγούμενα, συγκαταλαμβανό στην τρυφερότητα του και πολύ πατριωτικό. Κάλυψε άμέσως την καμαριέρα, για να μάθει τι συνέβαινε, αλλ' αντί της καμαριέρας παρουσιάστηκε η μαγευτική, η οποία τον πληροφορήθηκε πως η γυναίκα του είχε φύγει την ημέρα ακριβώς της υπογραφής της ειρήνης, παίρνοντας μαζί της όλα της τα ρούχα και συνοδευόμενη από την Καρλόττα την καμαριέρα. «Όταν ο Μάξ έμεινε μόνος, έριξε γύρω του μια έρευντική ματιά και πρόσεξε ένα φακέλλο που βρισκόταν πάνω σ' ένα τραπέζι. Πλησίασε και είδε πως στο φακέλλο ήταν γραμμένο το όνομά του. «Επί τέλους, θα μάθαινε το μυστικό της εξαφανίσεως της γυναίκας του. Με βιαστικές και νευρικές κινήσεις έσπασε το φακέλλο και διάβασε: «Υπήρξε πάντοτε τακτική στις υποθέσεις μου και τέτοια έθληνα να παραμένω ως την τελευταία στιγμή. Η αναχώρησής μου είναι οριστική. Χάρη στην πληρεξουσιότητα που μου δώσατε κατά την διάρκεια του πολέμου και η οποία έδειχνε την εμπιστοσύνη σας για μένα, δεν μπορούσα να προδώ στον χρισμό της πε-

ριουσίας μου. Τώρα παίρνω ό,τι μου ανήκει και τίποτε περισσότερο. «Μου υπολείπεται να σας εξηγήσω τα αίτια της εγκαταλείψεώς μου αυτής. Την απόφαση αυτή την πήρα τον πρώτο χρόνο του πολέμου, δεν θεωρώ όμως εύγενικό να σας εγκαταλείψω προτού τελειώσει ο πόλεμος. Πιστεύω πως θα έκτιμήσετε την ευγένειά μου αυτή. «Ημαστε εξη χρόνια παντρεμένοι, όταν σας κάλεσαν υπό τα όπλα. Η ειρωνεία σας πόνγωνε τους ένδοξασμούς μου. «Ωρες-ώρες αισθανόμουν ότι ήμαστε δυο άνθρωποι, που ζούσαμε μαζί, αλλά που ο ένας ήταν στην πραγματικότητα ξένος για τον άλλο. «Αυτόσο ο κόσμος με θεωρούσε εύχρηστη και πολλές φορές μου με ζήτησαν, α-πορούσαν, όταν μ' έδλεπαν κάποτε μελαγχολική. «Σ' αυτή την κατάσταση βρισκόμαστε, όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος. Αναγκαστήκατε τότε να φύγετε άμέσως και επισημαστές μάλιστα κατά μερικές ώρες την αναχώρησή σας. Αργότερα έμαθα τον λόγο της βιασύνης σας αυτής. «Όταν χωρίσαμε, εγώ υπέφερα, έκλαψα, ενώ εσείς μου δείξατε την συνθησμένη σας ψυχική και τυπική τρυφερότητα. «Από την πρώτη στιγμή η απουσία σας μου ήταν αισθητή και η μοναξιά μου άνωπο-νο. Για να βρω λίγο πιο κοντά σας, ζήτησα να γίνω νοσοκόμος. Τότε όμως, ενώ έτοιμαζόμουν να φύγω για το μέτωπο, έμαθα την τρομερή αλήθεια. Χρειαστήκατε κάτι και μου γράψατε που ακριβώς βρισκόταν, σ' ένα σουτάρ του γραφείου σας. Μά είτε επειδή δεν θυμόσαστε καλά, είτε από δική μου αδεξιότητα, δεν βρέθηκε το πράγμα που μου υποδείχνατε και τότε, σκαλίζοντας τα χαρτιά σας, βρήκα ένα δέμα από γράμματα, τα ο-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Κατρακύλαι

Βαβαί, παπαί, Ισταταί, δεν τ' ανέμενον ποτέ πως οι έμπορευόμενοι τοσοῦτον θα θελήσωιν άρκούντως όλας τας τιμας να τας κατρακυλώσωιν. Πολλά κατρακυλήματα έγινοντο γενναία πλην ουδαμώς δεν παύουσιν ν' άγγέλλωνται και νέα, τούθ' όπερ μέγα γεγονός χαρμούνον έστι κί' έμέ τόν γόνιν προφανώς σφοδρώς μ' εύχαριστεί. Είς κατρακύλαν άγονται τα πάντα φοδεράν, σέ ύψη δεν εύρίσκοντα ούκουν λιγνιώδη κί' ούτω, κανών θα συνθώ με άμε- (τρον κοράν εσώθρακα φθνήδοντα να λάβω καινούργιο καθ' ό τα παλαιόντα έφθάρησαν έφετο και νύν τό πανοαλόνιον κατάρσας τό (θέτω. Κατρακυλίστατε τιμαί, μίν είθε πλέον Ιταμαί είς τούς πτωχούς άνοίξατε τών μαγα- (ζιών τας πύλας και ύποστήτε πρόθυμοι και άλλας κα- (τρακύλας. Τό δε παράδειγμα ύμωv -ώπερ έλπίωv, μα τό ναί- άνευ πολλών ένδοξαίμων θα μιμηθώσιν οι γυναι- και θέλουσαι να κάμωσιν έρωτικές (οπατάλας κατρακυλουν είς τας (έμάς άγκάλας!... Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ποία ξανάβηλα στη θεά τους, παρά την όποτη όνι τους. Μου δείξατε εμπιστοσύνη και δεν ή-θελα να την καταχρασθώ. Μα στο τέλος δεν άνθεξα στον πειρασμό και τ' άνοίξα. «Αυτό που έκανα ήταν άνή-θικο, τό έρώ καλά, αλλά έ-πρεπε να γίνη και γι' αυτό δεν μετανόω που τό έκανα. Τό τί άνακαλύψα στο γραφείο σας τό φαντάζεσθε βέβαια. Έκεί-νο όμως που δεν φαντάζεσθε, είνε ότι τα γράμμάτά σας έ-κείνα με σκότωσαν!... Σκο-τώσαμε μέσα μου ένα πλάσμα γεμάτο τιμιότητα, εμπιστοσύ-νη ένδοξαίμων, τρυφερότητα. «Έμαθα ότι υπήρχατε έραστής της κυρίας Α... πρό τού γά-μου μας και ότι ξαναγινάτε έραστής της ένα χρόνο μετά τό γάμο μας. Αλλά ούτε και σ' αυτήν μείνατε πιστός. Αυτό βλέπετε δεν ήταν τού χαρα-κτήρος σας. «Έτσι λοιπόν ζούσα μ' έναν άνδρα που την άγάπη μου την πήλωνε με άπιστία. Με κα-τέλαβε τότε τέτοια άδηία, τέ-τοια ντροπή, ώστε θέλησα να φύγω μονομιάς από τό σπίτι σας για τό οποίο δεν ένιω-θα πιά παρά άποστρόφη. Κί' όμως έμεινα. «Δεν σας φανέρωσα ποτέ τό παραμικρό. Έξακολουθούσα να σας γράφω όπως πριν, τακτι-κότατα μάλιστα. «Όταν παίρ-νατε άδεια και γυρίζατε στο Παρίσι, κατανικώντας την ντρο-πή μου και την άδηία μου, σας έσφιγγα στην άγκαλιά μου σαν να σας άγαπούσα πραγ-ματικά. «Κράτησα μέχρι την τελευ-ταία στιγμή την ύπόθεσι που είχα δώσει στον έαυτό μου: Να μη σας φανέρωσω τίποτε που τό τέλος του πολέμου. Τώρα πιά όμως είμαι έλευθε-ρή. Τό μαρτύριό μου τελείωσε, έσίμαινε και για μένα ή στιγ-μή της έλευθερίας! Δεν σας άνήκω πιά και μπορώ να σας πώ πως δεν αισθάνομαι για σας παρά μονάχα άδηία. «Έντιθ! ντ' Προδάν» «Όταν τελείωσε τό διάβα-σμα τού γράμματος αυτού, ό Μάξ ντ' Ακεμόν έννοιωσε βαθύ πόνο. Τί έπρεπε να κάνει τώρα που έχασε την γυναίκα του, που κατά βάθος άγαπούσε; Δεν θέλησε όμως να εγκα-ταλείψη σε δυσάρεστα συναι-σθήματα και πήγε να έπισκε-φθή την κ. Λορλ, την παλιά του φίλη που άνέφερε ή γυ-ναίκα του στο γάμμα της. Στο σπίτι της όμως τον πλη-ροφόρησαν ότι ή κυρία Λορλ βρισκόταν στο προσέφαλο έ-νος πληγωμένου αεροπόρου. Τόν ήξερε ό Μάξ τόν αεροπό-ρο αυτό. «Ήταν φίλος της έ-ρωμένης του. Έφυγε λοιπόν και τράβηξε για τό σπίτι μιας άλλης παλιάς φίλης του, που έλειπε κί' αυτή τού Νανσύ για κάποιο ύποπτο λόγο. «Υστερα από τίς δυό άκαρ-πες αυτές έπισκέψεις ό Μάξ γύρισε στο σπίτι του θλιμμέ-νος, με την καρδιά βαρεία. Γύρω του αισθανόταν ένα με-γάλο κενό. Τώρα καταλάβαινε τί άίχζε γι' αυτόν ή Έντιθ. «Η καρδιά του ήταν άδεια... Γιατί να μη σκότωθι στον πόλεμο; Μα ό θάνατος δεν άρ-γεί όταν τόν ζητήση κανείς. «Ο Μάξ άνοίξε τό σουτάρ του και πήρε από μέσα τό πιστόλι του. «Έντιθ!... ψιθύρισε. «Α-γαπήμένη μου, γιατί να μ' έγ-καταλέψης;... Πόσο μ' έχεις παρεξηγήσει!... Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα... «Ο-χι, προτιμώ τό θάνατο... Τρελλός από την άπελπισία του, έξαλλος, πληγωμένος κα-τάκαρδω, άπογοιτευμένος, στή-ριξε τό πιστόλι στον κρόταφό του, πυροβόλησε και σωρί-στηκε κάτω νεκρός! «Ο θάνατος που είχε άδιαφο-ρήσει γι' αυτόν στο μέτωπο, που ούτε τόν άγγιζε καν, έ-τρεξε τώρα κοντά του άνακου-φιστικός, παρήγορος, λυτρω-τής... ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΑ

ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ

Πώς να πρ-φύ άγεσθε και πώς να τό καταπο-εμ-τε

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη κοινωνική μάστιγα κατά τόν χειμώνα από τό συνα-χι. Και τό χειρότερο είνε πως κάθε άνθρωπος νομίζει πως έχει μία άποτε-λεσματική συνταγή, για την καταπολέ-μηση του. Στην πραγματικότητα, όλες αυτές οι «συνταγές» άποτελουν, τίς περισσότερες φορές, άνόητες και μά-λιστα επικίνδυνες προλήψεις, που ή δεν χρησιμεύουν σε τίποτε ή επιφέρουν τό αντίθετο άκριβώς άποτέλεσμα. «Ιδού μερικές απ' αυτές τίς «συντα-γές»: Μην τρώτε, λένε, όταν είσαστε συ-ναχωμένος! Λάθος. Μπορείτε να τρώτε άξιόλογα, αλλά χωρίς να παραφορτώ-νετε τό στομάχι σας. «Ενσταλάξτε στή μύτη με άλατόνε-ρο: επικινδύνες. Γαργαρισμοί με διάλυσι βορικού: ού-τε καλό, ούτε κακό. Ζεστά από κανέλλα: χωρίς άποτέλε-σμα. Σόδα (μπικαρμπονάτ ντ'ε σούντ) στή μύτη: μπορεί να βλάψη. Ζάχαρι σε σκόνη στή μύτη: ήλιθιό-της. Γκρόγκες: άνωφελή. Τό συχνό καθάρισμα της μύτης: επι-κίνδυνο. ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ «Η μόνη δυνατή προφύλαξι από τό συνα-χι είνε να άποφεύγουμε τίς ψύξεις και τίς ιδίες τών ποδιών, καθώς και την ύγρασία. «Η γυμναστική και ή βαθείς προστατευτικό μέσον. Τά παπούτσια στενωχωρούν τό πόδι. Ένας πάτος από έθμηριδες διατηρεί περισσότερο τήν ύγρασία. «Η καλή λειτουργία του πεπτι-ραϊτη προϋπόθεσις της διατηρήσεως της υγείας. ΜΕΤΑΔΟΣΙΣ Τό συνα-χι είνε μεταδοτικό στην άρ-χή, όπλοσθι κατά την περίοδο που ό συναχωμένος, νομίζοντας ότι θα κοι-νηθή, να τό περπάτη στο πόδι, πηγαί-νηματογράφους κτλ. όπου, χωρίς να τό καταλαβαίνει, μεταδίδει την άρρώ-στειά του. «Όταν είνε άποχεωμένος να βγί-πο τό σπίτι, τό καλύτερο θα ήταν να νά τόν χαιρετήση. Γιατί τό συνα-χι μεταδίδεται περισσότερο με τά χέρια με-ρά με την άναπνοή ή και τό φιλημα ά-τόν ό συναχωμένος φέρνι τό μαντήλι του στή μύτη για να καθαρίσθι ή όταν βίχη, άναρρίθμητα μικρόδια κολλούν στα δάκτυλά του. Τά μικρόδια αυτά μεταδίδονται εύκολώτα κατόπιν, όταν τό χέρι του έρχεται σε έπαφή με ένα άλλο χέρι. Η ΠΡΩΤΗ ΕΙΣΒΟΛΗ «Εάν δεν μπορούτε να μείνετε μία ή δύο ημέρες στο σπίτι σας, προσπαθή-στε να κοιμάσθε περισσότερο, από ό,τι συνήθίζετε. «Όπως όληποτε, όμως, είνε ά-παραίτητο να άποφεύγετε τίς μεγάλες συγκεντρώσεις μέσα σε κλειστός χώ-ρους, που μπορεί να επιδεινώσουν την κατάσταση σας. ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ «Εκτός από τά γενικά μέτρα, οι έν-σταλάξεις μέσα στή ρινική κοιλότητα είνε εξαιρετικά ωφέλιμες. Κατ' άρχην, οι σταγόνες που έχουν στή βάση τους λιπαρές ουσίες (λάδι ή βαζελίνη) πρέπει να άποφεύγονται. Τότε μόνον είνε χρήσιμες όταν τό συ-νάχι συνοδεύεται από μία εξαιρετική ξηρότητα του βλεννογόνου. Περισσότερο ωφέλιμες είνε οι διαλύ-σεις αντισηπτικών ουσιών μέσα σε νερό. Οι σταγόνες που έχουν ως βάση την έφεδρίνη δεν πρέπει να χρησιμοποι-ούνται παρά μόνον κατόπιν οδηγίας του γιατρού. Γιατί μπορούν να προκα-λέσουν στον άσθενή εξαιρετική νευρι-κόπτητα, άγνυρία και άπνυρία.

Μια και είνε Καρναβάλι και τό γλέντι δυναμώνει ή Έλλάς τ' άποφασίζει και, χωρίς να τ' αναβάλη, ένα πάρτυ οργανώνει που πραγματικά αξίζει έπειδή μέσα στους άλλους έκλεκτους προσκεκλημένους κάλεσε πολλούς μεγάλους κομματάρχες φημισμένους.

Δεύτερος ό Καφαντάρης με διασύνη καταφάνει, δεν μιλάει, δεν γελάει, φάτσα έχει έσοβαρή και καλού-κακού μαζί του — μία και τόσο κρύο κάνει — «Ώστε τίποτα στο πάρτυ δεν κατάφερες να φέρης;», με πάμπανο ρωτάει ή Έλλάς τόν Καφαντάρη που άμέσως άπανταί: — «Σου τό λέω να τό ξέρης ότι τσιγγουνιές δεν κάνω. Έφερα και... μαξιλάρι!»

Έρχεται σε λίγη ώρα και τό ζεύγος Μυλωνά, που τού κάνουν όλες κί' όλοι κολακείες όμοθύμους. Και ό σύζυγος άμέσως κάθεται σεμνά-σεμνά δίπλα σ' άλλους καλεσμένους άφανείς κί' άνεπιστήμους. Κί' ή γυναίκα του φωνάζει: «Άλλη θέσι βρες άμέσως, πλάι σ' οίκονομολόγους, να τούς κάνης δυό παράδες!» Και με κάποια ειρωνεία ψιθυρίζει ό Βαρβαρέσος: — «Κί' ή... Μυλωνά τόν άντρα της με τούς πραγματευτάδες!»

«Άλεξανδρή, που λέτε, άκολουθώ άρριθάρει που φοράει μία χλαμύδα και βαστάει ένα φανάρι κί' έτσι όποιος τόν κυττάξι στή στιγμή καταλαβαίνει ότι τάχα παριστάνει τόν άρχαίο Διογένη. Με κατάπληξι όλ' οι άλλοι κί' άπορία τόν κυττάνε που άδιακόπως ψάχνει πότε κεί και πότε δώ. «Μά τί ψάχνεις, χριστιανέ μου, τώση ώρα;», τόν ρωτάνε κί' ό Άλεξανδρή τούς λέει: — «Νάβρω έναν όπαδό!»

Τελευταίος ό Σοφούλης καταπλέει έν άνέσει και με όλα του τά χρόνια μιάν ύπόκλιση τολμά, πρὸς τού σαλονιού την άκρη τού προσφέρουμε μία θέσι άλλ' αυτός άποποιείται και τό... κέντρον προτιμά. Είν' κί' αυτός μασκέ, ντυμένος σαν τό γέρο-Μαθουσάλα, μ' από τη στιγμή την πρώτη που έμπίκε μεσ' τη σάλλα οι προσκεκλημένοι όλοι τού έσθήσαν καρσάδι και τού είπαν γελώντας: — «Σέ γνωρίσαμε, Σοφούλη!»

Άργισε λοιπόν τό γλέντι ό χορός και τό τραγουδι κί' όλοι φώναζαν με κέφι: — «Ας καθ' τό πελεκούδι», αλλά έτσι, δίχως λόγο ή αίτία σοβαρή αψινιδίως τσακώθηκαν Δεξιοί κί' Αριστεροί και κατάφεραν κί' οι δυό να τά κάνουν ρημαδιό και ζημίας στο σαλόνι επιφέρανε πολλές, κί' όπως πάντα τά σπασμένα τά έπληρωσ' ή Έλλάς!

Suites Mx. Pállia v' συνεργάτης

Ένας ζωγραφικός πίνακας

Χωρίς να ξέρω και πολλά πράγματα από ζωγραφική, μ' άρεσει να πηγαίνω στις εκθέσεις, να θαυμάζω τα διάφορα ταμπλό που κρεμάνε οι ζωγράφοι και να κάνω την κριτική μου. Λέω π. χ.:

—Τι όμορφο αυτό το ταμπλό! Τι χρώμα που έχει εκείνο το τοπίο! Τι ρόδι που έχει αυτή η δούλη! "Η, αυτή η να-τὺρ μόντρε, δὲν μ' ἀρέσει κα-θόλου!

Καί δὲν πέφτω ποτὲ ἐξω. Καμμία φορά ἀγοράζω και κανένα ταμπλό. Οὔτανά να εἶνε μεγάλο καὶ φτηνό.

—Εἶσαι, λοιπόν, κι' ἐκείνο τὸ ἀπόγευμα, περνώντας ἐξω ἀπὸ τὸν «Παρνασσό» εἶδα μιὰ ἐπι-γραφή πὸς εἶπε: «Ἐκθέσεις τοῦ ζωγράφου Γιάννη Κιτρινοῦ». Τὰ καλλιτεχνικά μου ἐνστικτά ἐξύπνησαν καὶ μοῦ εἶ-παν: Ἐμπὰς μέσα. Καὶ μπήκα. Πήρα ἕναν κατάλογο στὴν πόρ-τα κι' ἀρχισα νὰ περιδεύω τὴν ἐκθεσι. Πολλὰ δουλειὰ πα-ρουσιάζει ὁ νέος αὐτὸς ζωγρά-φος καὶ ὑπόλικα χρώματα. Σὲ μιὰ ἐποχὴ πού οἱ ὑπογίες κο-στίζουν τόσο ἀκριβά, εἶνε νὰ μὴν ἐκτιμᾷ κανεὶς ἕνα φτωχὸ ζωγράφο πὸς ἐροῦναι ἀλύπητα τὰ χρώματα καὶ τὰ βάσεις χον-τρά-χοντρά: Εἶδα, λοιπόν, πολλά καὶ διάφορα ταμπλό πὸς παρουσιάζανε μεγάλαι ποι-κιλίαι στὰ θέματα: Θαλασσο-γραφίες, τοπία, δέντρα, ἀγρο-τικές σκηνές, εἰδυλιακές ἐλ-κόνες, λουλούδια, φρούτα, εὐ-ρία καὶ ὅ,τι μπορεῖ νὰ φαντα-σθῇ κανεὶς. Τὰ ἔλεπα μὲ τὸ «μ-χρό μάτι τοῦ κριτικοῦ» κι' ἔ-λεγα, ὅπως πάντα: «Τὶ ὠραῖο αὐτὸ τὸ ταμπλό, «τὶ χρώμα πὸς ἔχει αὐτὸ τὸ τοπίο» καὶ ἄλλα τέτοια. Σ' ἕνα ταμπλό μπροστὰ ὅμως, συγκινήθηκα.

Συγκινήθηκα πολὺ, ὡς βαθεῖα στὴν ψυχὴ μου. Ἦταν τόσο ὁμορφο: Ὅχι. "Ἐνα ἐξοχικὸ ἐκκλησάκι, μὲ λίγα δένδρα καὶ μιὰ βρύση κοντὰ καὶ τίποτ' ἄλλο. Αὐτὸ τὸ ἐκκλησάκι ὅ-μως, μοῦ ἐξύπνησε μιὰ ὁλόκλη-ρη ζωὴ μέσα μου. Μιὰ παλαιὰ εὐτυχία. "Ἐνα μεγάλο ἔρωτα πὸς κράτησε δυὸ χρόνια καὶ τελείωσε ἐδῶ καὶ τρία.

Μισόκλεισα τὰ μάτια μου καὶ ξαναφέρα στὸ νοῦ μου αὐ-τὴ τὴν ἱστορία. Καὶ ξαναεἶδα ἔμμεσα καὶ τὴν "Ἄννα νὰ καθά-στασε στὸ πεζουλάκι αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ μιλάει γιὰ τὴν ἀνάπη καί! "Αἱ τί θαυ-μάσια πὸς ἦταν!

Κάποτε - κάποτε μπαίναμε καὶ μέσα κι' ἀνέβαινε ἕνα κε-ράκι, σὲ κάποιον ὠχρὸ ἀγιο, πὸς μὴς κύτταζε μὲ συμπάθεια. "Ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι κάνουν ἔτσι, ὅταν βρεθοῦν κοντὰ σ' ἕ-να ἑρμηοκλήσι.

—Αὐτὸ τὸ ταμπλό πρέπει νὰ τ' ἀγοράσω, εἶπα.

Ζήτησα τὸ ζωγάφο καὶ τοῦ εἶπα τὴν πρόθεσί μου.

—Δυστυχῶς εἶνε πωλημένο! μοῦ εἶπε. Τὸχω φτιάξει ἀπὸ παραγγελία μιὰς κυρίας, ἀπὸ καὶ τῆς τὸ σάλονι τῆς θέσω.

—Μήπως μπορῶ νὰ μάθω τὸ δνομα αὐτῆς τῆς κυρίας; Σέ-ρετε, εἶνε κάτι πὸς μ' ἐνδι-φέρει πολὺ.

—Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ σὰς τὸ πῶ. Λέγεται "Ἄννα Ψ. καὶ καθέται στὴν ὁδὸ Πατισίων 586. Θέλετε ἕνα μολοδὶ νὰ ση-μειώσετε τὴ διεύθυνσι;

—Ὅχι, εὐχαριστῶ. Τὴν ἔ-ρω τὴν κυρία καὶ τὸ σπίτι... Καὶ τὸ ἐκκλησάκι τὸ ξέρω!

Αὐτὸ ἔλεπε, νὰ μὴν τὴν ἔ-ξερα!

—"Ἡ καὶ μὲν, εἶπα μέσα μου. Πόσο πολὺ πρέπει νὰ μ'

ἀγάπησε γιὰ νὰ θῇ νάχη πάντα μπροστὰ τῆς αὐτὸ τὸ ἐ-ξοχικὸ ἐκκλησάκι πὸς ἐολόγη-σε τὸν ἔρωτά μας. Καὶ πόσο βαθὺ πόνο θὰ τῆς ἄφησε ὁ χω-ρισμός μας... Δὲν ἔχει σημα-σία πὸς αὐτὴ θῆλῃ νὰ χωρί-σομε. "Ὅμως οἱ ἀναμνήσεις εἶνε πάντα ζωντανές στὸ νοῦ τῆς... τί συγκινητικά πὸς εἶ-νε ὅλ' αὐτὰ...

Ἦμουν ἐτοιμος νὰ δοκρύσω. "Αἱ νὰ τὴν κι' ὅλας! εἶπε ὁ ζωγάφος δείχνοντας πρὸς τὴν πόρτα.

Γύρισα. Ἦταν ἐκείνη! "Ὡ! τί θαυμάσια πὸς ἦταν! "Ἐτσι ὁμορφη, ὅπως ἦταν ὅταν χω-ρίσαμε κι' ἀκόμα καλύτερη. Φορούσε ἕνα πράσινο ταγερὰκι μὲ καρρὼ κι' εἶχε ἕνα χαριτω-μένο καπελλάκι στὰ πλοῦσια μαλλιά τῆς. "Ἡ καρδιά μου ἀρχισα νὰ χορεύῃ. Κι' ἐρχό-ταν πρὸς ἐμὰς. "Ἐμένα δὲν μὲ πρόσεξε ἀμέσως, παρὰ ἀφ' οὗ χαϊρέτησε τὸ ζωγάφο κι' ἀφ' οὗ πρῶτα ἐγὼ τῆς μίλησα:

—"Ἄννα!

—"Ὡ! ἔκανε. "Ἐὖ! "Ἀλέκο; Τὶ εὐχάριστῃ ἐκπλήξει! "Ὁ ζωγάφος εἶχε τὴ λεπτὸ-τητα νὰ μὴς ἀφίστη μόνους. "Ἐ-γὼ τῆς εἶπα πόση συγκίνησι δοκίμασα πὸς εἶδα ἔτσι ἑαφ-νικά τὸ ἀγαπημένο μου ἐρη-μοκλήσιον, πὸς δάκρυσα καὶ πὸς θῆλῃσα νὰ τ' ἀγοράσω. "Ἀλλὰ ὁ ζωγάφος μοῦ εἶπε πὸς ἔτσι κι' ἔτσι. Καὶ τότε ξανασυγκινήθηκα καὶ ξαναδά-κρυσα...

—"Ὡ, ναί! εἶπε ἡ "Ἄννα, μὲ συγκινεμένο ὄφως κι' αὐτὴ. Εἶνε πολὺ ὁμορφο νάχη πάντα κανεὶς μπροστὰ τοῦ τὰ μέρη πὸς πέρασε τόσες ἀξέχαστες ὀ-ρες εὐτυχίας. Εἶνε σὰν νὰ τὰ ξαναζῇ κάθε μέρα.

Μὰ τί λεπτὴ ψυχὴ πὸς εἶ-χε!... Λοιπόν, ἀλθιμένα, μὲ εἶ-χε ἀγάπησει τόσο πολὺ κι' ἔ-γὼ ὁ ἡλίθιος οὗτε τὸ εἶχα ὁ-πομνήσθῃ καν! "Ἐγὼ ὁ ἡλίθιος νόμιζα πὸς ἦμουνα μιὰ περσι-στικὴ περιπέτεια στὴ ζωὴ τῆς, πὸς κράτησε περισσότερο, ἀπ' ὅσο κρατοῦν οἱ περσιτικές πε-ριπέτειες. "Ἐγὼ ὁ ἡλίθιος πίστευα πὸς οὗτε θὰ μὲ θυ-μόταν καν! Πῶ νὰ τὸ ξερα!

Ναί, ἡλίθιε! "Ἀφῆσε νὰ σοῦ φύγῃ μιὰ τέτοια εὐτυχία μέσα ἀπ' τὰ χέρια σου. Καὶ φαντά-στηκες πὸς ἡ "Ἄννα ἦταν μιὰ γυναικα, ὅπως τόσες ἄλλες. Κι' ὅριστε σήμερα πὸς σοῦ ἀ-ποδεχέιναι πὸς εἶνε ἐντέλως λε-πτὴ ψυχὴ πὸς ζῇ μὲ τίς παλ-λές τῆς ἀναμνήσεις, μὲ τίς ἀναμνήσεις πὸς τῆς ἔδωσες ἔ-σο, ἡλίθιε! Καὶ μ' αὐτὲς θὰ πεθάνῃ. Γιατὶ ἔχει κλείσει τὴν καρδιά τῆς πιά ἀπὸ τότε... Καὶ τί θὰ κάνης τώρα; Θὰ τὴν ἀφίστη πάλι νὰ φύγῃ; "Ὅχι, βλάκα! Αὐτὴ τὴ φορά πρέπει νὰ διορθώσης τὸ λάθος σου. Βλέπεις τί ὠραῖα πὸς στᾶφε-ρε ἡ τύχη; Στὴν ἔφερε πάλι στὰ χέρια σου... Λοιπόν, τέ-τοιες γυναῖκες δὲν τίς ἀφίσουν. Τὶ τίς κάνουν; Τίς παντρεύον-ται! Σκέψου. Εἶσαι ὁ μόνος ἄντρας στὴ ζωὴ τῆς!

Καλὰ ντέ!... (ἀπαντῶ στὸν ἑαυτὸ μου). Μὴ μὲ λὲς ἡλίθιε! Αὐτὴ τὴ φορά δὲν θὰ τὴν ἀ-φίσω! Τόση ἀφοσίωσι, πόσο νὰ μὴ τὴν ἀνταμείψω;

Καὶ νὰ πὸς μοῦ δίνει μόνη τῆς τὴν εὐκαρία νὰ ξαναδέ-σομε τὴν κομμένη κλωστή.

Εὐχαριστήθηκα πολὺ πὸς σὲ ξαναεἶδα. "Ἀλέκο.

Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. "Ἄννα. Μοῦ θυμίζεις μιὰ ὁλόκληρη εὐτυχία... Πόσο νοστάλγησα τὴν κουβεντοῦλα μας.

—"Ἀλήθεια; Τότε, ἂν δὲν ἔ-χης δουλειά, ἔλα στὸ σπίτι νὰ πάρωμε ἕνα τσάι. "Ἡ μαμά λει-πει. Θάρη ἀργά.

"Ἐνα ταξὶ μὰς ἄδειασε στὴν ὁδὸ Πατισίων 586. "Ἀνεθήκαμε στὸ δεύτερο πάτωμα. Μοῦ φά-νηκε σὰν νὰ εἶχα ἔρθει γτές κι' ὅλας. "Ἀνοιξε τὴν πόρτα, περάσαμε στὸ σάλονι. "Ἀπὸ τὰ παράθυρα ἔμπαινε ὁ ἀπογευμα-τινὸς χειμωνιάτικος ἥλιος κι' ἔδινε ἕνα παράξενο ὡχροκίτρι-νι χρώμα στὸ σάλονι. "Ἡ "Ἄν-να ἔλειψε γιὰ λίγη ὥρα, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ τσάι. Κι' ἔ-ω ξαναδὲνα πάλι τὴς γνωριμίες μου μὲ τὸ σπίτι. Νὰ τὸ πιάνο, μὲ τὰ δυὸ ἐξολοθισμένα πλῆκ-τρα... Νὰ τὰ ἀσημένια κη-ροπήγια, ἀπὸ τὴ νιανιὰ τῆς. Νὰ τὸ οἰκογενειακὸ ἄλμπουμ... Νὰ ἡ "Ἄννα μαρὸ. "Ἡ "Ἄννα δυὸ χρόνων, μὲ τὴν κοκκι-λά τῆς. "Ἡ "Ἄννα πέντε χρόνων μὲ τὸ σκύλο τῆς. "Ἡ "Ἄννα ἑ-φτά χρόνων, μὲ τὴ σάκκα τοῦ σχολείου. "Ἡ "Ἄννα δώδεκα χρόνων... "Ἄ! "Ἐδῶ εἶσαι κι' ἐσύ! Ψε! Ψε!... Ντουνοῦ!

"Ἡ Ντουνοῦ πηδαίει στὰ γό-νατά μου καὶ τρίβει τὸ κεφά-λι τῆς στὸ χέρι μου... Πόσο γέλασε καὶ μὲν γατοῦλα... Νὰ κι' ἡ "Ἄννα μὲ τὸ δίσκο τοῦ σαγινοῦ. Τσάι, φρυγανιές, βούτυρο, μαρμελάδα, γλυκά... Λοιπόν, πὸς τὸ ξαναεἶ-σκεῖ τὸ σπίτι;

—Ὅπως τ' ἄφησα "Ἄννα... "Ἀλήθεια, δὲν μοῦ λὲς, πὸς ἀ-κριδῶς ἔχεις κρεμασμένο τὸ ταμπλό μὲ τὸ ἑρμηοκλήσι μας;

Νά, ἐκεῖ, δὴλα ἀπ' αὐτὴ τὴ θαλασσογραφία.

—"Αἱ ναί... Σὲ καλὴ θέσι τὴν ἔχεις. Κι' αὐτὴ ἡ θαλασσο-γραφία, τί εἶνε; Δὲν τὴν εἶ-χες τότε.

—Ὅχι. "Ἡ θαλασσογραφία εἶνε μετὰ πὸς σένα.

—Μετὰ ἀπὸ μὲνα; Δὲν κα-ταλαβαίνω.

—"Αἱ! "Ἀλέκο! Τώρα εἶμα-στε σὰν φίλοι πιά καὶ μποροῦ-με νὰ λέμε τὰ μυστικά μας... "Ὁ! αὐτὰ τὰ ταμπλό πὸς βλέ-πεις γύρω στοὺς τοίχους, εἶνε κι' ἀπὸ μιὰ ἀναμνήσι μου... Κύτταξε τὴ θαλασσογραφία. Αὐτὴ ἡ βάρκα εἶνε ὁλόκληρη ἱστορία. "Ἡ ἱστορία μὲ τὸ Γιαννάκι. Κι' αὐτὸς ὁ γέρο-βορκαρὴς εἶνε ὁ μάρτυρας Κο-μμάς, πὸς τὸν εἶχαμε τακτικὸ καὶ μὰς πῆγαμε βαρκάδα... Αὐτὸ τὸ ἐξοχικὸ μαγαζάκι, εἶ-νε στὴ Βουλιαγμένη. Μοῦ θυ-μίζει τὴν ἱστορία μου μὲ τὸ Γιῶργο. Αὐτὸ τὸ γραφικὸ σο-κάκι, μὲ τὰ σκαλοπάτια εἶνε στὴν Πλάκα. Μοῦ ξαναφέρνει μιὰ περιπέτεια πὸς εἶχα μὲ τὸν Πέτρο... Τοῦ ἄρεσε ἡ παλιὰ "Ἀθήνα. "Ὁ! αὐτὰ εἶνε πρὶν ἀπὸ σένα. "Ἐστε! ἀπὸ σένα εἶνε ἡ βαρκούλα τοῦ μάρτυρα Κομμά. Εἶνε αὐτὸ τὸ κομμάτι ἀπ' τὴν "Ἀκρόπολι. Τὰ εἶχα κάποτε μ' ἕναν ἀρχαιολόγο. Μ' αὐτὸν εἶνε καὶ αὐτὸ τὸ ταμπλό, ἀπὸ τὸ Μυστρά. Πη-γαίναμε ἐκδρομὲς σὲ ἀρχαιο-λογικὸς τόπους. "Ἀλλὰ τὸν βαρεθήκα, γιατί ἡ ἀρχαιολο-γία μούφερε πλῆξη. Αὐτὸ τὸ ταβερνάκι μοῦ θυμίζει τὸν Κώ-στα, ἕναν τύπο πὸς εἶχε ἀδυ-ναμία στὰ λαϊκά κέντρα...

"Ἡ "Ἄννα σηκώθηκε, ἔφε-ρε τὸ βλέμμα τῆς γύρω σ' ὅλα τὰ ταμπλό, κύτταξε ὕστερα τὸν ἡλιο πὸς βασιλευε καὶ εἶπε μ' ἕναν τὸνο γεμάτο νοσταλγία.

—"Ὡ! ναί... Εἶνε πολὺ ὡ-μορφο νάχη πάντα κανεὶς μπρο-στὰ τοῦ τὰ μέρη πὸς πέρασε τόσες ἀξέχαστες ὥρες εὐτυ-χίας. Εἶνε σὰν νὰ τὰ ξαναζῇ κάθε μέρα...

"Ἀλλὰ τὸ τσάι σου πάγωσε!

(Μόνον τὸ τσάι μου; Κι' ἐγὼ εἶχα παγώσει).

—"Ὡ! ναί! ξαναεἶπα κι' ἔ-γὼ. Εἶνε, ἀλήθεια, πολὺ ὡμορ-φο. Καί, ἂν ἐπιτρέπεται, τί πρόκειται νὰ σοῦ ζωγραφίσουν τώρα;

—"Ἐνα ἀεροπλάνο!... "Ἀερο-πόρος! Ναί... Τὶ νὰ κάνης καὶ μὲν "Ἀλέκο! Τὰ χρόνια περ-νοῦν... Αὐτὲς οἱ ἀναμνήσεις θὰ μὰς μείνουν... Λίγο τσάι ἀκόμα;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Γιὰ τοὺς χορευτὰς

Διαβάστε μερικὲς ἀπ' τὶς συμβουλές πὸς δίνει στοὺς χορευτὰς ἕνας νέος ἄσος τοῦ χοροῦ, δεύτερος φρέντ "Α-στὰιρ, ὁ Σεζάρ Ρομέρο:

"Ἄν θέλετε νὰ εἰσθε περιζήτητος καθολικός, μὴν τρώτε ποτὲ κρεμμύ-δια, ἀκόρδα ἢ πράσα, μὴν πίνετε ἄλ-κοὸλ στὰ διαλείμματα τοῦ χοροῦ καὶ μὴν καννίζετε ὑπερβολικά. "Ἐὰν τὰ χέ-ρια σας εἶνε ἰδρωμένα ἀπ' τὴ ζέστη, μὴ τ' ἀκουμπᾶτε στὴ γυμνὴ πλάτη τῆς ντάμας σας. Πιάστε τὴν μὲ τὴ ράχη τοῦ χεριοῦ ἀπ' τὴ μέση, πᾶν ἀπ' τὸ φῶρος — ἂν ὑπάρχη! "Ὅταν ἐπιμένῃ νὰ σὰς ὀδηγήσῃ στὸ χορὸ ἡ ντάμα σας, μὴ φέρετε ἀντίρροποι. Θὰ τὴν εὐχαρι-στήσετε, καὶ συγχρόνως θὰ ξεκουρα-θῇτε. "Ἄν ἔχετε τὴν ἀτυχία νὰ βρῇτε μιὰ ντάμα ἀδέξια καὶ ἀρχαρία, θεβαιώ-σατέ τὴν ὅτι χορεύει θεία, ὅτι εἶνε ἑ-λαφρὴ σὰν φτερό, καὶ τὴν ἄλλη μέρα σταίλετε τῆς λουλούδια. Στὸ ἔξῃς, ὅπου βρεθῇ, ὅς σας κἀνὴ πρῶτῃς τάξεως ρεκάλα, ἐξυμνώντας τὴν εὐγένεια σας!

Ὁ ἔρως στὴν "Κόλασι

"Ἐνα ἐρωτικὸ ρομάντσο πλέκθηκε στὸ φονεβρὸ στρατόπεδο συγκεντρώ-σεως τοῦ Μπέλσεν. "Ὁ "Ἀγγλος "Ἐν-τὰρ Κουατροῦτσι, μέλος τοῦ "Ερυθροῦ Σταυροῦ, ἐνῶ προσηλάσθη νὰ προ-σφέρει κάποια ἀνακούφισι στοὺς ἐπιζώ-ντας αὐτῆς τῆς ναζιστικῆς κολάσεως, ἔ-καμε τὴ γνωριμία τῆς Πολωνέζας νο-σοκόμου Τόνι Σουσεκά, πὸς εἶχε μαρ-τυρηθεῖ ἐκεῖ μέσα ἐπὶ 4 χρόνια. "Ἡ Σουσεκά ἀνῆκε στὸ πολωνικὸ κίνημα ἀντιστάσεως. Τὸ Νοεμβρίο τοῦ 1940, οἱ Γερμανοὶ τοῦφεκίανον τὸν πατέρα τῆς καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς κι' ἐστείλαν τὴν ἴδια στὸ στρατόπεδο. Τεσσάρων ἐτῶν βασανιστήρια δὲν ἐλύγισαν καθόλου τὸ θάρρος τῆς. "Ὁ Κουατροῦτσι τὴν ἔθαυ-μασε, ὅταν ἔμαθε τίς θυσίες τῆς γιὰ τοὺς συγκερατωμένους τῆς, κι' ὁ θαυ-μασμός τοῦ ἔγινε γρήγορα ἔρως. "Ἐ-νας παπᾶς Πολωνὸς πρῶην κρατούμε-νος, τοὺς ἐπᾶντρεψε στὴν καντίνα τοῦ στρατοπέδου, πὸς εἶχε μεταβληθῇ σὲ πρόχειρη ἐκκλησία. Οἱ συνάδελφοι τῆς νύμφης τῆς προσέφεραν τὴν προίκα τῆς. Μιὰ ὀυγγαρέζα ἐπισητήμων τῆς κέντη-σε τὸν πέπλο τῆς καὶ μιὰ ἄλλη ἀπ' τὴν Πράγα τῆς ἐφτίασε τὸ νυφικὸ τῆς φό-ρεμα.

Δυὸ ἐπὶ δύο

Στὸ Μπάρκ-Μάρκ τῆς "Ισλανδίας, οἱ περισσότερες ἡμέρες γεννῶνται δι-δυμαὶ! Εἶναι ἕνα εἶδος παραδόσεως τοῦ τόπου... Μιὰ δασκάλα λοιπόν, ζῆνῃ κι' ἐγκτεστημένη ἐκεῖ, ἀφ' οὗ δὲν ἔ-καμε διόλου παιδιὰ στὰ 10 χρόνια τῆς συζυγικῆς ζωῆς, ἀποζημιώθηκε μιὰ καὶ καλὴ, φέρνοντας στὸν κόσμο... δυὸ ζευγάρια διδύμων! "Ἀφ' οὗ δὴλαθῇ γέν-νισε πρῶτα δυὸ ἀγοράκια, σὲ τρεῖς ἡ-μέρες ξαναγέννησε δυὸ κοριτσάκια!

Τὸ κυνήγι τῆς συζύγου

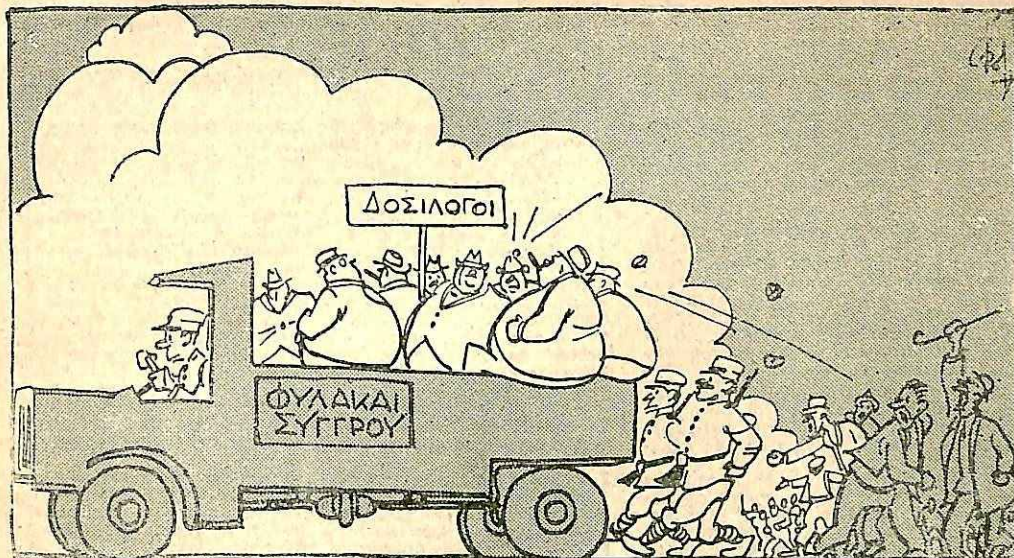
Μιὰ νέα Σκωτσέζα ἀπ' τὴ Γλασκῶδη, ἡ Μαρία-Λουῖζα Μπουράσσα, ἡλικίας 20 ἐτῶν, διέτρεξε περὶ τὰ 20.000 χιλιό-μετρα, γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὸν ἄντρα τῆς, κι' ὅμως δὲν τὸ κατώρθωσε τελικά. Τὸ 1943, εἶχε παντρευτῇ μ' ἕνα Καναδοῦ στρατιώτη. Μετὰ τρεῖς ὁμοάδες, ὁ ἄντρας τῆς ἐστάλη στὴν "Ιταλία. "Ἀπὸ καὶ ἔγραψε τὴν γυναικά του ὅτι θὰ πῆγαίνε νὰ περάσῃ τὴν ἀδεία του στὸν Καναδοῦ. "Ἐκείνη ζήτησε ἀμέσως διαθα-τήριο νὰ πᾶρ κι' αὐτὴ ἐκεῖ. Μόλις ὁ-μως εἶχε φύγει, ἔφθασε ὁ ἄντρας τῆς, πὸς εἶχε μετανοήσῃ κι' εἶχε πᾶσι στὴν Γλασκῶδη γιὰ τίς ἡμέρες τῆς ἀδείας τοῦ. Μόλις τὸ πληροφορήθηκε, ἡ Μα-ρία-Λουῖζα θέλησε νὰ γυρίσῃ πίσω. Οἱ καναδικὲς ἀρχὲς ὅμως τῆς τὸ ἀπη-γόρευσαν. "Ἐκαμε τότε τὸ ταξεῖδι κρυ-φά, ἔφθασε στὴ Γλασκῶδη... καὶ δὲν βρῆκε ἐκεῖ τὸ σύζυγό τῆς, γιατί εἶχε σταλθῇ στὸν Καναδοῦ! Γιὰ νὰ μπορέσῃ τώρα νὰ ξαναπᾶρ σ' αὐτὴ τὴ χώρα ἡ Μαρία-Λουῖζα πρέπει νὰ περμὲνῃ ἕ-να χρόνο!

ΤΑ ΑΥΓΑ

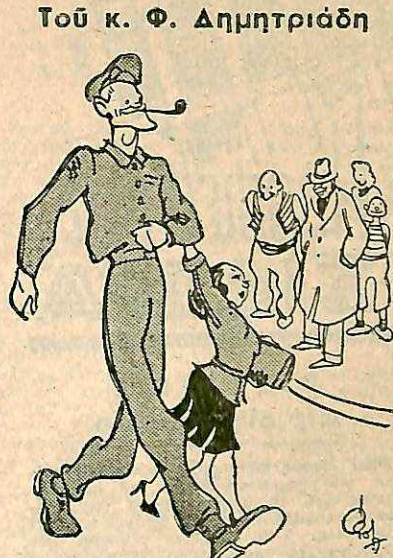
"Ὁ ἀφηρημένος κύριος: "Ὡ παρντόν! λάθος ἔκανα!...

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

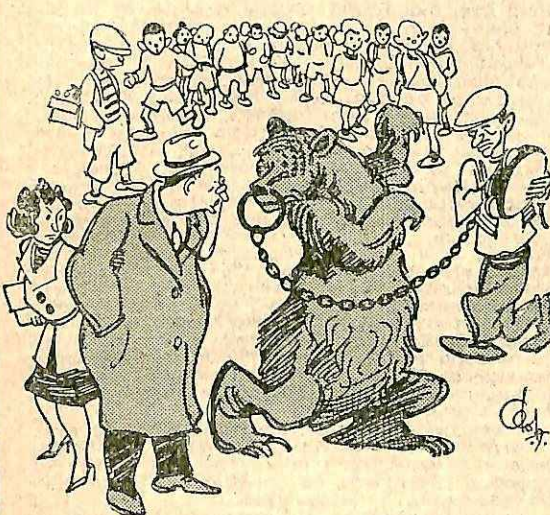
Τοῦ κ. Φ. Δημητριάδη

ΟΙ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

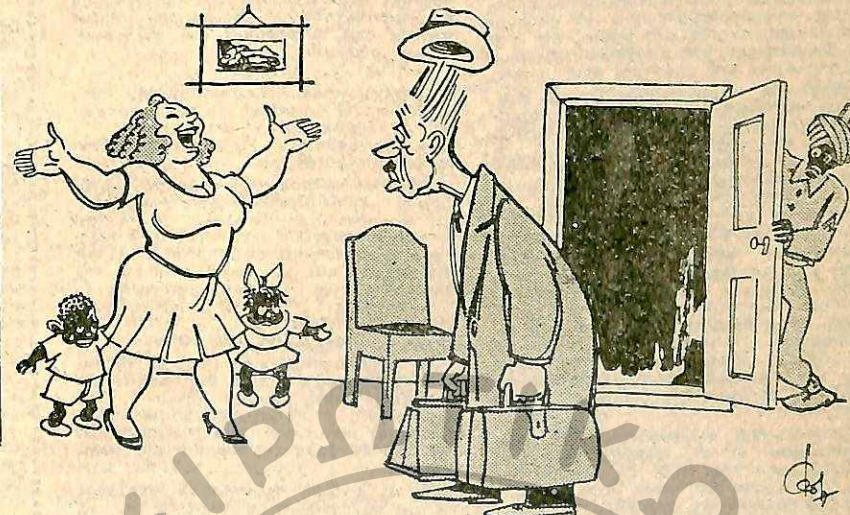

Ο ΕΥΛΟΠΟΔΑΡΟΣ!

Η ΑΡΚΟΥΔΑ

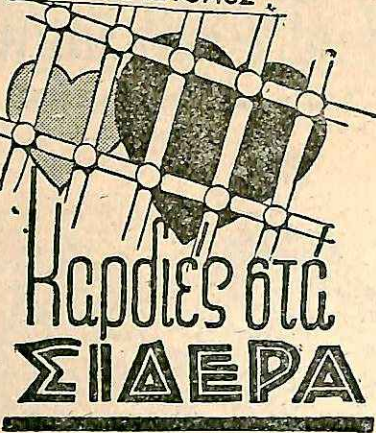
"Ὁ μύωψ κύριος: Μπα! ἡ μαμά σου!

Τ' ΑΡΑΠΑΚΙΑ

— Καλῶς τὸν ἀντροῦλη μου! Δυὸ χρόνια τώρα μαύρα μάτια κάναμε νὰ σὲ δοῦμε!
— Καί... μαύρα παιδιὰ!

ΚΑΡΔΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΙΔΕΡΑ

Μέσ' στους τέσσερις πανύψηλους τοίχους του παρθενωγαγείου, οι προετοιμασίες για τη μεγάλη μέρα των εξετάσεων γεμίζουν πυρετό δασκάλους και μαθητρίνες. Στή «μεγάλη αίθουσα των τελετών», η διευθυντριά, με το λαμπρό της φυλακισμένο μέσ' στις υπανέλλες και τα μικρά ματάκια της πίσω απ' τα φασμαμένα, παρακολούθους τους έρωτες που δούλευαν για το στήσιμο της μικρής σκηνης στο βάθος, και για τη διακοσμητική του προχείρου θεάτρου με γιρλάντες και γλάστρες στις γωνίες.

Μέσ' στη μικρή καμαροβάτα του δεύτερου πατώματος, ο καθηγητής Λαμπήρης είχε κάσει στο στενό κρεβάτι του κι είχε πιάσει το κεφάλι μέσ' στα χέρια του. «Ενοίθε πως βρισκότανε κυριολεκτικά πελαγωμένος, σε άπνοια... Πίσω από το φλογισμένο του μέτωπο, οι σκέψεις χοροπηδούσανε μαγισμένες. Τι νάκανε;... Τι νάκανε;...

Μηχανικά, πετάχτηκε απ' το κρεβάτι του, κι έρχισε να διασχίζει πάνω κάτω τη μικρή καμαροβάτα. «Υστερα, στάθηκε μπροστά στο παράθυρο, που δέλεπε στον ήλιοαυμένο κήπο του οικότροφείου. Η καρδιά του πήγε να σταματήσει. Εκεί, μπροστά του, κάτω απ' την καρυδιά με τα καταπράσινα φύλλα, είχε διακρίνει δυο κορίτσια να συνομιλούν.

«Ήτανε δυο τελειόφοιτες: 'Η Κωσταντίνου κι 'Η Νομικού. Οι δυο πρώτες στην τάξη του. Κι' η μία απ' τις δυο, πρώτη και στην καρδιά του... Την άγαπούσε σαν τρελλός, τη μικρή του Αίλα, που έξη χρόνια τώρα είχε λουλουδιάσει μέσ' στα χέρια του... Όταν είχε έρθει, ήταν ένα μικρό καχεκτικό πλάσματάκι ως δώδεκα χρονών, με κίτρινα μάγουλα κι αδύνατα ποδαράκια... Σήμερα που θάφευγε πιά απ' το σχολείο, ήτανε μια ζεστή κοπέλα με γερές, σφιχτές καμπύλες, με ραδιοφωνικό δερμάτι, με μάτια κατ'εμφανισμόν δειρά. ... Κι' αυτό το θήσει να συντελέσει σιγά-σιγά, κάτω απ' τη ματιά του, μέρα με τη μέρα...

Την καίμαρνε πολύ την καλύτερη του μαθητριά ο Λαμπήρης. ... Όταν αυτός διάσκαζε μέσ' την τάξη, αυτή παρακολούθουσε με προσοχή, με κατανύξη θάλαγε κανείς, και τις πιο ασήμαντες λεξούλες της διδασκαλίας του, και τις πιο αδιόρατες κινήσεις των χειλιών της σήκωνε στον πίνακο, ο Λαμπήρης ένοιασε μια χαρά και με περιφρόνηση: την αλμπανοδένια σκούρα ποδιά, ήταν όπως τσέλεε αυτός. Πασμέ- απ' τη δική του τη διδασκαλία, που της, για ν' ανάγκαζε πολλές φορές λίδες του βιβλίου...

Και τώρα, ζυγώσαν αδυσώπητα οι εξετάσεις, κι' εκείνη θάφευγε!... Ολοσ' γρήγορα είχανε περάσει αυτά τα έξη μαθητικά χρόνια!... Ο καθηγητής Λαμπήρης τάδελε σήμερα σά μια στιγμή ευνύχια, που χανότανε τώρα, για νά τόν βουλάσει στο σκοτάδι... Σε λίγο, η Αίλα Κωσταντίνου θάφευγε απ' το οικότροφείο, με άριστα, φορ-

τωμένη βραδεία. Έν' από τα βραδεία αυτά, ήταν και του καθηγητή η καρδιά...

Την κυττούσε, όπως στεκότανε τώρα κάτω απ' την καταπράσινη καρυδιά, στο πλευρό της φιλενάδας της, και του φαινότανε σαν κάτι πολύτιμο κι' άπιαστο, κάτι που χωρίς αυτό, η ζωή του φαινότανε βόρος ανυπόφορο... Γύρισε σε μια στιγμή η Αίλα το κεφάλι της προς το παράθυρο του, του γέλασε και τον χαιρέτησε με σεβασμό. ... Κι' ύστερα, σά νάχε κάνει μια κακή πράξη, τραβήχθηκε πίσω απ' το τζάμι, έπεσε στο κρεβάτι του, κι' έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του...

«Απ' το τζάμι του παραθύρου του, άφινε τη νύχτα εκείνη ο Λαμπήρης το φεγγάρι να τον γεμίζει ασήμια, έτσι, όπως είχε πέσει ντυμένος απάνω στο κρεβάτι του. 'Η Αίλα θάφευγε!... 'Η σκέψη αυτή τόν έκανε να νιώθω έναν αβάσταχτο πόνο στην καρδιά... Ο ύπνος δεν έρχότανε να ξεκουράσει την άνασταταμένη του καρδιά...

Μέσ' στο μεγάλο οικότροφείο δλοι κοιμώτοσαν. Και μονάχα αυτός άγρυπνούσε, με τη ματιά του κορφωμένη στο παράθυρο, στ' όνειρο της σεληνοφώτιστης νύχτας.

Ένα μικρό, φοβερόν βήμα στο μακρύ διάδρομο... 'Ο Λαμπήρης άναστήθηκε στο κρεβάτι του με μια φοβερή προαίσθηση... Κι' ύστερα, έσφονε, ένα δειλό χτύπημα στην πόρτα του...

Πετάχτηκε, τήν άνοιξε με δύναμη, και δέχτηκε στην άγκαλιά του σά φλογερή πραγματικότητα, τ' όνειρο που γύρευε μάταια σά συννεφιασμένο του σεληνοφώτιστο ούρανο!...

— Αίλα!... φώναξε. «Εκείνη μπήκε, λαχανιασμένη, συγκινημένη. 'Ο Λαμπήρης έκλεισε την πόρτα, κι' έβλεπε και το ούρτη. — Πώς ήρθες;... τη ρώτησε. «Ήτανε φοβερό αυτό!...

«'Η Αίλα κάθισε στην άκρη του κρεβάτιού με τα ματάκια της χαμηλωμένα. Φορούσε ένα πανωφόρι πάνω απ' το μακρύ νυχτικό της. Άνάσαινε γρήγορα, άνασταταμένη απ' την ίδια της την τόλμη, και το μικρό σπηδαίο της άνεδοκατέβαινε γρήγορα-γρήγορα... — Άκούστε... του έλεγε αίσια. Αύριο γίνονται οι εξετάσεις... «Υστερα θά φύγω... Καί... θά σάς χρώσι!

Το μεγάλο παρθενικό μουσικό της μικρής της καρδιάς, είχε βγή απ'ά, άόθωρμητα, χωρίς μεγάλα λόγια... Τόν άγαπούσε!... 'Ο φτωχός δάσκαλος έκλεισε τα μάτια του, θαμπωμένος μπροστά στο έκτυφλωτικό όραμα της ευνύχιας...

Με τί φοβερή προσπάθεια κατάφερε νά μνή τη σφιξη στην άγκαλιά του, νά μνή τη γεμισή φιλαία!... Αυτό το έργο γυναικείο πλάσμα δεν του άνηκε, δε μπορούσε να τόν άνήκει... Ποιός ήταν αυτός;... «Ενας κακομοιρης μισωτός, έξαρτώμενος απ' το γούστο μάς διευθυντρίας ιδιοτροπίας... Κι' αυτή: ... Στην άλλη άκρη της κοινοικίας σκάλας, ψηλά, άνεξάρτητη, πλούσια... Κι' η πράξη του, άν τη δεχότανε; Από έρωτας, θάχε όλα τα τιποτένια γνωρίσματα της συνολλαγής, της επίχειρησης...

Άργά, άποφασιστικά, τη σήκωσε απ' το κρεβάτι:

— Άκούσε Κωσταντίνου, της έλεγε σιγά, αυτό πούκανες ήτανε κακό... Γύρισε στο δωματίό σου και κοιμήσου! Αύριο θά γίνουν οι εξετάσεις, και θά φύγεις... Θά σε θυμάμαι σαν την πρώτη μου μαθητριά, με τίποτε άλλο! Άκούσε: ... Τιποτ' άλλο!

Την πήγε ως την πόρτα, άνοιξε και την άφισε νά φύγη. Λυγμοί της τάρανζαν το μικρό της σφιχτοδεμένο κορμάκι...

Τό άλλο άπόγευμα, έγινε μ' δλη την έπισημότητα η άπονομή των βραβείων. «Υστερ' από τη γιορτή που άκολούθησε, οι τελειόφοιτες άποχωρήτησαν το οικότροφείο, και φύγανε με τους δικούς τους. Μαζί, κι' η Κωσταντίνου.

Άργά, τη νύχτα, ο καθηγητής Λαμπήρης, πεσμένος με τα ρούχα στο κρεβάτι του, άφινε το φεγγάρι να γεμίζει ασήμια το μικρό δωμάτιο. Και κυττούσε άπληστα την πόρτα του, μήπως άνοιξη πάλι, σά χτές, κι' άφηση νά ολισθήση ένα όνειρο με κρουστή γυναικεία άσρκα...

Μά η πόρτα δεν άνοιξε πιά... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Πού όφείλεται η ζωή και ο θάνατος

Η μυστηρώδης «πλαστική ενέργεια» του φωτός

Τό πρόβλημα της ζωής και του θανάτου άπασχόλησε πάντοτε τους σοφούς, χωρίς νά μπορούσαν ως σήμερα νά δώσουν μια ικανοποιητική λύσι σ' αυτό. Άλλά η έπιστήμη προχωρεί με τεράστια βήματα κι' ένας Άμερικανός φυσικοχημικός, γνωστός από προηγούμενες εργασίες του για τη ζωή και την εξέλιξη των κυττάρων, ο δόκτωρ Άλμπερτ Ντίζον, διετύπωσε τελευταίως μια θεωρία που εινε εξαιρετικά ενδιαφερούσα και πρωτότυπη.

Σύμφωνα με τη θεωρία αυτή, η ζωή και ο θάνατος όφειλονται άποκλειστικά σε ραδιενέργειες, σε μυστηριώδεις ακτινοβολίες. «Κάθε κύτταρο του όργανισμού μας, λέγει ο δόκτωρ Ντίζον, εινε ή έδρα ηλεκτρικών δυνάμεων εξαιρετικά ισχυρών και μείγσις ακυρότητας. Οι δυνάμεις αυτές προκαλούν άόρατες ακτινοβολίες, που έπεκτείνονται ως την τελευταία ίνα του όργανισμού μας. 'Η Ισορροπία των εινε εκείνο που λέμε ζωή. Άντιθέτως, η διακοπή της Ισορροπίας αυτής φέρνει τόν θάνατο».

Μέχρι της στιγμής όμως ή έπιστήμονες δεν κατόρθωσαν άκόμη νά προσδιορίσουν τη «δύση», την ποσότητα αυτών των ακτινοβολιών που εινε απαραίτητες για τη ζωή μας και που ή ελάττωσις ή έλλειψις της δεν έπιτρέπει τη συνέχισή της.

Η θεωρία αυτή του δόκτωρ Ντίζον σπριζεται σε ώριμες παρατηρήσεις του γύρω από τόν καρκίνο.

Όπως έχει διαπιστωθή σήμερα από τις πιο πρόσφατες έρευνες, ή ραδιενέργεια, δηλαδή ή άόρατη ακτινοβολία ενός καρκινώματος εινε μεγαλύτερη από τη ραδιενέργεια των άλλων ιστών του σώματος μας. Κι' αυτό φαίνεται ότι όφειλεται στο γεγονός ότι περιέχουν άφθονα άλκατα ποτασίου. Κι' έτσι, οι πολύτιμες αυτές παρατηρήσεις ώδηγησαν στην θεραπεία του καρκίνου με το ράδιο και τις άκτινες Χ. Τό επιδιώκουν τώρα οι έπιστήμονες με αυτή τη θεραπευτική μέθοδο; Άρλουστα, νά εξουδετερώσουν τη μεγάλη ραδιενέργεια του καρκινώματος, χρησιμοποιώντας μια άλλη ραδιενέργεια πιο ισχυρά, για νά έπαναφέρουν τους ιστούς στη φυσιολογική τους κατάσταση.

Συνεπώς, συμπεραίνει ο δόκτωρ Ντίζον, ή ραδιενέργεια εινε ή άφορμή που προκαλεί τόν καρκίνο και ή ίδια πάλι εινε τό μέσον που μάς έπιτρέπει νά τόν καταπολεμήσουμε και νά τόν θεραπεύουμε. Με δυο λόγια κατά τη νέα θεωρία, ο καρκίνος εινε μια νοσηρή έπεξεργασία ώριμων ιστών που έχει ως άποτέλεσμα τη δημιουργία μιας υπερβολικής ραδιενέργειας σ' ένα σημείο του όργανισμού μας κι' ή πλεονάζουσα αυτή ακτινοβολία καταστρέφει την Ισορροπία του συνόλου.

Στην περίπτωση αυτή, για νά καταπολεμήσουμε τόν κακοήγη όγκο, το καρκίνωμα, πρέπει νά χρησιμοποιήσουμε μια ισχυρότερη ραδιενέργεια που θά εξουδετερώση την πρώτη, θά έπιφέρει την Ισορροπία και θά έξαφανισή το καρκίνωμα.

Τί σημαίνει όμως αυτό; Ότι υπάρχει μια ώριμη ποσότης ακτινοβολίας, που εινε άπαραίτητη για τη διατήρησι της ζωής. Με λιγότερη ποσότητα, η ζωή δεν εινε δυνατή. Επίσης, με υπερβολική ποσότητα δημιουργούνται διάφορες άνωμαλίες, που όδονουν στην άσθένεια και τελειώνουν από την άπόλυτη Ισορροπία της ραδιενέργειας του όργανισμού μας. Κατά συνέπεια η ζωή και ο θάνατος όφειλονται σε ακτινοβολίες. Άλλά τό μεγάλο μυστικό εινε ή άκριβής ποσότης αυτών των ακτινοβολιών. Υπάρχει ένα όριο που δεν μπορούμε νά τό υπερβούμε, γιατί τότε η ζωή παύει νά ύφίσταται. Κατά τόν ίδιο τρόπο δεν μπορεί νά ύπάρξη ζωή κάτω από τό όριο αυτό. Άρα ή ζωή και ο θάνατος εινε ύπόθεσις ρυθμού.

Έξ άλλου, εξακριβώθηκε επίσης από τους έπιστήμονες ότι όλες οι άνεξήκιστατες ακτινοβολίες που έρχονται από τα βάθη του στερεώματος εισχωρούν ως τα μύκια των ιστών μας και έξασκούν στον όργανισμό μας μυστηριώδεις επιδράσεις. Τό σώμα μας, που έχει μια άξιοθώμωστη ευστάθεια, εινε σαν μια πλάκα φωνογράφου, όπου άποτυπώνεται και οι ελάχιστες μεταβολές της άτμοσφαιρας. Θά ήταν παράλογο νά Ισχυρισθούμε ότι οι κληρίες του Άλλου ή τα όσα συμβαίνουν επάνω στο Σείριο μάς εινε αδιάφορα.

Στό βάθος του ειναι μας λοιπόν ύπάρχει μια ποσότης από την άρχική ένεόγεια που έδωκυόργωσε τη ζωή, από τό φως της δημιουργίας. Άν δε καλοεξετάσουμε αυτό τό ζήτημα θά δούμε ότι δλη η ζωή όφείλεται στην «πλάστική δύναμη» του φωτός, στη ραδιενέργεια, όπως τη λέμε στην έπιστημονική γλώσσα. Και τώρα δλο αυτό τό πρόβλημα καταλήγει στην έξής άπορία: Ποιό εινε τό μυστηριώδες όριο της ραδιενέργειας που καθορίζει τη ζωή μας; Έάν το γνωρίζαμε, μάς λέγει ο δόκτωρ Ντίζον, ο θάνατος θά άνηκε στο παρελθόν. Γιατί δεν θά μπορούσε νά ύπάρξη!

ΠΙΕΡ ΝΤΟΡΝΑΝ

Δεκάξη μεγάλες γέφυρες ένώνουν τό Μαχάτταν με τις τρεις πυκνοκατοικημένες γειτονίες του Μπουκλιν και τού Κουήης καθώς και με την άπάνται άνεξάρτητη πολιτεία της Νέας Υερσής, κι' άλλα τόσα τούβλα του περνούν κάτω από τα ποτάμια της Νέας Υόρκης. Αυτές οι γέφυρες και τό τούβελ άπολέουν θάματα άρχιτεκτονικής κι' έτοιχισαν μυριάδες ποσά. 'Η γέφυρα του Ουάσιγκτον έπ' το ποτάμι Χοδδσον, που ένώνει τη Νέα Υόρκη με την Νέα Υερσέ, εινε ή μεγαλύτερη κρεμαστή γέφυρα του κόσμου. Στοιχίσε 60 εκατομμύρια δολάρια κι' έχει ύψος 4.160 μέτρων. 'Η τρίτη τους γέφυρα που ένώνει τις τρεις γειτονίες το Μπρόνξ, το Μαχάτταν και το Κουήης στοιχίσε περισσότερα άκόμη.

Τό τούβελ του Χόλλαντ για την κατασκευή του όποιου έχασαν τη ζωή τους δεκάδες έργατών στοιχίσε περί τό 100.000.000 δολάρια. Περνά κάτω από τόν πυθμένα του Χοδδσον κι' ένώνει τη Νέα Υόρκη με τα γραφικά προάστια της. 'Η έκτασις του εινε 3 χιλιόμετρα και έξεορίζεται με τις τέσσερες ισχυρότερες έξαιρετικές μηχανές του κόσμου.

Από τους δύο μεγαλύτερους σιδηροδρομικούς σταθμούς της Νέας Υόρκης, τόν Μεγάλο Κεντρικό και τόν σταθμό Πενσυλβανίας, περνούν καθημερινώς ένα εκατομμύριο ταξιδιώτες.

Τά μουσεία, ο ζωολογικός κήπος και τό πάρκα στις πλατείες και τό πάρκα της Νέας Υόρκης εινε τα πλουσιότερα και μεγαλοπρεπέστερα του κόσμου.

Στην Νέα Υόρκη βρισκεται και τό νύχι της Κλεοπάτρας, ο περιφημός αλγυπτιακός όβελλοσος που έχει ύψος 23 μέτρα, βάρος 150.000 όκάδες και ήλικία 3½ χιλιάδων έτών!

Ο όβελλοσος και τό γαλάμα της Έλευθερίας εινε τα έπιθέτικότερα άποκτήματα της Νέας Υόρκης. Άδρο ο πρώτος του Κεδίση της Αιγύπτου έστάλη πρό 65 έτών στ' 'Ην. Πολιτείες, ενώ τό γαλάμα της Έλευθερίας καμωμένο σά 1883 από τόν γλύπτη Μπαρτόλνι το χέρις ή Γαλλία στis 'Ην. Πολιτείες. Έχει ύψος μόνο 50 μέτρα, αλλά όπως έχει τοποθετηθή σε θωρακιστό βάθρο στην κορφή ενός λόφου και της μικρής υψίδος Μπεντλος στην είσοδο του λιμανιού, φαντάζει τεράστιο. Έπάνω στον διαρκώς καίοντα πυρσό που κρατά ή Έλευθερία έχει έγκατασταθή παρατηρητρία από τό οποίο διακρίνεται άνετα όλόκληρο τό πανόραμα της Νέας Υόρκης σε μέρες που δεν τό σκεπάει ομίχλη.

Άλλά, ή σημερινή όμης της Ν. Υόρκης εινε υπαρκτή έμπρός σ' εκείνη που έτοιμάζον οι Άμερικανοί άρχιτέκτονες για τό προσέχθ είκοσι χρόνια. Όχι λίγο ούτε πολύ οι ταφές των όσων

κτίριο θεμελιώθηκε επάνω σε βράχο, 1000 κυβικά μέτρα γρανίτης τοποθετήθηκε στη βάση του. Ένα έλαφρό είδος μαρμάρου από την Ινδιάνα χρησιμοποιήθηκε εύρύτατα για την πρόσοψη. Καταναλώθησαν περί τά 25.000 κυβικά μέτρα καθώς και 3.000.000 τούβλα μεγάλου μεγέθους, όλα μόνο για την πρόσοψη. Για τό έσωτερικό χρειάστηκαν 8.000.000 άκόμη τούβλα. 'Η έβλεφα, ο όβελλοσος κι' ένα σωρό άλλα μέταλλα που χρησιμοποιήθησαν για τη συγκρότησι του οικοδομικού κολοσσού, ειναι κάτι τό άφάνταστο. Κανέν άλλο κτίριο στον κόσμο δεν έχει έξ άλλου νά έπιδείξη τέτοια ποικιλία έμμέσου φωτισμού.

Τό Γουόντοφ Άστόρια έχει 47 πατώματα και καταλήγει σε δίδυμους πυργούς που θβάνουν σε ύψος 203 μέτρων. Τό σύνολο άκαλπτει έκτασι 27½ χιλιάδων τετραγωνικών μέτρων. Έτσι έξηγείται τό γιατί μπορεί νά μείνει σ' αυτό τό ξενοδοχείο δέκα χρόνια και νά κοιμάσαι κάθε μέρα σε ξεχωριστό δωμάτιο!

Και τί δωμάτια! Τεράστια, με τό Ιδιαίτερο λουτρό, τό μπουντούαρ, την γκαρνταρούμα και τό σαλονάκι τους, έξοπλισμένα με την τελευταία λέξη της πρόδου (σταθερή διατήρησι της άτμοσφαιρας, ζεστό, κρύο και παγωμένο νερό διαρκώς, ραδιοφωνική και τηλεφωνική έπικοινωνία με όλον τόν κόσμο από μέσα από τό κάθε δωμάτιο, στρατιά υπάλληλοι και γκαρδόνια έτοιμοι στο παραμικρό νεύμα νά τσασκιστούν για νά σε έξυπηρετήσουν). Κι' όλα αυτά με 5 περίπου δολάρια την ήμερα.

Τό καρνοβάλι του έτους 1393 ένκαινιάθηκε στο Παρισι κι' έναν τρόπο άπίστευτα τραγικό, πό άησος μια φρικαλέα ά ν ά μ ν η σ ι στους συγχρόνους και τους γέμισε μ' έναν άνεπιτόμο τρόπο.

Έπειτα από τό περιστατικό που θά άφηνηθούμε, οι χοροί σταμάτησαν όλότελα και οι άνθρωποι κλειστικαν από όπια τους, γιατί κανείς δεν είχε πιά διαθέσιμα για γλέντια και διασκεδάσεις.

Κατά τό έτος εκείνο, οι αλκικοί του Καρόλου του δου, θέλοντας νά διασκεδάσουν τόν βασιλά, που από καιρό τώρα ήταν θυθισμένος σε μια μαύρη μελαγχολία, τόν έπεισαν νά όργωνση ένα μεγάλο χορό μετρησιόμενων, που άποφασίστηκε νά δοθι από βασιλικό άνάκτορο του Σαιν Πάλ.

Η ύθυμία ήταν μεγάλη εκείνο τό βράδυ κι' ο βασιλάς, που βασανίζονταν πάντα από πένθιμες σκέψεις, είχε ζαναβρή τό κέφι του και είχε χορέψει με πολλές από τις κυρίες της αυλής.

Άνμεσα σ' αυτές βρισκόταν και μια εύνοση μένη της βασιλίσσης, ή Κατερίνα ντε Φασταβρέν, που, πριν από λίγες μέρες, είχε παντρευθή για τέταρτη φορά, αφού πέθαναν και οι τρεις προηγούμενοι σύζυγοί της.

Υπήρχε τότε ή συνήθεια νά κάνουν ένα είδος «οαματί» στις χήρες που έθαναντρευνόταν. Έπ' πήγαιναν τη νύχτα κάτω από τό παρναύρα τους και τις ένιουκαίζαν, κτυπώντας χαλκίνα σκεύη ή μμοούμενοι με τή φωνή του γαϊδάρου και άλλων ζώων.

Ένας από τους άκολουθούς του Καρόλου του δου ο Ούγγωνιν ντι Ζιζάι, είχε τη μοιραία έννευσι νά κάνουν ένα τέτοιο οαματί και στην κυρία ντε Φασταβρέν.

Σοφιστική, λοιπόν, νά ντύση σαν άγρίους πέντε αλκικούς, που θά πήγαιναν μπροστά στην έθαναντρεμμένη χήρα και θά την ζετρελλάιναν με τις φωνές και τις χερνομιές τους.

Ο Καρόλος, όταν ο Ούγγωνιν του άνεκοίνωσε αυτό τό σκεδίο, ένθουσιαστικός τόσο πολύ, που έβλεπες νά εινε κι' αυτός ένας από τους άγρίους. Τους έντυσαν τότε με τόν πιο έξωφρενικό τρόπο και τους έβαλαν μεγάλα φτερά στους ώμους και στο κεφάλι.

Τέλος, λίγη ώρα έπειτα από τό μεσάνυχτα, οι πέντε άγριοι, έκαμαν τήν εμφάνισή τους μέσα στις άβυσσους, ξεφωνίζοντας και ουρλιάζοντας σαν θηρία.

Η δυστυχισμένη κυρία ντε Φασταβρέν μάταια προσπάθησε ν' άποφυγή τις έπιθέσεις τους. Την περικύκλωσαν σε μια γωνία κι' άρχισαν νά χορεύουν γύρω της έναν τρελλό χορό και νά

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ Χημική Υπηρεσία

Άσφουξιογόνο, μικρούς και δη ήτρία

Η Χημική Υπηρεσία του Άμερικανικού Στρατού προσέφερε σ' αυτό τόν πόλεμο υπηρεσίες πολύτιμες. Κέρδισε τη μάχη της, χωρίς νά ριξη ούτε μια σφαίρα... Όργανώθηκε τό 1918 κι' ό σημερινός προϊστάμενός της εινε ο στρατηγός Άλντεν Χάρρυ Γουέιτ.

Ένώ ή Γερμανία είχε συγκεντρώσει 250.000 τόνους πολεμικά άέρια, ή Άμερική δεν παρήγαγε καθόλου απ' αυτά, φρόντισε όμως νά διαθέτη για κάθε ένδεχόμενον άρκητη ποσότητα απ' την πρώτη ύλη της, το «χλωρίνο».

Επίσης ή Άμερική κατέσκευσε 35 εκατομμύρια άντισφουξιογονικές προσωπίδες, 39 χιλιάδες για άλόγα και μουλάρια και 1.400 για σκυλιά, καθώς και 162 εκατομμύρια σπληνία αλκοίφης κατά τόν «πριπτό». Όλα αυτά έγιναν απ' την Χημική Υπηρεσία.

Όταν οι Γαίοναυέσι έκαμαν την έπίθεσι στο Πηρλ Χάρμπορ, οι Άμερικανοί δεν δέχτηκαν ούτε ένα έμπρηστικό βλήμα. Έπειτα από λίγο καιρό, ή Χημική Υπηρεσία είχε φτιάσει 260 εκατομμύρια τέτοια βλήματα. Επίσης έστιασε μεγάλη ποσότητα καπνογόνων, για την προστασία νηοπητών και άλλων στόχων.

Ένας άλλος μεγάλος κίνδυνος ήταν ή χρησιμοποίησι μικροβίων για πολεμικούς σκοπούς. Η Χημική Υπηρεσία φρόντισε νά μελετήσει διάφορα μικρόβια, τις μεθόδους καταπολέμησης των άσθενών, τα προστατευτικά φορέματα κλπ. Ήταν έτσι εις θέσι νά άντιμετώπιση την έχθρική έπίθεσι και ν' άνταποδώσει τά ίσα.

Κατά την άπόδοσι τών Νορμανδών, όηρχε φόβος νά μεταγειρισθύν οι Γερμανοί έξ όπλων τά «βοτυλικά» δηλητήρια, που παράγονται κατά την άποσύνθεσι των τροφών. Η Χημική όμως Υπηρεσία φρόντισε νά λάξη έγκαίρωσ τα μέτρα της. Η Ιβία άνακάλυψε μια χημική ούσια για την καταστροφή της συγκομιδής των έχθρικών χωρών.

Την πειράζουν με έκφορές άσμενες και χυδαίες.

Ο βασιλάς πρωτοστατούς σ' αυτό τό «οαματί» και χοροπητράς οαματίστας ο βασιλάς, που έπ' πήγαιναν με τό πόδι της, κατώρθωσε νά σούρη τη φωτιά. Ο Καρόλος δός είχε πάθει μόνον μερικά έγκαύματα, που δεν ήταν πολύ σοβαρά.

Άλλά δεν συνέβη τό ίδιο και με τους άλλους τέσσερες, που είχαν μεταβληθή στο άναμεταξύ σε ζωντανά πυροτεχνήματα. Οι δυστυχισμένοι έτρεχαν δεξιά κι' άριστερά, ουρλιάζοντας από τους πόνους και φαίνονταν σαν νά εξακολουθούσαν νά χορεύουν, μέσα στις φλόγες, που τους περιτριγύριζαν, τόν τρελλό χορό τους. Κανείς δεν τολμούσε πιά νά τους πλησιέση, γιατί εκίνδυνε νά πιάση και ο ίδιος φωτιά.

Μια σύγχρονη περιγραφή άναφέρει ότι «οι φλόγες που έδωγαν από τό σώμα τους άνάβηκαν ως τό ταβάν και τα καμμένα μέλη τους, έπεφταν σε ματωμένα κομμάτια πάνω στο δάπεδο της αίθουσας».

Σύμφωνα με μίαν άλλη έκδοχή, τη φωτιά είχε βάλει με τό ίδιο της τό χέρι ή κυρία ντε Φασταβρέν, παίρνοντας ένα κρηοπήγιο και πλησιάζοντας τό πάνω στα φτερά ένός από τους «άγρίους», για ν' άποφυγή τις έπιθέσεις του.

Μια άκόμη έκδοχή λέει πως ή βασιλίσσα Έζαμπώ είχαν έπινοήσει τό σατανικό αυτό σκεδίο για νά άπάλλωνη από τόν Καρόλο και νά άναλάβη ή ίδια τη διοίκησι του Κράτους ως άντιβασιλίσσα.

Όπωδούποτε, οι Παρισιένοι είχαν τρομοκρατηθή από τό περιστατικό αυτό, που ονομαζόθηκε «χορός των φλεγόμενων». Οι ιεροκήρυκες έτρεχαν παντού, κηρύσσοντας την προσευχή και τη μετάνοια, σαν νά έπλησίαζε τό τέλος του κόσμου! Κανείς πιά δεν είχε διάθεσι για νά διασκεδάση. Και τό καρναβάλι εκείνη την χρονία πέρασε μέσα στη σιωπή και την κατήφεια.

ὅταν λοιπὸν ἡ Περίττα Μοντιζ βγῇ
 στὸ «βαλκόν» τῆς ταυρονομίας γὰρ βγῇ
 ψῆ, εἶδε ὅτι οἱ ὄλοι οἱ θαρμένες γὰρ να χορῆ
 κεντρώει γύρω ἀπὸ τὸ «αἰδωλὸ εἶχον συγ-
 νουσι», τὸν ταυρομάχο Φαιμό. Ἡ ἐμφά-
 σις τῆς πέρας ἀπαρτήρησι... Κανεῖς,
 αὐτὸ πλῆθος βαθεῖα τὸν πρόδεε! Κί
 καὶ τὴ μοταιοδοξίᾳ τῆς ἐνωμιᾶς τῆς
 ἴταν, θέλῃς ἀμέσως γ. Εὐεζῆται ὅπως
 δαγκνόντας νευρικά τὸ μεγαλὸ κόκκινον
 γαυροφάλλο πὺ κρεταῖον στὸ στόμα, πλῆ-
 θισος τοῦ τραπέζι τοῦ(Χουανίτα)καὶ πα-
 ρ. μερίζοντ οἱ τοὺς θ. υρσο. ἀς τοὺ καὶ κυ-
 τάζοντες βαθεῖα στὰ μάτια τὸν ταυρομά-
 χου τοῦ εἰς σαρκαστικά:

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ
ΤΩΝ 41
ΥΠΟΥΡΓΩΝ

Doly

ΤΟ ΧΑΜΙΝΙ: Μωρέ γκαμήλα ε'

ΜΩΡΙΣ ΓΚΡΑΝΙΕ

Στο άναμεταξύ, η δίκη ακολουθοῦσε τὸ δρόμο της. Οἱ Κράσφορντ — δηλαδή, στὴν πραγματικότητα, ἕνας συνήγορός των, ποὺ ἦταν ὄργανο τῆς Τερέζας

Ἡ ὑπόθεσις Οὐμπερ εἶχε λήξει. Κι' οἱ θαυμασταὶ τῆς Τρεβίας εἶχαν ἀπομεινέι μὲ τις ἀπλήρωτες συναλλαγματοκῆτους, ποὺ ἀνταπεροσπύον ἕνα συνολικὸν ποσὸν 53 ἑκατομμυρίων φράγκων!

—Ω! σὰς ζητῶ συγγνώμην. Ἦθελα νὰ σκοτώσω τὸν κύριο τοῦ 668!

Τριαντάφυλλα ΓΙΑ ΤΗ ΜΠΡΙΖΙΤ

Μοντέρνο διήγημα

Πολύ φύνη απ' το γραφείο του, ο Μπερνάρ Νεβίλ θυμήθηκε ξαφνικά πως ήταν ατύχο ή γιορτή της γυναίκας του.

— Πού είχα το μυαλό μου;... μουρμούρισε.

Πήδησε στο αυτόκινητό του, γύρισε διάφορα κοσμηματοπωλεία κι' ανακάλυψε επί τέλους την ακριβή πουντιέρα που επιθυμούσε από καιρό η Μπριζίτ. «Επειτα μπήκε σ' ένα ανθοπωλείο, για να διαλέξει μια όμορφη ανθοδέσμη. Την ώρα εκείνη, ένας άλλος πελάτης έβλεπε δάση που έπρεπε να στείλουνε λίγα κατακόκκινα τριαντάφυλλα που είχε αγοράσει».

— Νά, τα πάτε άπ'ωθεν στην κ. Μπριζίτ Νεβίλ, λεωφόρος Βελασκιέ 18.

— Μάλιστα, κύριε. Θα βάλετε το μυαλό σας;

— Όχι, δεν υπάρχει λόγος...

Ο Μπερνάρ κοίταξε με περιέργεια τον άγνωστο, που είχε τόση οικειότητα με τη γυναίκα του, ώστε να της στέλνει λουλούδια. Δεν τον είχε ξαναείσει ποτέ.

Ήταν ένας ξανθός νέος, με χαμογελαστό πρόσωπο.

Ο Νεβίλ ανασήκωσε τους ώμους του, βγήκε απ' το κατάστημα και πήγε άλλο να παραγγείλει λουλούδια για τη Μπριζίτ. Όταν έφτασε στο σπίτι του, βρήκε εκεί την ανθοδέσμη του, καθώς και τα κόκκινα τριαντάφυλλα, σε μία θάλα διαλεγμένη, που έδειχνε πόσο εκτίμηση η Μπριζίτ έδειχνε στον άνδρα της. Σε λίγο, ο Μπερνάρ της είπε με άφελεια:

— Νόμιζα ότι δεν σου άρεσουν τα τριαντάφυλλα... Ποιός σου τάστειλε; 'Η νέα γυναίκα διάτασε για μία στιγμή, κι' έπειτα απάντησε βασικά: — Γ' αγόρασα μόνον μου. Είπε ένα μικρό δώρο στον εαυτό μου!

Ο Μπερνάρ ένοιωσε σαν να είχε κάτι σαγίσει... Δεν είπε όμως τίποτε άλλο.

Μισή ώρα αργότερα, άρχισαν να φτάνουν άλλα λουλούδια, μπουκέτα από κόκκινα τριαντάφυλλα, όλα ανώνυμα.

— Μου φαίνεται πως σ' παραχαί-
δουν εφέτος, μικρή μου Μπριζίτ! Έ-
λεγε χαμογελώντας ο Μπερνάρ.

Μόλις έμεινε μόνη στην κάμαρά της, η νέα γυναίκα πήρε από τηλέφωνο τον Μπερνάρ Λεζάν και του είπε σιγανά:

— Μα εκάνετε τρέλλες!

— Ω, είπα υπερβολικά, απάντησε ο ξανθός πελάτης του ανθοπωλείου. Θα τα πούμε αύριο που θα συναντηθούμε.

Το άλλο πρωί, από νωρίς, άρχισε να χιτώνει κάθε τόσο το κουδούνι. Τριαντάφυλλα, διαρκώς τριαντάφυλλα... Θα-
λέγει κανείς πως όλα τα κόκκινα τριαντάφυλλα του Παρισιού είχαν μαζευτεί εκεί! Όλοκληρο το διαμέρισμα είχε γεμίσει μ' αυτά. Το άρωμά τους άπλωνόταν σε όλα τα δωμάτια, βαρύ, ήδονικό, ληθαργικό... Τα βάζα δεν τα χωρούσαν πια, κι' οι υπέρτερες τάξεις αν δίσκουσαν, σε πανέρι, όπου τύχαινε...

ΜΕΡΚΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ Ο νους ποτέ δεν μπορεί να συλλάβει, ότι βυσοοδομεί ή φρίκη.

★ Μεταξύ του εξωτερικού κόσμου και του εσωτερικού υπάρχει κάποιο μεσόφραγμα, στο οποίο ο άνθρωπος εξισορύνει με το μηδέν. Το μεσόφραγμα αυτό είναι η αλήθεια!

★ Το πραγματικό χάος, βρίσκεται μόνο μέσα στην καρδιά του ανθρώπου.

★ Εάν δεν υπήρχαν μυαλά και βλάκες, οι άνθρωποι και οι πορνιστές δεν θα μπορούσαν να ζήσουν.

★ Το παρόν μοιάζει με διπλό καθρέφτη. Από τη μία πλευρά από την άλλη το μέλλον, όμως όμως να μπορούν να κινούνται το ένα το άλλο.

ΟΥΑΛΤΕΡ ΣΚΟΤ

★ Δεν είναι εύκολο να διαφυγί κανείς από την επιβουλή της γυναικάς, όταν συνομιλή μαζί της όπως δεν μπορείς να περπατάς μέσα στη φωτιά χωρίς να κάψεις το πέλμα των ποδιών σου.

ακόμη και στην κουζίνα, και στο μπάνιο!

— Πόσα τριαντάφυλλα! είπαν στη Μπριζίτ οι φίλενάδες της που την επισκέφθηκαν. Άνοιξε Έκθεσε λουλούδια:

Στην αρχή, η νέα γυναίκα, άπορο-
φωμένη από τη χαρά της γιορτής της, δεν έδωσε μεγάλη σημασία.

Το μεσημέρι, ο Μπερνάρ ήρθε βασικά, έφανε αμύλητος και ξαναφανε ά-
μέσως για το γραφείο του. Τα τριαντάφυλλα εξακολουθούσαν να φτάνουν, το ένα μπουκέτο μετά το άλλο. Η Μπριζίτ άρχισε πια ν' άνησυχά. Οι υπέρτερες είχαν έλκευρισθή απ' αυτή την κατάσταση. Οι γείτονες γελοῦσαν ειρωνικά...

Κατά τις 5, η Μπριζίτ δεν μπορούσε πια ν' άνθξει. Όταν συνάντησε τον Μπερνάρ Λεζάν, σ' ένα μικρό μπάρ, ήταν έτοιμη να κλάψει.

— Δεν βρίσκετε ότι άρετά πια κρά-
τησε αυτό το άστέιο; του είπε.

— Πού άστέιο; άπάντησε εκείνος, πάν-
τοτε με το στερεότυπο χαμόγελό του, που τόδρισκε τώρα γελοίο η Μπριζίτ. Δεν καταλαβαίνω άναπητή μου...

— Μην κάνετε λοιπόν το βλάκα! φώ-
ναζε έκλειψ. Έτοιμη να τον χαστουκίσει. Από λόγο σε λόγο, κατέληξε να χω-
ρίσουν μωλωμένο δριστηκά. Τό φέρετ
τους, που μόλις είχε άρχισει, είχε κι' άλλες τελειώσει άδωξ. Ώστόσο το μυ-
στήριο των λουλουδιών έμεινε σκοτεινό και για τους δύο.

Όταν γύρισε στο σπίτι της, η Μπρι-
ζίτ έφριξε. Τα κόκκινα τριαντάφυλλα
δεν χωρούσαν πια στο διαμέρισμα. Έ-
μεναν ακόμη κι' έξω απ' την πόρτα. Κι' όσο περνούσε η ώρα και μαρμαίνον-
ταν, το άρωμά τους γινόταν μία βα-
ρεία, έφιαλτική μυρωδιά, που δυσνά-
μα διαρκώς, παρ' όλα τ' άνοιχτά παρά-
θυρα!...

Άργά το βράδυ, ο Μπερνάρ βρήκε
τη γυναίκα του στο μπουντουάρ της, μι-
σολιπόθυμη.

— Αυτή η μυρωδιά!... δεν μπορεί
πιά! τραύλισε η νέα γυναίκα, ξεψυχι-
σμένη.

— Τό ψέμμα σου είναι εκείνο που μυ-
ρίζει άσχημα, πρόφερε άσπρηρά ο
Μπερνάρ.

— Φταίει... αυτός ο ήλιος... ο
Μπερνάρ Λεζάν...

— Επί τέλους! είπα Ικανοποιημένος ο
σύζυγος. Σέδενα 200 χιλιάδες φράγκα
για να σε κάμω να άμολογήσεις τ' όνο-
μά του... Δεν πειράζει όμως! Άν
μυστεύω σωστά, είναι πια έτελος ά-
κλινδυνος... Καί, στο μέλλον, θα θυ-
μάσαι πάντα αυτό το μάθημα!

Έπειτα πήγε να τηλεφωνήσει σε τρι-
άντα διάφορα ανθοπωλεία να πιάσουν
να στέλνουν κόκκινα τριαντάφυλλα στη
γυναίκα του.

ΖΑΝ ΣΑΜΠΡΑΝ

Τό ψεύτικο χέρι του Ντουίτσε

Ο ύπολοχαγός Ουίλλιαμ Μπρέκε, που
είχε ζήσει στο περιβάλλον του Ντουί-
τσε για ένα διάστημα, έκανε τελευταία
μία σημαντική αποκάλυψη:

Ο 'Ιταλός δικτάτορ έρχοιμοποιού-
σε κατά τις φασιστικές παρελάσεις ένα
ψεύτικο χέρι, που ήταν καθ' όλα όμοιο
με το δικό του και προσημδετο πάνω
στον ώμο του με θαυμαστή ακρίβεια.

Μ' αυτό τον τρόπο υποδοσε να μείνει
ολόκληρες ώρες με τεταμένο τό χέρι,
χαϊρετώντας με το φασιστικό όρεπο,
πράγμα που προκαλούσε σε όλους το
θαυμασμό!

Έμειναν με την όρεξι

Ένα κατάστημα γυναικείων ειδών
της Ουάσιγκτον άνήγγειλε για ρελάν-
μα ότι θα διέθετε ένα ζευγάρι από τις
περιχίτρες κάλτσες νάυλου για καθε-
μία απ' τις χίλιες πρώτες γυναίκες που
θα τού τηλεφωνούσαν το άλλο πρωί.
Καταλαβαίνετε τώρα το χεώμερο των
τηλεφωνημάτων που έλαβε... Δυστυχώς
όμως, δεν μπόρεσε να κρατήσει την ύ-
πόχεσή του, γιατί... τη νύχτα τού έ-
χαν κλέψει όλες τις κάλτσες!

Ένα παιδί με δύο κεφάλια

Σ' ένα νοσοκομείο της άγγλικής πό-
λεως Βίρμινγχαμ, η σύζυγος ενός Ά-
μερικανού στρατιώτου γέννησε ένα κο-
ριτσάκι με δύο κεφάλια! Ο τοκετός
έγινε πρόωρα, άλλα υπό κανονικές συν-
θήκες. Το μωρό έλαβε διπλό πνευμονικό
σύστημα, έφ' όσον και τα δύο κεφάλια
άναπνέουν. Ο πατέρας έσπευσε να γυ-
ρίση στην Άμερική, τριουκρατημένος
απ' τον κίνδυνο ν' άναγνωρισθί πατέρας
του τέρατος!

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΙΜΕ νέα είδη όντων;

Η πιδρωσις του φωτός και της θερμότητας

Η εμφάνισις νέων ειδών είναι ένα από τα πιο
διαφέροντα προβλήματα της σημερινής επιστήμης.
Εάν πάρουμε ένα φυτικό ή ζωικό είδος, που να
μας δίνει αναπαραγόμενο ώρισμένο τύπο με σταθε-
ρά χαρακτηριστικά (έξωτερικός σχηματισμός, δια-
στάσεις, χρώμα κτλ.), θα ίδουμε ότι, έπειτα από
ένα χρονικό διάστημα, ο τύπος αυτός θα έχη μετα-
βληθί, θα έχη παραχωρήσει, δηλαδή τη θέσι του
σ' έναν άλλον, που να μην έχη τη ίδια χαρακτη-
ριστικά με τον πρώτο. Στη μίμια π.χ. το χρώμα των
ματιών της και οι διαστάσεις των φτερών της δεν
είναι πια τα ίδια έπειτα από μερικές γενεές. Και το
ίδιο συμβαίνει! όλα οκεδόν τα είδη του φυτικού
και ζωικού βασιλείου.

Τό πιο αξιοσημείωτο είναι ότι κάθε μεταβολή με-
ταδίδεται κληρονομικά στους απογόνους, έτσι που
απομακρυνόμαστε όλοένα και περισσότερο από τον
αρχικό τύπο.

Η σημερινή επιστήμη μας διδάσκει ότι η μεταβι-
βασις αυτή γίνεται με τα χρωμοσώματα, που περιέ-
χονται μέσα στους πυρήνες των ζωντανών κυττά-
ρων.

Όλοι οι πυρήνες των κυττάρων των ζωντων όρ-
γανισμών ενός είδους περιέχουν τον ίδιο όριθμο
χρωμοσωμάτων, που έχουν επίσης το ίδιο σχήμα
και την ίδια σύσταση.

Τα κύτταρα του ανθρώπου περιέχουν είκοσι τέ-
σσερα ζεύγη χρωμοσωμάτων. Άλλα τα κύτταρα που
χρησιμεύουν στην αναπαραγωγή, τόσο στον άνδρα
όσο και στη γυναίκα, δηλαδή τα σπερματοζώδια και
τα ώάρια, περιέχουν μόνον είκοσι τέσσερα χρωμο-
σώματα το καθένα. Έτσι, το κύτταρο που θα σπ-
ματισθί από την ένωση των θα περιέχει είκοσι τέ-
σσερα άνδρικά χρωμοσώματα και είκοσι τέσσερα γυ-
ναικεία, δηλαδή τα είκοσι τέσσερα ζεύγη των κυτ-
τάρων του ανθρώπινου οργανισμού.

Εάν, λοιπόν, τροποποιήσουμε τα χρωμοσώματα
των κυττάρων των ζωντανών οργανισμών μπορούμε να
προκαλέσουμε μία απότομη μεταβολή των χαρακτη-
ριστικών του νέου όντος που θα γεννηθί απ' αυ-
τούς. Η μεταβολή αυτή θα συνεχισθί, σύμφωνα
με τους νόμους της κληρονομικότητας, και στις έ-
πόμενες γενεές.

Μερικά πειράματα που έγιναν σε μίμνες με κι-
τρινα μάτια και μεγάλα φτερά επέτρεψαν την δη-
μιουργία ενός νέου τύπου με υπόλευκα μάτια
και άτροφικά φτερά. Ο νέος αυτός τύπος συνεχίσθηκε
και στις επόμενες γενεές.

Η τροποποίηση των χρωμοσωμάτων γίνεται με τις
ακτίνες Χ, που μεταβάλλουν την φυσικοχημική σύ-
στασι τους.

Η επίδρασις αυτή των ακτίνων Χ είναι η ίδια με
την ενέργεια της φωτεινής ακτίνος πάνω στη φω-
τογραφική πλάκα ή των υπεριδιών ακτίνων πάνω
στην επιδερμίδα.

Οι γνώσεις που έχουμε σήμερα για την εσωτερική
σύστασι των ατόμων μας επιτρέπουν να αντιληφθώ-
με θαυμάσια τι συμβαίνει σ' αυτή την περίπτωση.

Τό φως, οι υπεριδίες ακτίνες και οι ακτίνες Χ
έχουν την ιδιότητα να αποδιώκουν το ηλεκτρόνιο,
που περιστρέφονται στην επιφάνεια των ατόμων
όλων των υλικών σωμάτων.

Ένα άτομο που έχασε ένα ηλεκτρόνιο δεν είναι
πια τό ίδιο με εκείνο που ήταν μερικές στιγμές
πριν. Είναι ένα καινούργιο άτομο, που επιδέχεται
νέους χημικούς συνδυασμούς και μπορεί να σπ-
ματισθί ένα σώμα που να διαφέρει ολότελα από τό
προηγούμενο.

Η δημιουργία ενός νέου είδους μπορεί λοιπόν
να πραγματοποιηθί με μία φυσικοχημική ενέργεια.

Τά πειράματα που έγιναν ως σήμερα δεν επέτρε-
ψαν, ωστόσο, την δημιουργία ενός νέου όντος.
Είναι ακόμη αρκετά επιφανειακά. Περιόριζονται, δη-
λαδή, στη μεταβολή του χρωματισμού, του σχήμα-
τος και του μεγέθους των πτερών των έντομων και
των πτερυγίων των ψαριών, την άτρωσι και την έ-
ξαφάνισι ενός όργανου κτλ.

Μας δείχνουν, όμως, καθαρά τό δρόμο που άκο-
λουθόσεν η φύσις στην εξέλικτική πορεία των όν-
των και τίποτε δεν άποκλείει να κατορθώσμε σ'
ένα προσεχές μέλλον να δημιουργήσμε νέα είδη,
με βαθμιαίες τροποποιήσεις των χαρακτηριστικών
των σημερινών ειδών.

Χωρίς να περιμένουν τα πορίσματα της σημερινής
επιστήμης, μερικοί ππινωτρόφοι και καλλιεργητάι
χρυσανθώμων και άλλων έλκεκτων ποικιλιών άν-
θρών έχουν επιτύχει αυτή τη δημιουργία από καιρό.
Έτσι κατορθώσεν να δημιουργήσουν φυτά και πτη-
νά, που να διαφέρουν ουσιοτικά από τους προγόν-
ους των, έπειτα από μερικές γενεές. Έπ'έτυχαν,
δηλαδή, να μεταβάλλουν την σύστασι των χρωμο-
σωμάτων των γεννητόρων, εφαρμόζοντας, χωρίς να
τό ξέρουν, τις ίδιες μεθόδους που άκολουθόσμε και
η φύσις για να φθάσι στους σημερινούς τύπους των
όντων. Ο δρόμος αυτός είναι η επίδρασις του φω-
τός και της θερμότητας (υπεριώδεις ακτίνες) στα
χρωμοσώματα των ζωντανών κυττάρων του φυτικού
και ζωικού κόσμου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΕΣΛΙΑΡ

Γα μυστικά όπλα του καρδιοκλέφτη

Η τέχνη της άγάπης έχει, όπως είπαμε κι' άλλοτε, μυστηριώδεις νόμους και παρά-
ξενά έρωτικά μυστικά. Κι' έ-
να από αυτά τα πιο περίε-
ρα έρωτικά μυστικά είναι και
η αυθυποβολή.

Τί σημαίνει τώρα αυτό;
Μάς τό ξέγνω με τον πιο
εύκολο τρόπο ένας περιήμερος
καρδιοκλέφτης που πάλη-
καυ, ο γόης Λωζέν:

«Όταν θέλεις κανείς, μας
λέει, να κατακτήσι την καρ-
διά μιας γυναίκας, δεν άρ-
κει να της ρίχνι φλογερές
ματιές, να της λη τρυφερά
λόγια και να την περιβάλη
με ευγενικές περιποιήσεις.
Πρέπει να πιστεύι κι' ο ίδιος
ότι είναι ικανός να προκαλέ-
σι τη συμπάθειά της και την
άγάπη της. Κι' αυτό λέγεται
έρωτική αυθυποβολή...»

Με άλλα λόγια, δέ πο-
ρεί κανείς ν' αντιμετώπισι τη
μικρότερη επιτυχία στον έρω-
τα, άν εινε ντροπαλό και
δειλός. Η κακή αντίληψις
της σεμνότητος και η δειλία
είναι δύο μεγάλα και άσυγ-
χάρητα ελαττώματα στην ά-
γάπη.

Προσέξτε όμως, γιατί και
τό αντίθετο είναι άξιοκατακρί-
το. Ο ματαιόδοξος και ο έ-
γώιστης, εκείνος που έχει με-
γάλη ιδέα για τον εαυτό
του, προκαλεί συνήθως την
αντίπαθεία και την περιφρό-
νησι.

Για να έχη λοιπόν κανείς
επιτυχίς στις γυναίκες, πρέ-
πει ν' άποκτήσι αυτοπεποί-
θισι, να πιστεύι στον εαυ-
τό του, να χαίρειται, όπως
γράφει κάποιος ο Μυσός, τό
σθένος της προσωπικότητάς
του». Άλλα για να είναι κύ-
ριος τού εαυτού του, πρέπει
να βρίσκεται σε μία βαθμια-
στή ψυχική σωματική ισορ-
ροπία, πρέπει να έχη τη λε-
γόμενη «εσωτερική άρμω-
νία».

Ο έξυπνος άνδρας, που
χάγει αυτή την άπαραίτητη
ισορροπία, δίνει την εντύπω-
σι ότι είναι άρρωστος, σα-
χλός και όληρρος. Δεν πο-
ρεί να έχη καμμία έρωτική
επιτυχία.

Και έξερτε γιατί; Άπλού-
στατα, γιατί είναι άνήσυχος,
έκνευρισμένος, κάνει σφάλ-
ματα και βασανίζεται δια-
ρκώς από τό πόνό άσημαντα
γεγονότα της καθημερινής
ζωής.

Η μνήμη του τον ξεγελά,
Όταν επιχειρή να πη κάτι,
γίνεται άναρκός. Έπίσης, εί-
νε άρηρημένος και οι κινή-
σεις του είναι άβέβαιες, χωρίς
κομψότητα ή άρμονία. Έχει
πάντα τό αίσθημα της κα-
τωτερότητας, που τον παρα-
λύει, τον κάνει κακοδιάθετο
και τον οδηγεί στην πιο
συνήγη μελαγχολία. Σε μία
τέτοια κατάσταση, δεν πρέπει
να συλλογίζεται την άγάπη.
Άλλοτε πάλι, όταν νοιά-
θι κανείς ότι βόηκε την έ-
σσορροπία του, την «εσωτε-
ρική άρμονία» του, έχει την
εντύπωσι ότι ήταν άρρω-
στος κι' άνέκτησε την ύγεια
του!

Πρώτ' απ' όλα είναι κύσιος
των νεύρων του. Δεν αίσθα-
νεται καμμία ζωντανή άνη-
γία. Είναι εύθυμος, ήρεμος,
«άκτινοβόλος». Δεν καταβά-
λει καμμία προσπάθεια για
ν' άρσθι κι' όμως όλοι τον
άκοϋν μ' ένδιαφέρον.

Ε, λοιπόν, αυτή είναι η

κατάλληλη διάθεσις για τό
ξελόγισμα μιας γυναίκας,
για την κατάκτησι μιας γυ-
ναικείας καρδιάς. Βρίσκεται
κανείς στην καλύτερη «φορ-
μα» του, όπως λένε οι φι-
λοσοφοί.

«Ο καρδιοκλέφτης σε μία
τέτοια κατάσταση, μάς ξέ-
γει ο Μαρσέλ Πρεβό, θα δει-
ξη όλη τη γοητεία του, θα
γίνει περιπαθής, τρυφερός,
θελκτικός. Όποιος δεν καί-
γεται από τό φλόγα της ά-
γάπης, δεν μπορεί να την
άγάπησιν στην καρδιά μιας γυ-
ναικάς».

Εμπρός, τώρα! Άς πα-
ρακολουθήσμε αυτόν τον
καρδιοκλέφτη σ' ένα σαλόνι
ή σε μία φιλική συγκέντρω-
σι. Από τις πρώτες ματιές
που θα ρίξη γύρω του, κατα-
λαβαίνει άμέσως άν τού πα-
ρουσιάζεται «περίον δράσε-
ως». Διακρίνει εύκολα τις
γυναίκες που ταραζόνται ά-
πό μία προκλητική ματιά,
που κοκκινίζουν μόλις τούς
άπειθύνει κανείς ένα λόγο,
που κοιμώπουν και ξεκου-
πώνουν νευρικά τό γούνα
τους... Οι γυναίκες αυτές
είναι τα πιο εύκολα θύματά
του.

Έπίσης, όταν βρεθί προ-
στά σε μία γυναίκα που

Παρ' όλες τις
προσπάθειες τών
ευρωπαίων Ιεραπο-
στόλων και της όλ-
λανδικής διοική-
σεως, οι κάτοικοι
του εσωτερικού της Σουμάτρας
έξακολουθούν να
είναι πάντοτε άνηρωποφάγοι. Τό βάρβαρο αυτό
έθιμο επικρατεί περισσότερο ανάμεσα στις ή-
μιάγριες φυλές των Βατάκων, που ζουν πάνω
στα άπρόσιτα όρη Βαρισάν, προς τα νοτιόδυ-
τικά της νήσου.

Σύμφωνα με τις περιγραφές του μαρκήσιου
Νανταγιάν, που είναι ο μόνος Ευρωπαίος που
κατορθώσεν να φθάσι ως τα όρη Βαρισάν, οι
Βατάκοι έχουν ένα βιβλίο νόμων, που είναι γραμ-
μένο με μαλαϊκούς χαρακτήρες πάνω σε φλοιούς
δένδρων.

Οι νόμοι αυτοί επιβάλλουν στους αίχμαλώτους,
τους μωικούς, άνδρες και γυναίκες, τους κλέ-
φτες που κλέβουν τη νύχτα (ή τιμωρία εκείνων
που κλέβουν την ημέρα είναι πολύ έπιεικτέ-
ρη), στους ανθρώπους άλλων φυλών που είχα-
ρούν κρυφά μέσα σ' έναν καταυλισμό κτλ. την
ποινή να φαγωθούν ζωντανό, σύμφωνα με τη
διαδικασία που θα όριση εκείνος που έθιγη πε-
ρισσότερο από την πράξι τους.

Η άπόφρασις άπαγγέλλεται από τον αρχηγό
της φυλής. Η εκτέλεσις της δεν γίνεται όμως
άμέσως. Συνήθως άφήνουν να περάσουν μερι-
κές ημέρες ή εβδομάδες, κατά τις όποιες δι-
κούς ήμρες ή έβδομάδες και εκλεκτές προ-
φές, καθώς και διάφορες φυτικές ούσιες, που ο
προοριζόμενος τους δίνει να καθαρίσουν τό αίμα
του και να κάμουν πιο μαλακός και πιο εύγε-
στες τις σάρκες του.

Την ώρισμένη ημέρα ο κατάδικος όδυνείται
σ' ένα μέρος του δάσους, συνθέσεται κοντά
σε μία πηγή ή σε έναν ποταμό. Έκει τόν δέ-
σνουν σ' ένα δέντρο, με τα χέρια τεταμένα
προς τα πλάγια.

Πρώτος καλείται εκείνος που έζημώθη ή προ-
σεβλήθη από την πράξι του. Πλησιάζει κρατών
ένα μεγάλο μαχαίρι στα χέρια του και κό-
βει από τον κατάδικο τό μέρος που τού όρεσει
περισσότερο. Τό κομμάτι αυτό υποχρεούται να
τό ράψι ώς επί τόπου.

Έπειτα κολουύνται οι άλλοι από τους παρι-
σταμένους. Καθένας προχωρεί με τη σειρά του,
σύμφωνα με μία άσπρη ιεραρχία, που κανείς
δεν έχει τό δικαίωμα να την παραβή.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι κόβουν καθένας τό
κομμάτι του, δεν είναι όμως υποχρεωμένοι να
τό πάνε επί τόπου, άλλα μπορούν να τό πάρουν
μαζί τους στην καλύτερ τους και τό μοιρά-
σουν με τα άλλα μέλη της οικογενείας των.

Τελευταίος από όλους πλησιάζει ο αρχηγός
της φυλής, που κόβει τό κεφάλι του κατάδικου.

Αλλά, πού έχει ένα σενό
στην ψυχής, ξέρει ότι τό μά-
νο πράγμα που μπορεί να τό
διασκεδάσι είναι ο έρωας.

Άλλα υπάρχουν και δύ-
σκολες γυναίκες! Έ, τότε,
ο καρδιοκλέφτης που ξέρει
καλά την τέχνη της άγάπης,
θα καταφύγη στην αυθυπο-
βολή. Κάνει τό εξής:

Αφού πρώτα διασκεδάσι,
εκπλήξει ή συγκινήσι με τό
λόγια και τη γυναίκα που
θέλει να τον άγαπήσι, όταν
βρεθί μόνος του, άρχίζει να
τη συλλογίζεται έντατικά, να
την βλέπει μπροστά του με
τη φαντασία του.

Έτσι, παρεκλογουβεί με τό
«μάτια της ψυχής» του τις
κινήσεις της, τις στάσεις της,
τα χαμόγελά της. Έπειτα,
άρχίζει να της μιλάει, σαν
να βρίσκεται κοντά του. Της
χαϊδεύει τα μαλλιά, της φι-
λεί τα χείλη, τη φιγίγει στην
άγκαλιά του. Και με την
φαντασία του, τη βλέπει να
γέρνη στο στήθος του, νικη-
μένη...

Έπειτα, χωρίς να έπιμεί-
νη περισσότερο, άφνει να
διαλυθί αυτός ο έρωτικός
ρεμβασμός του.

Αυτή είναι ή καλύτερη ά-
σκησι για κείνον που θέλει
να αυθυποβληθί. Κερδίζει έ-
τσι μία αυτοπεποίθισι, που
τό δίνει μεγάλη άρρωσι και
άκλόνητη πίστι για την έπι-
τυχία. Όταν την άλλη μέ-
ρα βρεθί μπροστά στη γυ-
ναίκα του ρεμβασμού του, ή
κατακτήρις της θα τό φα-
νί πιο εύκολη.

Μη σάς φαίνεται παράξε-
νη αυτή ή μέθοδος. Είναι ένα
είδος έρωτικής μαγείας, που
χρησιμοποιείται στις Ίνδιες
από τα πολύ παλιά χρόνια.

(Από τό περίφημο «Βιέλιο
της Άγάπης» τού Άνρϋ
Μμαμόν)

Οι άνθρωποφάγοι της Σουμάτρας

Φικιστικά ήξη και έδι σ

Αυτή τελετή άποκλείονται οι γυναίκες, που δεν
έχουν τό δικαίωμα να πλησιάσουν και σε μεγάλη
έστω άπόσταση ολόγυρα.

Ο νόμος των Βατάκων έξαναίλει όλη την αυ-
στηρότητα που προκειμένου για τις γυναίκες που
υπέπεσαν στο άμάρτημα της μοιχείας.

Στην περίπτωση αυτή, ο φίλος ή οι φίλοι της
μοιχαλίδος υποχρεούνται να πάνε ο καθένας
από ένα κομμάτι της έκλογής των από τό σώμα
της άγαπημένης των.

Αυτή είναι ή πρώτη πράξις της άπάρθρωψις αυ-
της τιμωρίας. Η δεύτερη πράξις έχει ως θύματα
τους έραστές της μοιχαλίδος, που καταδικάζον-
ται κι' αυτοί να φαγωθούν ζωντανό από τους ό-
μοφυλούς των. Στην ίδια ποινή υποβάλλονται
και όσοι διευκόλυναν τους έραστές στις παρ-
ωνικές σκέσεις τους.

Στην περίπτωση αυτή, το πρώτο κομμάτι άνή-
κει στον προσβληθέντα σύζυγο.

Ο σύζυγος όμως έχει τό δικαίωμα, να τροπο-
ποιήσι την ποινή της γυναικάς του ή και να την
συχώρσει άκόμη, αλλά τότε υποχρεούται να
πληρώσι ένα αρκετά σημαντικό πρόστιμο σε δερ-
ματα ζώων, καρπούς κτλ. ή να δεχθί να έρνα-
ζεται για λογαριασμό της κοινότητας επί μερι-
κές εβδομάδες ή μερικούς μήνες, σύμφωνα με
την άπόφασι τού αρχηγού της φυλής.

Σε μία περίπτωση, που άναφέρει ο Νανταγιάν,
μία νεαρή έγγαμη γυναίκα έγκατέλειψε τό σύ-
ζυγό της και έφυγε μαζί με τό φίλο της και
έναν υπέρτερο πάνω στα όρη Βαρισάν.

Ο έγκαταλειφθείς σύζυγος, βοηθούμενος και
από πολλούς φίλους του, άρχισε τότε να κατε-
δική τους φυλάδας. Έπειτα από διάφορες πε-
ριπέτειες, ο φίλος της νεαρής γυναικάς σκοτώ-
θηκε σ' ένα δολητηριακό ένοβλο βέλος, τη στιγμή
που έδωαινε από ένα πυκνό δάσος.

Η γυναίκα και ο υπέρτερος που την συνώδε-
επσαν τότε στα χέρια τού συζύγου.

Ο τελευταίος ώστόσο δεν έδειξε καμμία μνη-
σικαία έναντιον της άπιστου, και την συγχώ-
ρησε άμέσως σκεδόν.

Δεν συνέβη όμως τό ίδιο και με τό δυστυχι-
σμένο υπέρτερο.

Ο ΣΠΑΧΗΣ

Δρα στικό διήγημα

«Ο άνθρωπος που κτύπησε την πόρτα μου έκνινο το βράδυ, μου ήτανε ο λαστελα αγνώστος.

— Συχωρέστε με, έκαμε περνώντας μέσος.

Το βλέμμα του έφαχνε δεξιά κι' αριστερά, σαν να ζητούσε κάτι.

— Δέν έφατε άλλαξε τίποτε, έλεπε έπειτα από μια σύντομη εξέταση.

— Γνωρίζετε, λοιπόν, αυτό το σπίτι; ρώτησα.

— Ναι, απάντησε ο άγνωστος. «Έμενα εδώ πριν από καιρό... πρώτο να πάω στη φυλακή... Δέκα χρόνια καταναγκαστικά έργα... Μια δόκιμη ζωή... Έδωκα μόλις την περασμένη βδομάδα...»

Τόν κύτταξε με κάποια ανησυχία.

— Έρχοσαστε από τη φυλακή; ρώτησα.

— Φυσικά... Δέν ακούσαστε, λοιπόν, για κάποιο έγκλημα που έγινε εδώ μέσα;... Έγώ είμαι ο δολοφόνος!

Κύτταξε ακόμη μια φορά μέσα στο δωμάτιο και, έπειτα, διευδύνθηκε με άρνα βήματα προς την πόρτα.

— Συχωρέστε με, έλεπε και πάλι, καθώς έτοιμαζόταν να βγεί.

Δέν έζωα τί ήταν εκείνο που με έκανε να τόν παρακαλέσω να μείνει. Σε λίγο, χωρίς να τόν βιάσω καθόλου σχεδόν, μου διηγήθηκε μόνος του την τραγική ιστορία του.

«Τήν εποχή εκείνη, άρχισε, όπηρετούσα στο Μάρκο. Ο Μάρκο, βρισκόταν και πάλι μαζί μου. Πρέπει να σάς πώ, κύριε, ότι δέν τόν συμπαθούσα καθόλου. Αλλά ή τύχη ήθελε να έχω πάνω αυτόν τόν άνθρωπο κοντά μου. Τό ίδιο είχε γίνει και αυτή τη φορά. Μας έστειλαν μαζί στην 'Αφρική».

«Όπως μπορείτε να καταλάβετε και μόνος σας, δέν ήμουνα κατά τόν άραιο άνδρας. Αντίετα, ο Μάρκο ήταν ο πιο γοητευτικός σπαχής τόν συντάγματός και οι γυναίκες έτρεχαν σάν τρελλές από πίσω του.

«Μια μέρα, που βρισκόμαστε στο φουα-τάταχον, τού ήλθε ή παράξενη ιδέα να στείλει σε μια έφημερίδα την ακόλουθη άγγελία: «Αδού νεαρό ύπαξιωματικό, χαμένοι στα βάθη της 'Αφρικής, ζητούν να άλληγογραφήσουν με δύο νέες από τη Γαλλία. Γράψτε: Η. 440 και Η. 441».

«Η απάντησις δέν άρχισε να έλθη. 'Αλλά ήταν μια μόνο και άπευδύνταν στόν Η. 440. Δηλαδή στό Μάρκο. Και έδω ακόμη ή τύχη τόν εύνοησε...»

«Για να με... άποζημιώση, μου ύπαγόρευε τά γράμματα που έγραφε στή μακρινή φίλη του. Τήν έλεγαν Μαργαρίτα κι' οι άπαντήσεις της έδειχναν μια νέα έξυπνη, μορφωμένη και κόπως περισσότερο από ό,τι έπρεπε αίσθημα-τική».

«Πρέπει να σάς έξομολογηθώ ότι εύρισκε κάποια εύχαριστη σ' αυτό τόν ρόλο μου και ή χαρά μου ήταν ακόμη μεγαλύτερη, όταν, μια μέρα, ο Μάρκο μου έλεπε:

— Βαρέθηκα αυτή την άλληγογραφία. Σου χορίζω τη Μαργαρίτα με όλο τους τούς αισθηματισμούς και τίς άνοησίες της... Γράψε της ότι πέθανε ή,»

άν προτιμάς, έξακολούθησε ν' άλληγογραφής μαζί της για λογαριασμό σου. «Είπε περίττο να σάς πώ ότι προτίμησα τόν δεύτερο. Η φύσις με άδίκησε σά πολλά πράγματα... Δέν εύρισκα εύκολα τίς φράσεις, που έπρεπε να βάλω μέσα στά γράμματα μου. Αλλά είχα άρχισει ν' άναπαύω τη Μαργαρίτα και ή άγάπη μου αυτή έκανε τη φαντασία μου να δουλεύει. Στό τέλος, πήρα τόν άπολυτήριο μου από τόν στρατό και έτρεξα κοντά στην άναμμένη μου.

«Η Μαργαρίτα με περίμενε στό σταθμό. «Ηταν πολύ ώραιότερη από ό,τι την φανταζόμουν. Ένας άληθινός άγγελος! Σε λίγο την έκαμα γυναίκα μου και έκτισα αυτό το σπίτι, όπου βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή».

«Η ζωή μας κυλούσε ήρεμη κι' εύτυχισμένη.

«'Αλλά, ξαφνικά, ένα πρωί, είδα στην πόρτα μου τόν Μάρκο. Είχαν έλθει με άξια από τόν Μάρκο και πρέπει να σάς πώ, κύριε, ότι ήταν πολύ ώραιος με τη στολή του σπαχή.

«Από τήν πρώτη στιγμή, ή Μαργαρίτα τού έκαμε έξαιρετική εντύπωση.

«Τό λάθος έγινε δικό μου, μου έλεπε γελώντας, καθώς είχαμε μείνει μόνοι μετά τόν φαγητό. Δέν έπρεπε να σου τήν άφήσω.

«'Ενοιώσα ένα ρίγος σ' όλο μου τόν σώμα.

«Μήν ξεχνάς ότι ή Μαργαρίτα είναι γυναίκα μου, τόν απάντησα στόν ίδιο τόνο.

«'Εγώ όμως της έγραφα πρώτος, έλεπε ο Μάρκο.

«Αυτό είναι άλήθεια, έκαμα πειραγμένος. 'Αλλά αν δέν θέλεις να σου φυτέγω μια σφαίρα στό κεφάλι, δέν πρέπει να μου ξαναμιλήσης γι' αυτό τόν ζήτημα.

«Μου είχε εληφί ότι θα έμενε μαζί μες μόνο μια μέρα. 'Αλλά πέρασαν δύο δόκιμες βδομάδες και δέν είχε φύγει ακόμη...»

«Στό διάστημα αυτό, είχα την εντύπωση πως ή συμπεριφορά της γυναί-κας μου είχαν αλλάξει άπεναντί μου. Με κύτταζε τώρα μ' ένα ειρωνικό βλέμμα, σάν να ήθελε να μου ήπτι ότι τά ήξερε όλα. 'Ηταν φανερό πως ο Μάρκο της είχε μιλήσει.

«Τέλος, ένα άδύγεμα, ένύοισα στό σπίτι νορίτερα από ό,τι έκανα συνήθως...»

Κι' έπειτα από ένα βαθύ άναστεναγμό, έπρόσθεσε:

— Γιατί να τά πολυλογώ, κύριε; Βρήκα τη γυναίκα μου στην άγκαλιά τόν Μάρκο... Χωρίς να σκεφθώ περισσό-τερο, έβόσκα τί τε τσιπτάλι μου και φύτσα μια σφαίρα στό κεφάλι τού άνθρώπου που είχε καταστρέψει την εύ-τυχία μου...»

— Και ή γυναίκα σας; ρώτησα έ-πειτα από μικρή σιωπή.

— Από τόν πίσω μέρος τόν σπιτιού άνοίγεται ένα άληθινό βάραδρο, μου απάντησε. Θά τόν έχετε προσέξει άσφα-λώς... Η Μαργαρίτα έπεσε από τόν παρόθυρο της κουζίνας, που βρίσκεται πάνω άπ' αυτό τόν βάραδρο...»

«Ο συνωμότης μου δέν έλεπε τίποτε άλλο. Σηκώθηκε άρνα και διευδύνθηκε προς την πόρτα. Σε λίγο, ή καμ-πουρισμένη σιλουέτα του χάθηκε μέ-σα στή νύχτα.

ΖΑΝ ΚΩΜΠΕ

ΠΟΔΙΑ, ΧΑΜΟΓΕΛΑ ΚΑΙ ΓΡΟΘΙΕΣ που άξίζουν έκατομμύρια

Γι' όσα ίσονται οι δάση οι α.λ. έλινχε:

Οι παραγωγοί ταινιών τού Χόλλυγουντ είναι πρό παντός έπιχειρηματίαι. Η έπιτυχία ενός άστέρους είναι κάτι που μπορεί ν' άποτιμηθί σε δολλλάρια και που άντιπροσωπεύει ένα ώρισμένο χρηματικό ποσό. 'Ετσι, ξέρουν πολύ καλά τί άξίζουν οι γάμ-πες της Μάρλεν Ντήτριχ, τόν χαμόγελο τού θράνκ Σινάτρα, τόν δάκτυλο τών ποδιών τού θρέντ 'Αστair και τί μπορεί να τούς άποφέρη μια ταινία, στήν ό-ποια πρωταγωνιστεί αυτός ή εκείνος ο ήθοποιος.

'Αλλά και οι ήθοποιοί ξέρουν επίσης ότι τά φυ-σικά τους χαρίσματα, στά όποια όφείλουν τήν έπι-τυχία τους, μπορεί να χάσουν μια μέρα τήν άξία τους. Και γι' αυτό δέν θεωρούν άσκοπο να τά άσφαλίσουν.

Τόν ρεκόρ ακόμη και σήμερα τόν κατέχουν οι γάμ-πες της Μάρλεν Ντήτριχ. Η άξία τους έχει άποτι-μηθί σε ένα έκατομμύριο δολλλάρια.

'Επειτα από τήν ταινία «Σαγκάπ-έξπρες» ή Μάρ-λεν είχαν άσφαλίσει τίς γάμπες της για ένάμιση έκατομμύριο δολλλάρια. 'Αλλά ή άξία τους έπεσε από τότε, αυτό όμως δέν σημαίνει ότι δέν μπορεί ν' άνεβή και πάλι, άπαράλλακτα όπως θα συνέβαινε με μια μετοχή στό Χρηματιστήριο.

Ο θράνκ Σινάτρα έχει άσφαλίσει τόν χαμόγελό του — που θεωρείται ως τόν πιο έλκυστικό χαμόγελο από δέκα έκατομμύρια άμερικανίδες! — για 350.000 δολλλάρια.

Η φωνή τού Μπίνγκ Κρόσμπυ έχει άσφαλισθί για 500.000 δολλλάρια. Τόν 1944, ο διάσημος κύριος τρο-υιδιότης άρρώσθηκε σοβαρά και επί δεκαπέντε ή-μέρες δέν μπορούσε να βγάλει ούτε μια νότα από τόν στόμα του. Ε, λοιπόν στό διάστημα αυτό, οι διευθυντά της άσφαλιστικής εταιρίας βρισκόντου-σαν διαρκώς πάνω από τόν προσκεφαλό του και ή-συχασαν μόνον όταν τόν άκουσαν να ξανατραγο-δά!

Τά πόδια τού περίφημου χορευτού θρέντ 'Αστair είναι κι αυτά ένα είδος πολυτελείας. Τόν δεξί πόδι έχει άσφαλισθί για 200.000 δολλλάρια και τόν άριστε-ρό, που σ' αυτό ο μεγάλος «άστέρης» έχει ιδιαίτε-ρη συμπάθεια, για 300.000 δολλλάρια.

Τόν χαμόγελο τού Σινάτρα δέν είναι τόν μόνο που έχει καταγραφί στόν πίνακα τών άξιών τού Χόλλυ-γουντ. Τόν ίδιο συμβαίνει και με τόν χαμόγελο τού Ουάλερ Πίντζον. 'Αλλά οι άσφαλιστικές εταιρίες δέν δέχθηκαν να τόν άσφαλίσουν για ποσόν μεγαλύ-τερο από 175.000 δολλλάρια.

Η Τζίντρεν Ρότερς έχει άσφαλίσει τίς γάμπες της για μισό έκατομμύριο δολλλάρια — όσο άξίζει ή μια γάμπα της Μάρλεν — και ή Ντόροθι Λονόυρ τόν καλσίκα της για 80.000 δολλλάρια. Μια άλλη ήθοποιός, ή Βερνίκια Λαίηκ, έχει άσφαλίσει επίσης τά μελλιά της για 275.000 δολλλάρια.

Οι νοηθείς τού Γκάρυ Κούπερ έχουν άποτιμηθί για 100.000 δολλλάρια και τόν Βίκτορ Μάκ Λάγκλεν για 50.000 δολλλάρια.

'Εσχάτως, οι άμερικανικές έφημερίδες έγραψαν τήν πληροφορία ότι μια άσφαλιστική εταιρία έπό-κειτο να άσφαλίσει... τά ποτιπνία τού Ουάλας Μπέρρυ, τόν ψεθάκι τού Μωρίς Σεβαλιέ και τόν συ-λακι της Κάθριν Χέμπορν, έφ' όσον χωρίς τά χα-κτηριστικά αυτά «άδρεσούαρ», κείθενας από τούς ή-θοποιούς που άναφέρουμε θα έκανε τά 50% τού γοή-τρου του!

'Αλλά ή 'Αμερική δέν έσημείωσε καμιά πωτοτυ-πία στό ζήτημα τών άσφαλίσεων. Πολύ πριν από τόν πόλεμο, διάφοροι μεγάλοι καλλιτέχναι της Ευρώ-πης είχαν άσφαλίσει για μεγάλα ποσά τά πολυτι-μότερα μέλη τού σώματός τους.

'Ετσι, ο μεγάλος βολίστας Κούμπελικ έπλήρωνε, από τόν 1910, για τά χέρια τού 1500 φράγκα τόν χρό-νός άσφαλιστρά σε μια εταιρία, που, σε περίπτω-ση ύπνυχματος, θα ήταν ύποχρεωμένη να τού καταβάλ-λν ως άποζημιώσιν τόν ποσό τών 50.000 φράγκων. Σε περίπτωσι σοβηρότερου άτυχηματος, που δέν θ' έπέρτερε στόν Κούμπελικ να ξαναπείξη βολί, τόν ποσό τής άσφαλείας είχε καθορισθί σε 250.000 φράγκα.

Για τόν ίδιο ποσόν είχαν άσφαλίσει τά δάκτυλά του και ο Παντερέφσκυ.

'Επίσης ο μεγάλος Γάλλος ήθοποιός Μουνέ Σουλ-λν είχαν άσφαλίσει τή γενειάδα του, που, όπως έ-λεγε με ύπερηφάνεια ο ίδιος «ήταν ή ώραιότερη που είδεν ο κόσμος από τήν εποχή τού Καρλομά-γνου!»

'Αλλά και ή ώραία 'Οτερό είχαν άσφαλίσει καθένα από τά δάκτυλα τών ποδιών της για 75.000 φράγκα δηλαδή συνολικά και τά δέκα της δάκτυλα για 750.000 φράγκα.

Εύτυχισμένοι άνθρωποι, σ' άλήθεια, κύτοι οι δι-άσημοι καλλιτέχνες που έχουν λύσε, μια για πάντα τόν πρόβλημα της ζωής και δέν φοβούνται τίς άνα-ποδιές της τύχης και τή δυστυχία!

ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΑ κινηματογραφικά «τρύκ»

Κανένας δέν άγνοεί σήμε-ρα ότι ο κινηματογράφος είναι μια μεγάλη όφθαλμαπά-τη και ότι οι περισσότερες από τίς σκηνές που μας γοητεύουν πάνω στην όδόν ή όφείλονται σ' ένα έξυπνο «τρύκαζ», για να μεταξηρι-σθούν τόν τεχνικό όρο, δη-λαδή σε μερικους όπτικούς συνδυασμούς, που δίνουν τόν καταπληκτικό άποτελέ-σμα και ξεγελούν όλοένα τόν θεατή.

Φυσικά, όλοι έχουμε ακού-σει να γίνεται λόγος για τίς πλοίες από χαρτόνι και τούς σιδηροδρόμους από κοινό πά-φιλα, που δέν διαφέρουν από τά πρωτογονικά παιχνί-δια τών παιδιών. 'Αλλά ή ά-πάρχου μερικά άλλα «τρύκ» που θα ήταν πολύ δύσκολο να τά φαντασθούμε.

Θά έπρεπε, πρώτα-πρώ-τα, να σημειώσω ότι εκεί-νους που ώδηγησε τούς ύπερα-τέρο τού κινηματογράφου στό «τρύκαζ» ήταν μερικά μικρο-ατυχήματα, κατά τόν γυρί-σμα διαφόρων ταινιών. Σε μια περίπτωση, ή μηχανή τού γυρίσματος έπαυε ξαφνικά κάποια βλάβη, που επέφερε διάφορες αλλοιώσεις στην ταινία. Οι τεχνικοί τού κινη-ματογράφου είδαν τότε πως, αν προκαλούσαν μόνον τούς αυτή τή βλάβη, θα μπορού-σαν να έπιτύχουν τά πιο κα-ταπληκτικά και άπρεσβόκη-τα άποτελέσματα. Σε μίαν άλλη περίπτωση, ένας ύπερα-τέρο έκαμε τόν λάθος να γυ-ρίση δύο διαφορετικές σκη-νές πάνω στην ίδια ταινία.

Η άρχή τών πολυπλόκων σκηνών, που υπερβούντα ή μια άνέμεση στήν άλλη είχε βρεθί. Σε μια ακόμη πε-ρίπτωσι, κατά τή δοκιμαστική προβολή μιας ταινίας, ο ύπερα-τέρο είχε κάμει τήν έ-πιοσεξία να τήν βάλει ανά-ποδα μέσα στή μηχανή του. Τόν άποτέλεσμα ήταν πολύ πε-ριεργό και οι τεχνικοί δέν δέχθηκαν καθόλου να τόν έκμεταλλευθύν.

'Αλλά άς έθωμε σε μερικά από τά «τρύκ», που ξεγε-λν τόσο άριστουργηματικά τόν θεατή, ώστε τόν είναι ά-δύνατον ν' άντιληφθί τήν ά-πατη.

Πόσες φορές, κατά τήν προβολή ενός έργου, δέν συ-νέβη να πιασθί ή άναπνοή σε, τή στιγμή που ή γοη-τευτική ήρωίδα κατεβαίνει από ένα παρόθυρο ύψους δε-καπέντε και περισσότερων μέτρων, σπριζώντας τά χέ-ρια και τά πόδια της πάνω στούς σωλήνες που προχω-ρούν παράλληλα στούς τοί-χους τού σπιτιού ή στίς προ-εξόχες τών παραθύρων κλπ.; 'Ηναχάστε, όμως! Δέν πρόκειται να πέση, γιατί, άντί να κατεβαίνει κάθετα, προχωρεί άπολυότατα σε ό-ριζόντια διεύθυνση με τά τέ-σσερα!

Ο τοίχος τού σπιτιού έ-νε ψεύτικος και άντί να όρ-θώνεται προς τά επάνω είναι τοποθετημένος όριζόντια, πα-ρόλοτι δηλαδή προς τόν έ-ξωφός. 'Εκεί επάνω, ή ήρωίς έφθόκατο σύμφωνα με τίς απαιτήσεις τού έργου, τίς χωρίς κανένα κίνδυνο να πέ-σιν. Για να είναι ή εντύπω-σις πιο σύμφωνη με τήν πραγματικότητα, μια ειδική μηχανή δημιουργεί ρεύματα άέρος που άνασπώνουν λίγο τή φούσα της και άνεμίζουν τά μελλιά της.

Κατόπιν ή ταινία προβά-λνται στή κάθετη διεύθυνση

πάνω σε μια όδόν. Ένας ύπερα-τέρο γυρίζει τότε τή σκηνή, σάν να τήν έπαιρνε έκ τού φυσικού. Τόν «τρύκ» έχει έπιτύχει.

Μια άλλη σκηνή. Θά σάς έτυχε πολλές φορές να ίδητε έναν έρωτευμένο, που είναι καθισμένος μπροστά σ' ένα ποτήρι σαμπάνιας και που νομίζει ξαφνικά πως βλέπει τήν άγαπημένη του να γο-ρεύη πάνω στό άφρισμένο κρασί.

Τόν «τρύκ» είναι έδω περισ-σότερο πολύπλοκο.

Πρώτη πράξις: Ο ύπερα-τέρο γυρίζει τήν ταινία τής χορευτριάς πάνω σε μαυρό φόντο. Με μερικά διαδοχικά γυρίσματα, μικραίνουν κατό-πιν αυτήν τήν εικόνα, για να τής δώσουν τίς άπαιτούμενες διαστάσεις, άς πούμε είκοσι ή τριάντα έκατοστών.

Δεύτερη πράξις. Συνίστα-ται στό γύρισμα τού ποτη-ριού με τή σαμπάνια.

Τρίτη πράξις. Τά δύο φίλμ — τόν ποτηριού και τής χο-ρευτριάς — προβάλλονται πά-νω σ' ένα πανί, με άπόλυτο συγχρονισμό και άκρίβεια. Τή στιγμή αυτή, ένας ύπερα-τέρο γυρίζει τήν ταινία που προβάλλεται πάνω στην όδόν. Τόν άποτέλεσμα είναι καταπληκτικό: Η χορευτρία φαίνεται σάν να βγαίνει μέσα από τούς άφρούς τού κρασιού και σπριζογυρίζει πάνω σ' αυτό.

Τόν φίλμ της περασμένης έβδο-μάδος «Ο τραγυλιώτης» έδω-σε σε πολλούς 'Αθηναίους τήν εύκαιρία να θαυμάσουν ένα καινούργιο λαμπρό άστέρι τού άμε-ρικανικού κινηματογράφου, για τήν άνακάλυψι τού όποιου ύπερηφάνονται πολλοί παραγωγοί και σκηνοθέτοι τού Χόλλυγουντ και για τόν ό-ποιο μιλούν με θαυμασμό οι άνα τόν κόσμο θια-σώται της έβδομης Τέχνης.

Η Λίντα Νταρνέλ γεννήθηκε στό Ντάλλας τού Τέξας τόν Οκτώβριο τού 1921. Είναι ένα γοητευ-τικό κορίτσι με μάτια και μαλλιά κατάμαυρα, με δόντια κατάλευκα σάν μαργαρί-ρια και με πρόσωπο χαριτωμένο, με άρμονικές γραμμές. Είναι κόρη άνωτερου ύπαλλήλου τού Ταχυ-δρομείου τού Ντάλλας και έχει άλλους έπτά άδελφούς και άδελ-φές.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΙΔΙΑ

—«Η πρόληψις μου στόν κινη-ματογράφο, λέγει ή ίδια ή Λίντα, δέν έγινε τυχαίως, όπως συνέβη με πολλούς από τούς πιο γνω-στούς άστέρες. Από πολύ μικρή έλάμβανα μέρος σ' έρασιτεχνικές παραστάσεις. Θά ήμουν μόλις δε-κα έτών όταν έπαιξα τόν ρόλο της Ραχάη, ντυμένη μ' ένα θαυ-μάσιο φόρεμα τής εποχής. Ση-μείωσα επίσης μεγάλη έπιτυχία στήν παράστασι που έδόθη τόν Χριστούγεννα εκείνα στό Καλλέ-γιο τού Ντάλλας στό όποιο φοί-τούσα.

Τόν 1937 ήμουν μέλος τού θιά-σου της Μετροπόλιταν τού 'Αγιού Μαθίου και άργότερα, τού κροτί-κού θεάτρου τού Ντάλλας. 'Εκείνη άκριβώς τήν εποχή διάβασα στήν έφημερίδα πως μια άπεσταλ-μένη της εταιρίας «Φόξ», ειδική για τήν άνακά-λυψιν νέων ταλέντων, είχε φθάσει με τή συνο-δεία της στην πόλι μας και θα δέχονταν εύχαρί-στως στό ξενοδοχείο της τά νέα κορίτσια που έπιθυμούσαν να σταδιοδρομήσουν στόν κινημα-τογράφο.

Δέν θέλω να πώ, είπα στήν μπέρα μου που με προσέτρεπε να τρέξω να παρουσιασθώ ένώντιόν της. Ξέρω εκ τών προτέρων τί θα μου άπανθούσαν. Η αιώνια ιστορία: «Είσαι πολύ νέα ακόμη!»

Η μπέρα μου όμως έπέμενε τόσο πολύ, ώ-στε στό τέλος δέχθηκα να έμφανισθώ πρό τών έξεταστών.

«Φαίνεται πως ο τύπος της όμορφιάς μου ά-

αυτό με άπόλυτη φυσικό-τητα.

Μία ακόμη σκηνή. Δύο έ-ρωτευμένοι συζητούν τρυφε-ρά και άταλάσσον φιλιά μέσα σ' ένα αούκονητο. Πού βρίσκεται ο ύπερατέρο που γυ-ρίζει τήν ταινία; Στό «αίρα-σπιν» ή στή θέσι τού σφα-φέρι; Ούτε στό πρώτο μέρος ούτε στό δεύτερο. Και έδω πρόκειται για μια μικρή ό-φθαλμαπάτη.

Η ταινία τών δύο έρω-τευμένων που άγκαλιάζονται και φιλιούνται γυρίζεται πά-νω σε λευκό φόντο.

Μία άλλη ταινία παρουσιάζ-ει τόν έσωτερικό τού αού-κονητού.

Οι δύο ταινίες προβάλλο-νται κατόπιν ταυτόχρονα πά-νω στην όδόν και ο ύπερα-τέρο γυρίζει αυτή τή σκηνή, όπως θα έκανε άν βρισκό-ταν πίσω από τά τζάμια τού αούκονητού.

Σε παρόμοια «τρύκ» όφεί-λονται μερικές άλλες σκη-νές, που φαίνονται σάν άνε-ξηγητες. Όπως π. χ. όταν τόν πρόσωπο μιας βεντέτας έμφανίζεται στήν άρχή σάν ένα κεφάλι καρφιστάς, που μεγαλώνει όλοένα ως που πνάνει όλοένα τόν πανί. Η όταν τόν κεφάλι αυτό πολλα-πλασιάζεται και γίνεται δε-κα, είκοσι, τριάντα κεφάλια, που στροβιλίζονται όλόγυρα με μια καταπληκτική ταχύτη-τα. Η όταν δύο, τρεις, πέν-τε διαφορετικές σκηνές υπερ-βούντα ή μια άνάμεσα στην άλλη, όπως συμβαίνει σε με-ρικές διαφημιστικές προδολές μεγάλων φίλμ.

Όλα αυτά γίνονται χάρις σε μια ειδική μηχανή που καλείται «τρύκα» και που έ-νε τόν πολυπλοκότερο μηχαν-ισμό που θά μπορούσε να φαντασθί κανείς.

ΛΙΝΤΑ ΝΤΑΡΝΕΛ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΜΕΣΟΥΡΑΝΟΥΝ

ρεσε έξαιρετικά στούς έξετα-στές, γιατί φεύγοντας για τόν Χόλλυγουντ πήραν μαζί τούς έ-να σωρό φωτογραφίες μου, ύπο-σχόμενοι να μου γράψουν μόλις φθάσουν εκεί.

Τόν φεβρουάριο τού 1938 έλαβα ένα τηλε-γράφημα στό όποϊόν μου έλεγαν να φύγω άμέ-σως για τόν Χόλλυγουντ για να γυρίσω μια δοκι-μαστική ταινία στά στούντιο της «Φόξ». Τά έ-ξοδα τού ταξιδιού όλα είχε βάρος τούς.

«Λίγες μέρες άργότερα έφθανα στήν πρω-τεύουσα τού κινηματογράφου συνεδρευμένη από τήν μπέρα μου και τόν μεγαλύ-τερο άδελφό μου.

Έλαβα μέρος σε μια δοκιμα-στική έπίδειξι και γύρισα κατόπιν μια δοκιμαστική ταινία μαζί με άλλους άρχαίους.

Χρειάστηκε να περάσουν δύο ό-λόκληρες έβδομάδες προτού μου άνακοινώσουν τά άποτελέσματα. Τέλος μου είπαν πως έπαιξα θαυ-μάσια, αλλά πως... ήμουν ακόμη πάρα πολύ νέα.

Η άπογοήτευσί μου ήταν διπλή και άπερίγραπτη. 'Αναγκάστηκε να ξαναγυρίσω στό Ντάλλας και να περιορισθώ στίς από σκηνής έμφανίσεις μου.

Τόν Μάρτιο τού 1939 έβγαλα μια φωτογραφία ή όποια έκανε εντύπωση και σ' έμένα τήν ίδια. Σκέφθηκα τότε να πίν στείλω στούς διευθυντάς της κινηματο-γραφικής εταιρίας και λίγες μέ-ρες άργότερα, στίς 2 'Απριλίου τού 1939, έλάμβανα ένα τηλε-γράφημα από τόν Σρέμπερ της «Φόξ», ο όποιος μου άνήγγελε ότι ή τελεσίαια μου φωτογραφία είχε κάνει μεγάλη αίσθησι στούς άρμόδιους και με παρκαλούσε να ξαναπάω στό Χόλλυγουντ για μια καινούργια δοκιμή.

Αυτή τή φορά τά πράγματα ήσαν έντελώς δια-φορετικά. Οι έξεταστοί μου με συνεχάρσαν και με προσέλαβαν άμέσως, βάζοντας με να ύπο-γράψω ένα πολύ... ένδοξο όνομα σούβολαιο.

Δέν έδίστασαν να μου έμπιστευθύν άμέσως τόν κυριώτερο ρόλο στό φίλμ «Ξενοδοχείο Γυ-ναϊκών» και όταν τόν φίλμ αυτό προσέλαβη, οι κριτικοί έγραψαν όλόκληρες στήλες για τήν πρώ-τη μου αυτή δημόνεια, χρησιμποιώντας τά έν-θουσιώδεστερα και κοσμητικότερα λόγια. Η αλήθεια είναι ότι στάθηκα τυχερή γιατί μου δό-θηκε ένας ρόλος που άγάπησα άμέσως και που μου επέτρεψε να δείξω όλη τήν τέχνη μου.

ΛΙΝΤΑ ΝΤΑΡΝΕΛ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

—Τόν Σωμαιοτέον 'Ευποροροα-πών της Νέας 'Υόρκης θά λαν-σάρη τήν άνοιξι ύπερτίμη άνι-δρικά παντελόνια κίτρινω χρώ-ματος, γιατί τόν χρώμα αυτό... καταπραύνει τά νεύρα!

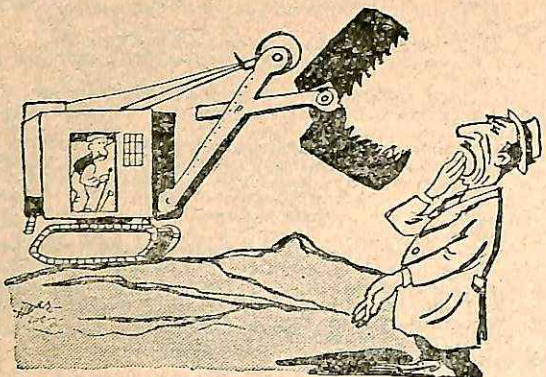
—Για να κερδίσει ένα σούκι-μα, κάποιος κερσηγής τού κολ-λεγιού Χάρβαρντ έφαγε... τόν πολυαμύιο τού, άφου πρώτα τόν δούλωσε σ' ένα όξύ, έξουδετέ-ρωσε τόν όξύ αυτό, φίλτράρισε τόν υγρό και μούσκεψε μέσα τόν ψυ-μί του!

—Ένας λεπτοκομμένος κα-τάδικος θανατοποινίτης κατάφε-ρε να δραπέτευθ άπ' τίς φυλα-κές τού 'Εδιμβούργου με άπί-στευτο τρόπο: Νήστεψε συστη-ματικά για ν' άδυνατίσει ακόμη πιο πολύ, άλείσθηκε με λίπος και γλύστρησε έξω από μια τρύ-πα διαμέτρου 30 πόντων κι' ά-πό ένα σωλήνα τών 45 πόντων!

Τά θύματα της ρα ιενεργεας

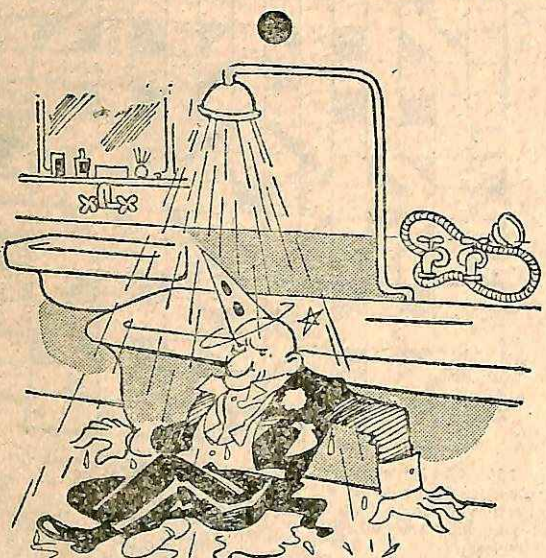
Ποιά άποτελέσματα φέρνει ή ραδιε-νέργεια της άτομικής βόμβας σ' όσα άτομα δέν σκοτώθηκαν άμέσως άπ' τήν έκρηξι; Τόν ζήτημα αυτό έξετάσθηκε έ-πισταμένως, και διεπιστώθησαν τελι-κά τά έξής: Τόσο στή Χιροσίμα, όσο και στή Ναγκασάκι, οι θάνατοι άπ' τή ραδιενέργεια της βόμβας ήσαν 5% τού συνολικού αριθμού τών θυμάτων, ση-μειώθηκαν δέ σε όσους βρισκόταν σε άκτίνα 1-2 χιλιομέτρων άπ' τόν σημείο της έκρήξεως. Η ραδιενέργεια επέδρα-σε μόνον τή στιγμή της έκρήξεως. Κα-τόπιν έλειψε τελείως. Τά περισσότερα άπ' τά θύματα της πέθαναν από αιμορ-ραγίες, άπ' τήν αλλοίωσι της συστά-σεως τού αίματος. Μερικοί Γαπωνέζοι έπαθαν στείρωση, που φαίνεται όμως μάλλον παροδική. 'Επίσης παροδικό ή-ταν τόν πείσιμο τών μαλλιών πολλών θυ-μάτων, που δέν παρουσίασαν σοβαρά-τερες αλλοιώσεις. 'Εδώ πρέπει να ση-μειώσι ότι, κατά τήν δοκιμή της βόμ-βας στό Νάτο Μεξικό, ένα κοπάδι κοκ-κινωπά βόδια, που έόσοσαν σε άπώτα-σι 80 χιλιομέτρων, έγιναν κάσασρα άπ' τήν έπίδρασι ραδιενεργού σκόνης, που έφτασε ως εκεί!

Έλληνική γελοιογραφία

—Κλείστο, χριστιανέ μου και τρελλάθηκα στο καμουριτό!...

Σκίτσο Π. Παυλίδη

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ
—Νά πάρη ή όργη, πάλι βρέχει!...

Σκίτσο Μιχ. Γάλλια

—Δεν πάω πουθενά! 'Ο Μπέβιν είπε να μὴν τὸ κουνήσουμε ἀπὸ δῶ...

Σκίτσο Π. Παυλίδη

Η ΑΥΣΤΗΡΗ ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ

τῆς ἰσπανικῆς αὐλῆς

Οἱ κωμικοτραγικὲς συνηθειὲς τῆς

Στὰ ἱστορικὰ χρονικὰ ἔχει μείνει παροιμιώδης ἡ αὐστηρὴ ἐθιμοτυπία τῆς παλαιᾶς ἰσπανικῆς Αὐλῆς, ἰδίως στὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦσαν τὸν βασιλέα ἢ τὴ βασίλισσα.

«Ὅχι μόνο τὰ πρόσωπά τους ἐθεωροῦντο ἱερά, ἀλλὰ οὐτε καὶ νὰ τοὺς ἐγγίσῃ κανεὶς ἐπιτρεπόταν κ' ὄχι λίγες φορὲς ἐξακουμένοι πολεμιστὰὶ βρῆκαν τὸ θάνατο, γιατί εἶχαν ἐγγίσει ἀπὸ ἀπροσεξία μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ μανδύα τους τὰ σπηροῦνια ἢ τίς ὑπότες τοῦ βασιλῆα!

Ἐπίσης δὲν ἦταν μικρότερο ἔγκλημα τὸ νὰ μιλήσῃ κανεὶς δυνατὰ μπροστὰ τους ἢ νὰ ἐκτομίῃ μιὰ προσέλητικὴ λέξι, ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀκούσουν τὰ σέπτα αὐτῶν τους...

Θυμὰ τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς αὐστηρότητος ἔπεσε κάποτε ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ὁ 3ος, ποὺ οἱ αὐλικοὶ του τὸν ἀφῆσαν νὰ... ξεροψῆθῃ γιὰ νὰ μὴν πλησιάσουν περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἐπέτρεπε ἡ ἐθιμοτυπία κοντὰ του.

Ἐνὰ χειμωνιάτικο βράδυ, ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο του καί, ἐπειδὴ τὸ κρύο ἦταν πολὺ δυνατό, εἰς βάλε πλάι του ἕνα μεγάλο μαγκάλι.

Ἀλλ' ἡ θερμότητα ποὺ ἔδωκεν ἀπ' αὐτὸ ἦταν πολὺ μεγάλῃ καὶ χοντρές σταγονίδες ἰδρώτος ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Σιγὰ σιγὰ, τὸ βλέμμα του εἶχε ἀρχίσει νὰ θολῶν καί, σὲ μιὰ στιγμή, καὶ ὡς ἐδῶδε μιὰ σπουδαία ἐκβῆσι ἐνὸς πρεσβευτοῦ του, τὸ κεφάλι του ἐγειρε βαρὺ πάνω στὸ τραπέζι.

Στὸ βάθος τῆς αἰθούσης ἔστηκαν ὀρθοὶ ὁ μαρκήσιος ντὲ Σομπάρ, πρῶτος εὐαγριῆς τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου καὶ ὁ δούκας ντ' Ἀλμπά.

—Λές νὰ πῆθαι; ρώτησε ὁ Σομπάρ τὸ δούκα.

—Ὅχι, τοῦ ἀπάντησε αὐτός. Θὰ ἔχῃ μόνον λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴ φωτιά.

—Τότε, καλὰ θὰ ἔκανες νὰ τραβήξῃς πρὸς τὸ μαγκάλι, εἶπεν ὁ Σομπάρ.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε δική μου δουλειά, ἔκαμε περήφανα ὁ δούκας. Καὶ ἔπειτα δὲν μπορῶ νὰ πλησιάσω, γιατί δὲν με φώναξε ὁ βασιλῆας!

—Ὅσῃ κ' ἐγὼ μπορῶ νὰ πάω κοντὰ του, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

Καὶ προσηλωμένος αὐστηρὰ στὴν ἐθιμοτυπία, ἔστειλε ἕνα βαλκονιόλο νὰ φωνάξῃ τὸν ἀρμόδιο, ποὺ ἦταν ὁ φροντιστὴς τῶν ἀνακτόρων. «Ὁ φροντιστὴς ὡς ἐλπει καὶ πέρασε ἀκριτὴ ὥρα ὡς ποὺ νὰ τὸν βροῦν. Στὸ διάστημα αὐτὸ κανεὶς δὲν εἶχε μετακινήσῃ ἀπὸ τὴ θέσι του, γιὰ νὰ τρεῖσῃ νὰ βοηθῇ τὸ βασιλῆα, ποὺ κινδύνευε νὰ πάθῃ ἀπὸ ἀσφυξία.

Ὅταν τέλος ἐφῆκε ὁ φροντιστὴς, μετέφεραν τὸν Φίλιππο ἀναίσθητο στὸν κοιτῶνα του. Τὸ ἴδιο βράδυ, ἐκδηλώθηκε ἕνα ἐρυσίπελας, ποὺ, μὲσα σὲ λίγες μέρες, ὥδηγησε τὸν βασιλέα στὸν τάφο. Ὡστόσο, κανεὶς δὲν κατέκρινε οὐτε τὸν Σομπάρ, οὐτε τὸν Ἀλμπά κ' ὅλοι ἦσαν σύμφωνοι ὅτι εἶχαν φερρῇ μὲ τὸν ἀπαυτομένο σεβασμὸ ἀπέναντι τοῦ βασιλέως των.

Ὁ σεβασμὸς αὐτὸς πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τὴ βασίλισσα ἔπαιρνε πολλὰς φορὲς ἐξωφρενικὴ μορφή.

Μιά μέρα, ὁ μαρκήσιος δὸν Κάρλος ντ' Ἀθάλος ἔκαμε τὴν ἀπερίσκεπτα νὰ μιλήσῃ κάπως δυνατὰ, τὴν ὥρα ποὺ ἡ βασίλισσα Ἰσαβέλλα διέσχισε περὶ τοὺς δρόμους τῆς Μαδρίτης, μαζὶ μὲ μιὰ πολυάριθμην ἀκολουθία.

Ἀμέσως ὁ ἀυλάρχης τῆς διέταξε νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν καὶ ὁ δυστυχισμένος μαρκήσιος μόλις πρόφθαιε νὰ κρυφθῇ σὲ μιὰ γειτονικὴ ἐκκλησία. Τὸ ἴδιο βράδυ ἐβουλε μεταφιεμένος ἀπὸ τὴν Ἰσπανία, ὅπου, παρ' ὅλες τίς ἱκεσίες του, δὲν τοῦ

ἐπέτρεψαν ποτὲ πιά νὰ ξαναπατήσῃ τὸ πόδι του. Ταυτόχρονα τοῦ ἐδήμεισαν ὅλη τὴν περιουσία του καὶ ὁ ντ' Ἀθάλος πῆγε φτωχὸς καὶ ἀεὶ δάκρυον στὴν Ἰταλικὴ νῆσο Λιπάρνι, ὅπου πέρασε ὅλη τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ του.

Δὲν ἦταν καλύτερη ἡ τύχη ἐνὸς ἄλλου Ἰσπανοῦ μεγιστάνος, τοῦ μαρκησιῦ ντὲ Βιλλάντ.

Κατὰ τὴν εἰσοδὸ τῆς συζύγου τοῦ Κάρλου 5ου στὸ Τολέδο, βρισκόταν μετὰ τῆς ἀκολουθίας τῆς αὐτοκρατορίας. Ἐγὰρ στρατιωτικὴ τοῦ ὑπέδειξε σὲ μιὰ στιγμή ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἕνα βῆμα δεξιότερα καὶ ὁ ἀλαφροὺς μαρκήσιος τοῦ ἀπῆλθε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τοῦ ἐκοδῇ τὴ γλώσσα, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τὴν ἀναξιοειδίαν του. Ὁ τελετάρχης τῆς αὐλῆς παρρησίῃς τότε ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ εἶχαν ἐπωθῇ τόσο κοντὰ στὴν αὐτοκρατορία, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ εἶχε ἀκούσει καὶ τὸ βασιλικὸ συμβούλιο ἐξώρισε ἰσοθίως τὸν Βιλλάντ ἀπὸ τὴν Ἰσπανία!...

(Ἡ σκηνὴ στὸ καμαρίνι Ἐκεῖνης, βράδυ «πρεμιέρας», μιὰ μισὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν παράστασι. Καθιστὴ στὴν τουαλέττα τῆς, μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς, μὲ τὸ φρέμα τῆς παραστάσεως, συμπληρώνει τὸ μακιγιάρισμά της. Ἐκεῖ διπλὰ τῆς τὸ χειρόγραφο τοῦ ρόλου τῆς. Καὶ τὸ τοιγαράκι τῆς, ποὺ τὰ χεῖλιά της τοῦ ἔχουν βάλε κατακόκκινον ἐπιστόμιο, τὴ λιβανίζει ἀπὸ ἕνα πλαϊνὸ τασάκι. Ἀπὸ μακιγιάρι, τέλος τὰ μάτια τῆς, βάζει μπροστὰ τῆς τὸ χειρόγραφο τοῦ ρόλου τῆς γιὰ νὰ τὸν περάσῃ ἀκόμῃ μιὰ φορὰ. Εἶνε μιὰ κοπέλλα 27 ὡς 28 ἐτῶν, καλοφτιασμένη, κομψή, μέτρια στὴν τέχνη τῆς. Χτυποῦν στὴν πόρτα τοῦ καμαρινοῦ. Λέει «ἐμπρός». Ἐκεῖνος μπαίνει μὲ μιὰ ἀνδοθέμῃ ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ ἐκίνοινος. Ψηλὸς, ξανθὸς, τριανταοχτάρης, μ' ἕνα βραδυνὸ κοστούμι καὶ ὕψος λίνο κουρασμένο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσφέροντας τὰ λουλούδια): Καλὴ ἐπιτυχία!... (τῆς φιδίει τὸ χέρι).

ΕΚΕΙΝΗ (χαμόγελο): Εὐχαριστῶ!... μὲ συνκινεῖς μὲ τὰ λουλούδια σου... Ποτὲ δὲν τὰ ξανάω... σὲ καμμιὰ πρεμιέρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (εὐθύμα): Ἀ, ὄχι, συγγνώμην... Δὲν περιμένω παιδί μου, τίς «πρεμιέρες»!... Ὅ, σούφερνα τότε λουλούδια στὴ χάρη καὶ στὴ φέξη... εὐτυχῶς ἀλλάγετε τόσο ὁπάνια πρόγραμμα!...

ΕΚΕΙΝΗ (χαμόγελο, κυττάζοντας τώρα στὸ χαρτί τῆς): Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα!... (Μὲ κάποιο στόμφο) ὦ, νὰ μπορούσε, φίλε μου, νὰ λείψῃ αὐτὸ τὸ σαράκι τῆς ὑποκρισίας μετὰ τοῦ μας... Ἀν μπορούσαμε μιὰ μέρα νὰ ἐκφρασθῶμε ὅπως ἀκριβῶς σκεπτόμαστε ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κατάπληκτος καὶ κουρασμένος): Ὁραία ὑπόδοχή μου κάνεις, μὰ τὴν ἀλήθεια!... Καὶ ποῖος σ' ἐμπόδιζε νὰ πῆς μεγαλοφώνως αὐτὸ ποὺ σκεπτόσαι γιὰ μένα!... Τὶ κουδέντες εἶν' αὐτές!...

ΕΚΕΙΝΗ (γελῶντας): Εἶνε ἀπὸ τὸ ρόλο μου! ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀναστενάζοντας): Αὐτὸ εἶνε τὸ βασανδὸ μου μαζὶ σου! Κάθε φορὰ ποὺ μου μιλάς ψάχνω νὰ θυμῶ ἀπὸ ποῖο ρόλο εἶνε τὰ λόγια σου... Καὶ δυστυχῶς τὰ βρίσκω πάντα. Μεταχειρίζσαι τὰ ἑτοιμα λόγια ποὺ ὁ κάθε παλιὸς σου ρόλος σοῦ προσφέρει ἑτοιμα... Δὲν ἐννοεῖς νὰ κοπιᾷς εἰδικῶς γιὰ μένα... νὰ παίξῃς ἕνα ρόλο ἀποκλειστικῶς γιὰ μένα, ποὺ νὰ μὴν τὸν ἔχῃς παίξῃ ποτὲ ἄλλοτε! (Μετὰ μικρὴ σιωπὴ) Εἶνε τῆς προκοπῆς, τουλάχιστον, ὁ ἀποψινὸς σου ρόλος.

ΕΚΕΙΝΗ (γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς): Παίζω μιὰ γυναῖκα ἐπιπόλαια, ἀστατή, ψεύτρα, μικροπρόσηρη, ἐγωίστρια, φιλάρεσκη.

ΕΚΕΙΝΟΣ (εὐθύμα): Διὰ τὴν παίξεις ὅλες τίς γυναῖκες!—Καὶ πρὸ πάντων τὸν ἑαυτὸ σου!

ΕΚΕΙΝΗ (πειραγμένη): Δὲν εἶσαι διόλου λεπτός ἀπόψε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σταράτο): Θυμίσουν μὲ ποιὸν ἦσουν χεὶρ τὸ βράδυ τοῦ ντάνοινγκ.

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζοντας τὰ χαρτὰ τῆς μὲ κάποιο στόμφο): Παλιὸς θαυμαστής... ἕνα σοβαρὸ πρόσωπο, ποὺ μοῦ εἶχε προτείνει ἄλλοτε νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴ Βραζιλία!...

Καὶ στὸ προσεχές
τεῦχος τοῦ ὁ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Σελίδες

44

ΟΙ ΡΟΛΟΙ ΤΗΣ

δελφός τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου... ὅ,τ' ἀπ' ἐμπροστί! ΕΚΕΙΝΟΣ (τὸ ἴδιο): Τὰ συγκαρτηρίά μου γιὰ τὴν κατάρκτησι!...

ΕΚΕΙΝΗ (διαφύρτλη): Ποῖα κατάρκτησι; Μὲ κάλεσε νὰ πάρουμε ἕνα οὔτιγκ!... Χάλασε ὁ κόσμος!... Ἀπόκρηες εἶνε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὲ εἶχα καλέσει κ' ἐγὼ!... Καὶ ὡς ἀρνήθηκες! ΕΚΕΙΝΗ (γελαστό): Μ' ἀφοῦ αὐτὸς εἶχε προηγήσῃ καὶ τοῦ εἶχα ὑποσχεθῇ! Μὴ γίνεσαι παιδί! (κυττάζοντας τὰ χαρτὰ τῆς μὲ κάποιο στόμφο).

Ὅταν μάρθα νὰ διαβάσῃς στὴν ψυχὴ τῆς γυναικας... τὰ κοπιόσαι τῆς... τίς ἀπιστίες τῆς... καί, τίς ἀπιστίες τῆς!... τότε θὰ γίνῃς τέλειος φίλος τῆς καρδιάς!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἔξω φρενῶν): Ἀκουσε δῶ, παιδί μου, αὐτὸ δὲ θὰ γίνῃ ποτὲ!... Κοριόδο, φάβα καί... ἐθελοντὴ τῆς ἀγάπης... ἐμένα δὲν πρόκειται νὰ με ἴδῃς... καὶ ν' ἀφήσῃς σὲ παρακαλῇ αὐτὲς τίς διδασκαλίες!

ΕΚΕΙΝΗ (γελῶντας καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς): Καλὲς ποιὲς διδασκαλίες; Διαβάσω τὸ ρόλο μου!... Εἶνε ἀνάγκη νὰ στὸ λέω κάθε στιγμή!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κατευνασμένος): Καί... μετὰ τὸ οὔτιγκ ποὺ πήγατε μ' αὐτὸν τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου!

ΕΚΕΙΝΗ: Πουθενά!... Αὐτὸς στὸ σπιτάκι του κ' ἐγὼ στὸ δικό μου, ὅπου σὲ περιμένα μάταια!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντόνα): Δὲν πιστεύω νὰ ζητᾷς καὶ ρέστο!... Ὅταν σὲ εἶδα μ' αὐτὸν στὸ ντάνοινγκ σκεπτόμην ὅτι θὰ ἦταν ἀδιακρισία νὰ ρῶ νὰ κτυπήσω τὸν πόρτα σου. Δὲ συνηθίζω ν' ἀνπουχῶ τοὺς ἀνθρώπους!

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζοντας τὸ χαρτί τῆς): Ἀναστενάζει, αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς στόμφο!... Ἀν ἔξαιρες πόσο ὑπόφερα... ἂν ἦσουν ἐκεῖ νάδλεπες τὰ δάκρυά μου... Ἀν ἀνοίγες τὴν πόρτα καὶ παρουσιαζόσουν, ὅταν ἡ λύπη πλημμύριζε τὴν ψυχὴ μου... ὅταν ἡ καρδιά μου πονοῦσε βαθεῖα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): Τί σαχλὸς ρόλος!... Ποτὲ μου δὲν ἀκούσα πὺς κοῦτὰ λόγια!

ΕΚΕΙΝΗ (ἀρβία): Αὐτὰ δὲν εἶνε ἀπὸ τὸ ρόλο μου!... Εἶνε βγαλμένα ἀπὸ τὰ σπλάχνα μου! (ἔτοιμη νὰ κλάψῃ) Εἶνε δικὰ μου... καὶ εἶνε γιὰ σένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (παράφορα): Ἀγάπη μου!... (τὴ σφιγγει, φιλεῖ διαρκεῖς) παίζεις, ἐπὶ τέλους, μιὰ φορὰ καὶ γιὰ μένα!... (αὐλαία στὸν καμαρίνι, ὡς ποὺ ν' ἀνοίξῃ ἡ ἄλλη).

Ἡ περιπέτεια μιᾶς Ἀμερικανίδος

Ἡ Μαίτζυ Χάστινγκς, μιὰ νέα, ὡραία καὶ γαλανομάτα Ἀμερικανίδα, πρῶν δακτυλογράφος, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ στρατὸ μὲ βαθμὸ δεκανέως, θὰ μπορούσε, ἂν ἠθελε, νὰ γίνῃ ἡ... σουλτάνα ἐνὸς ἀνδρικοῦ χαρεμιῦ ἀπὸ 15 ἢ περισσότερους μαύρους συζύγους! Ἀφῆσε ὡς νὰ χαθῇ αὐτὴ... ἡ εὐκαιρία, ἴσως γιατί δὲν τὴν ἐνθουσίαζε ἡ ἰδέα νὰ περάσῃ τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ τῆς στὴ ζούγκλα τῆς Νέας Γουίνεας!...

Ἀς ἰδοῦμε πῶς τῆς συνέβη ἡ μυθιστορηματικὴ αὐτὴ περιπέτεια. Ἡ κατάσταση τοῦ ἀεροπλάνου μὲ τὸ ὅποιο ταξίδευαν ἡ Μαίτζυ καὶ ὁ δύο ἀεροπόροι Ἀμερικανοὶ, ἀνάγκασε καὶ τοὺς τρεῖς νὰ πέσουν μὲ ἀλεξιπτώτα στὴν περιοχή Σάγκρι-λα τῆς Νέας Γουίνεας, ὅπου κατοικοῦσαν ἰθαγενεῖς τῆς φυλῆς Παπούα.

Ἀφοῦ προχώρησαν λίγη ὥρα μέσα στὴ ζούγκλα, ἔφτασαν σ' ἕνα ξέφωτο, ὅπου ὑπῆρχαν κάμπο-σες καλὲς τριγυρισμένες μ' ἕνα

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): Στὴ Βραζιλία; Τί νὰ κάνετε κεῖ πέρα; Νὰ φέρετε καφέδες;

ΕΚΕΙΝΗ (σπικνόντας τὰ μάτια): Καλὲ διαβάσω τὸ ρόλο μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντόνα): Ἀς τὸ ρόλο σου τώρα... Καὶ ἀφῆσε καὶ τίς ὑπεκφυγές; Ποῖο ἦταν αὐτὸ τὸ νούμερο τοῦ ντάνοινγκ;

ΕΚΕΙΝΗ (γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΗ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΗ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΗ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΗ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΗ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΗ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΗ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΗ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΗ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ΕΚΕΙΝΗ (ἐντόνα): Ἐγὰρ συνά-ντα!

ψηλὸ φράχτη, πάνω στὸν ὁποῖον φρουροῦσαν ὠπλισμένοι μαῦροι. Ἡ μιὰ ἀπ' τὴς καλὲς ἦταν μεγαλύτερη, Σ' αὐτὴν λοιπὸν κατοικοῦσε μιὰ εὐσώμη κ' ὀρεκτὰ ἐλκυστικὴ γυναῖκα, δέγμα τῆς θηλυκῆς ἀριστοκρατίας τῶν Παπούα, καὶ στίς μικρότερες, ποὺ περιτριγύριζαν τὴν πρώτη ἔμεναν οἱ 15 ἄνδρες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ χαρέμι τῆς! Ἡ κατάσταση τῶν μονογαμῶν ποὺ συνέδεαν κάθε μιὰ μικρὴ καλὴ μὲ τὴν κεντρικὴ, ἔδειχνε καθαρά ποιοὶ ἀπ' τοὺς συζύγους ἦσαν οἱ πὺς ἐνοουμένοι. Πάντως, σὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ μονοπάτια... δὲν εἶχε φτωχέσει χορτάρι!...

Θὰ κάνουμε ἐδῶ μιὰ μικρὴ παρέκβασι. Ὅπως ἔχοιμε γράφει καὶ ἄλλοτε, σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας ἰσχύει τὸ σύστημα τῆς πολυγαμίας. Μιὰ γυναῖκα δηλαδὴ ἔχει πολλοὺς νομίμους συζύγους συγχρόνως. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο στὸ Θιβέτ, ἀπ' ὅπου προήλθε τὸ ἔθιμο τῆς πολυγαμίας, προσπαθοῦν νὰ ἐλαττώσουν τίς γεννήσεις, γιατί οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ εἶνε μακρόβιοι καὶ τὰ τροφίμα λίγιστα. Πολλὰς γυναικὲς μένουν ἀνάγκαστικὰς ἀνυπανδρες καὶ συνεπὰς δὲν γίνονται μητέρες.

Ἡ Μαίτζυ Χάστινγκς λοιπὸν καὶ οἱ σύντροφοί της ἔγιναν δεκτοὶ φιλικώτατα ἀπ' τὴ «βασίλισσα» κ' ἀπ' τὸν ὄπ' αὐτῆς 1 συζύγου τῆς, ποὺ εἶχε τὸν τίτλο τοῦ «εσσιλέας». Φιλοξενήθηκαν στὸ χωριὸ τους ἐπὶ 47 ἡμέρες.

Μιά μέρα, ποὺ ἡ νέα εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ «βασίλισσα», ἔτυχε νὰ βγάλῃ ἀπ' τὴν τέπη τῆς ἕνα χτενάκι γιὰ νὰ χτενίσῃ τὰ μαλλιά τῆς. Ἡ «βασίλισσα» ἐνθουσιάστηκε. Δὲν εἶχε ξαναῖδῃ ποτὲ χτένι, οὐτε εἶχε χρησιμοποιήσει κατ' ἀνάλογον. Τόσο αὐτὴ δὸς κ' οἱ ὀπτικοὶ τῆς κύτταζαν μαγεμένοι τὴν Ἀμερικανίδα, ἡ ὁποία, θέλοντας νὰ τοὺς καλοπιάσῃ, ἐξακολούθησε νὰ χτενίζεται ὡς ποὺ πόνεσε τὸ χέρι τῆς! Ἐπειτα ἔδωκε τὸ χτένι τῇ «εσσιλίσῃ». Ἐκεῖνη δὲν βέλησε νὰ χτενίσῃ τὰ δικά της μαλλιά, ἀλλὰ μόνον τῆς Μαίτζυ.

Ὅταν ἡ κοπέλλα φύλαξε ἐπὶ τέλους τὸ χτένι τῆς κ' ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ὁ «βασίλης» πῆγε κοντὰ τῆς καὶ πέρασε τὰ δάκρυά του ἀνάμεσα στὰ μαλλιά τῆς, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ μὲ τὴν παντομίμα τοῦ ὅτι ἠθελε νὰ ἐπαναλάβῃ κ' αὐτὸς τὸ παίγνιδι... Φαίνεται ὅτι ὁ πόθος τοῦ ἄρεσε καλύτερα αὐτὸ τὸ χτένισμα τῶν ἄλλων μαλλίων τῆς Μαίτζυ, γιατί δὲν ἐνοουσε νὰ τὸ σταματήσῃ! Ἐκεῖνη δὲν τοῦ ἔφανε ἀντίρρηση, γιὰ νὰ μὴ τὸν δυσχεραίσῃ. Κάποια στιγμή ὡς, ἔφυγε νὰ κυττάξῃ τὴ «εσσιλίσῃ» κ' εἶπε ὅτι ἡ ἔκφρασις τῆς ἔδειχνε τώρα ὀλοφάνερα μιὰ ἀγρία ζῆλεια! Θεώρησε λοιπὸν φρόνιμο νὰ βάλῃ τέλος στὸ... παίγνιδι τοῦ «εσσιλέως», προτοῦ ἀγριεῖν περισσότερο ἡ συμπῆσις του!

Τίς ἐπόμενες ἡμέρες, δὺς ἀπ' τοὺς ἄλλους συζύγους ἔκαμαν κοινὴν αἰτήσιν γιὰ τὴν Μαίτζυ! Τῆς πέταξαν δηλαδὴ ἕνα μπαστούνι. Ἀν ἐκεῖνη τὸ ἔπαινε καὶ τοὺς τὸ ἐδεχόταν νὰ τοὺς παντρευθῇ! Καὶ τότε ὁ ἀκολουθοῦσαν ἀσφαλὸς καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἰθαγενεῖς τὸ παράδειγμα τῶν δύο πρώτων, κ' ἡ μαύρη «βασίλισσα», ἐκθροισμένη ἀπ' τὴ Μαίτζυ, θὰ ἀναγκαζόταν ν' ἀναζητήσῃ ἄλλου καινούργιους συζύγους! Εὐτυχῶς γι' αὐτὴν, ἡ Μαίτζυ δὲν εἶχε καμμιὰ τέτοια διάθεσι... ἀποκαταστάσεως. Ὡστόσο εἶνε ἀμφίβολον ἂν θὰ μπορούσε μέχρι τέλους νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τοὺς θερμοδαίμονες Παπούα, ἂν δὲν εἶχε τὴν ἐξαιρετικὴν τύχην νὰ περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ ἕνα ἄλλο ἀεροπλάνο, ν' ἀντιληφθῇ τὴ σινιάλα τῶν τριῶν Ἀμερικανῶν, νὰ προσγειωθῇ καὶ νὰ τοὺς παραλάβῃ!

Ἐπίκαιρο χιούμορ

Οι υπάλληλοι μετατόπισαν το τεράστιο κιβώτιο. "Ο κακούργος έμενε ακίνητος, άναίσθητος. "Έχει κακά χάλια!... είπε ο προϊστάμενος.

Μπα, είνε εφτάμυθος, παρατήρησε φιλοσοφικά ο Κορεντέν. "Άς τόν δέσουμε γέρα, Ροσέ!

Πέντε λεπτά αργότερα, κουβάλησαν το Μαρκίο σ' ένα βαγονί πρώτης θέσεως, λιπόθυμο πάντα και σφιχτοδεμένο χειροπόδαρα. Τό τραίνο ξεκίνησε για τη Σαρλεβίλ.

Στη διαδρομή, ο Μαρκίσιος συνήλθε. "Ανατριχίασε, βλέποντας τον έγχρδο του. Τέντωσε τους μύς του, κάνοντας να τριξούν τά δαυμά του, ενώ ο αστυνομικός τόν κούταξε με άδισοφία. Ξαναεθώκε ώστόσο την ψυχραιμία του και είπε:

— Χαίρω πολύ για τη συνάντησί μας, κύριε Κορεντέν... Θά με συστήσετε στο συντροφο σας, που δέν έχω την τιμή να τόν γνωρίζω!...

"Η Σελέστ έμεινε στο σπίτι του στρατηγού, στο Παρίσι. Ξαναγύρισε στη ζωή, ξαναέδρισκε την ύγεια της και την ησυχία της ψυχής της, όσο έβλεπε ν' απομακρύνεται κάθε κίνδυνος.

Τό δηλητήριο που είχε πιη είχε κλονίσει σοβαρά τόν οργανισμό της. Εύτυχώς, η ευεργετική επίδρασι του ήθικου της συνετέλεσε πολύ στην ανάρωσή της. Τά ώρια χρώματα ξαναγύρισαν στα μάγουλά της, τά μάτια της ξαναεθώκαν τη λάμψή τους.

Στην αρχή, η παρουσία της έφερε κάποια άμυχνα, στο στρατηγό, που ήταν συνηθισμένος άπό καιρό στη μοναχική ζωή του γεροντοπαλικάρου. Σίγα-σίγα όμως, η στενοχωρία αυτή χάθηκε κι' έδωσε τη θέση της στο ένδιαφέρον, κι' έπειτα σέ μία αλβήνη στοργή. Βλέποντας καθημερινά κοντά του ένα τόσο αξιοπύματο πλάσμα, χαμογελαστό κι' εύχισιμένο, δέν μπορούσε να μη νιώσει μία συγκίνησι την κοινή σιλουέτα της και τό γλυκό και περφόνο πρόσωπό της, έλεγε συχνά με τό νού το:

«Έίνε ήλιός ο άνιψιός μου, που δέν κατάφερε να τόν άναστήσει αυτός ο άγγελος!».

Τό αποτέλεσμα ήταν έπ' τέλος... ν' αγαπήσει αυτός τόν «άγγελό» και να συλλογιση μία μέρα:

«Γιά ποιά λόγο να μην την παντρευθώ;»

Η ιδέα αυτή τόν έκαμε να γελήσει στην αρχή και ν' άνασκησισί τούς ώμους του. Σίγα-σίγα ώστόσο, την βρήκε φυσική.

«Έίμαι γέρος, βέβαια —σκεπτόταν—. 'Αλλά δέν πρόκειται να παραισώ τόν κορτάκι... Λοιούτω, περισσότερο πατρική παρά συζυγική... Μπορώ να γίνω αλβήνος σύζυγός της; Όχι, μα την πίστι μου! Θά ήμουν τότε γετάρα... Μοί μένει όμως ο ρόλος του πατέρα, δέν μπορεί να προστατεύω έπ' άπειρον τη Σελέστ, χωρίς να με συνδέει τίποτε μαζί της... Ένώ, άν γίνη γυναίκα μου, δέν θά έχη πιά ρεί να περιμένη τό θάνατό μου, ο οποίος δέν μιλώω σχετικώς, έφ' όσον δέν έξω ν' αγαπώ έλλουν; Κανείς δέν θά την υποχρεώσεί να δεχθί, κανείς δέν θά μπορεί να με κατηγορήσει».

Άποδύσασε λίγο άκόμη, ήταν έτοιμος πιά να μιλήσει με τη Σελέστ, όταν έφτασε εφηντό ταξείδι αυτό, για να βρισκεται κοντά στη δύονος που φοβάται ο Κορεντέν. Τό έξηγησε στο στρατηγό. "Έκείνος χάσκει πού τόν είδε, γιατί τόν άγαπούσε πολύ. "Αλλά η έξηγησί του δέν τόν ικανοποίησε. Μάντευσε ότι ύπρχε κάποιος άλλος, μυστικός λόγος... Πρόσεξε έξ άλλου ότι οι δύο νέοι χλώμισαν, όταν είδαν ο ένας τόν άλλον. Πέριμενε λοιπόν άκόμη, πριν άνοιξη την καρδιά του στη Σελέστ.

«Όστόσο, παρ' όλη την κρυφή επίβλεψη, δέν υπόθεσε επί μία βδομάδα να άνακαλύψη τίποτε —είτε γιατί η Σελέστ κι' ο Κλώντ φυ-

λαγώντουσαν έμπρός του, είτε γιατί πραγματικά δέν είχαν να κρύψουν τό παραμικρό... "Η ύποψία του όμως δέν διαλυόταν. Θέλοντας να βεβαιώη και ν' άναγκάσει τούς δύο νέους να έξηγηθούν καθαρά, άρχισε να ρωτά τόν καθένα χωριστά. Παρ' όλη την έπιτηδειότητά του, δέν κατάφερε και πάλι ν' άνακαλύψη άν ο άνιψιός του άγαπούσε τη Σελέστ κι' η Σελέστ τόν Κλώντ.

Χρησιμοποίησε τότε ένα μεγάλο μέσον: "Ένα βράδυ, παράγγειλε στούς δύο νέους να κατεβούν άπ' τά δωμάτιά τους στο σαλόνι. "Έκείνοι άπήκουσαν, με άπορία.

—Ακούστε, δεσποινίς, είτε ο στρατηγός στην κοπέλλα δίχως περιστροφές. Σας παρακαλώ να μην έκπλαγίτε πολύ μ' αυτό που θά σας ζητήσω... Μοί ήλθε η άέα αυτή γιατί βρήκα σέ σας προσόντα άνεκτίμητα.

Ξερόβηξε, έστριψε τό μoustάκι του, κούταξε τούς δύο νέους και συνέχισε:

Θέλω να μιλήσω με έμπρός στον άνιψιό μου, γιατί ένδιαφέρεται άμέσως ως κληρονόμο μου... Θά γινόνταν άμείσιος μετά τό θάνατό μου... Δυστυχώς γι' αυτόν, πέρα μία άπόφασι, που μπορεί ν' αλλάξη τελείως τά πράγματα...

Ποιά άπόφασι, θέτε μου; Ξέρετε ότι δέν σκέφθηκα ποτέ την κληρονομιά σας, μολονότι είμαι φτωχός.

—Ναί, αλήθεια. Είσαι περιήφανος, σαν άληθινός Ριμπειόν!

—Μ' ένδιαφέρει μόνο η εύτυχία σας... Μιλήστε λοιπόν!

Αυό πράγματα μπορούν να σέ στερήσουν άπ' την κληρονομιά μου: Τό πρώτο είναι μία διαθήκη υπέρ κάποιου άλλου. Ξέρετε όμως ότι είμαι άνίγκωνας να σέ άποκληρώσω... Τό δεύτερο είναι... Χι!... ένας γάμος!

Σκέπτεσθε να ξαναπαντρευθήτε, θέτε μου; ρώτησε ο Κλώντ μ' έκπληξι.

—Ναί, άνιψιέ μου.

—Είνε σοδερή άπόφασις, για την ήλικία σας... Δέν ζητώ να σας μεταπέσει. Δέν θά ήθελα όμως να μάθω άργότερα ότι η γυναίκα σας δέν σας κάνει εύχισιμένο όσο αξίζετε...

—Μη φοβάσαι. Δέν ύπάρχει τέτοιος κίνδυνος, με τη γυναίκα που διάλεξα... Δέν έξω όμως αν με θέλ! Δέν της μίλησα άκόμα... "Αλλά θά τό μάθω γρήγορα... Γι' αυτό άκριβώς σας έκάλεσα άπόψε, έξένα, άνιψιέ μου, και σας πού πάντων, δεσποινίς Σελέστ...

—Έμμενα; Πρόφεραν έκκληηκτοί κι' οι δύο νέοι μαζί.

Και ξανακυττάχθηκαν με άπορία. "Ο στρατηγός υποκλήθηκε τότε έμπρός στη Σελέστ και της είπε με κάποια συγκίνησι:

—Συχωρέστε με, δεσποινίς, για την τόλμη μου... Βλέποντάς σας καθημερινά κοντά μου, έννοιασα για σας μία στοργή διαρκώς μεγαλύτερη, άνακατεμένη μ' έκτίμησι και με βαθύ θαυμασμό. "Έχω την τιμή να ζητήσω τό γέρι σας!

"Ο Κλώντ χλώμισσε. Κι' η Σελέστ δέν υπόρεσε παρά να τραυλήσι:

—Μά, κύριε...

"Ο στρατηγός διατηρούσε την ψυχραιμία του και κούταξε προσεκτικά τούς δύο νέους.

—Καταλαβαίνω, δεσποινίς την έκπληξι σας.

Τό φάρμακο που γιατρεύει την ψυχή

Τό δαυματοουργό «πεναντόλ»

Τό «πεναντόλ», ένα νέο είδος ύπνωτικού φαρμάκου, έφερε αξιολογώματα άποτελέσματα στην έπούλωσι τών ψυχικών τραυμάτων τών πληγυμένων στρατιωτών. Προκαλεί ένα έλαφρότατο κι' άνακουφιστικό ύπνο, κατά την διάρκειά του όποιοι υποθαίνουν περίεργα ψυχοφυσιολογικά φαινόμενα στη συνείδησι και στο υποσυνείδητο. Άρχίζον έτοι να σβύνουν όλες οι συγκινήσεις κι' οι άναμνήσεις τών φοικαλεσθέντων του πολέμου. Τό δαυματοουργό φάρμακο μπορεί να έφαρμοσθί με άνάλογα άποτελέσματα και στα εϊρηνικά χρόνια, σέ πλήθος περιπτώσεων.

Επίσης εξαιρετικό ένδιαφέρον παρουσιάζει η «σκοποχωραλόχη», μίγμα «χωραλόχης» και «βρωμιουχού σκοποχωραλόχης», που δίδεται σε κάπια. Χρησιμοποιείται ήδη στις κλινικές για τούς άρρώστους που άγωνίζον πριν ύπνουν και ένχειρίποι. Με 1-2 τέτοια κάπια, ήνωχάζουν τελείως. Έξερκισθή έπ' ότι τό ίδιο φάρμακο εκμηδενίζει τελείως κάθε αντίδρασι της συνείδησεως ενός ανθρώπου ύπνωτισμένου και τόν παραδίδει στην άπόλυτο διάθεσι του ύπνωτιστού. Ύπάρχει λοιπόν ο κίνδυνος να χρησιμοποιήθί στο μέλλον από κατοποιούς, για να επιβάλουν σέ άλλα πρόσωπα, με τό μέσον του ύπνωτισμού, να κάμουν διάφορα εγκλήματα.

Ός τώρα, αυτό έδεωείστο σκεδόν άδύνατο, γιατί οι έμψυτες ήλικές άρχεε προκαλούσαν μία έξέγερσι της συνείδησεως και τό μέντινιμο άρνεότο να ύπνιωσιν δια τούς διαταγές του ύπνωτιστού.

πρόσθεσε. Δέν σας ζητώ να μοι άπαντήσετε άμέσως, προτού σκεφθήτε... Σας λέω μόνο άκόμα τό έξής: Είσατε όλονόναχτ στον κόσμο, χωρίς κανένα στήριγμα. Είσατε πάσι κίνδυνοι σας άπειλούν! Χρειάζεσθε κάποιον, στον όποιον να δίνη ο Νόμος τό δικαίωμα να σας προστατεύσι. Αυτό τό ρόλο θέλω να παίξετε, δεσποινίς... Είμαι πολύ γέρος, για να ζητήσω την άγάπη σας. "Ο μόνος πόθος μου είναι να γίνω ο πατέρας σας!

"Η Σελέστ άκούε, συγκινημένη. "Ο Κλώντ, κατάχλωμος, κρατούσε τά μάτια του χαμλωμένα. "Η καρδιά του πονούσε άπ' τούς δυνατούς χτύπους της.

«Όστόσο η κοπέλλα ώφειλε ν' άπαντήση στο στρατηγό.

—Με κολακεύει, κύριε, τό ότι τράβηξα την προσοχή σας... μουρμούρισε με τη γλυκειά και μουσική φωνή της, που έφτανε ως την ψυχή τών δύο άνδρών. Θά ήταν μεγάλη τιμή για μένα να γίνω γυναίκα σας...

—Αλλά... άρνείσθε! συμπλήρωσε ο στρατηγός, μ' ένα μορσάσιο. Καταλαβαίνω!

—Μαί, άρνόμαι... με μεγάλη μου λύπη...

—Πέστε μου τουλάχιστον ότι δέν δυσαρστήθηκατε έναντίον μου κι' ότι θά έξακολουθήσετε να μένετε εδώ!

—Όχι μόνον δέν δυσαρστήθηκα, άλλα και θέλω να μέθετε γιατί σας άπάντησα άρνητικά.

—Μά είσατε έλευθερη, δεσποινί! παρατήρησε ο γέρος με κάποια μελαγχολία. Μοι φαίνεται τώρα γελοία η πρότασί μου... Συχωρέστε με! Σας έπαναλαμβάνω, ήθελα να γίνω άντρας σας μόνο και μόνο για να σας προστατεύω. Δυστυχώς, δέν είμαι πιά νέος...

—Γελήσατε, δέικοψε η κοπέλλα. Δέν είμαι έλευθερη... Δέν δέχομαι να γίνω γυναίκα σας, ακριβώς γιατί δέν μπορώ να σας προσφέρω άκέραια τη στοργή μου...

"Ο στρατηγός έκανε μία κίνησι. "Ο Κλώντ σηκώθηκε άπότομα.

—Μοι φαίνεται ότι άγαπάτε κάποιον, είπε ο γέρος. Αυτός είναι ο λόγος...

—Ναί, άγαπάω... Καθώς βλέπετε λοιπόν, δέν μπορώ να σας παντρευθώ!

—Κάνετε πολύ καλά να μοι μιλήσετε με ειλικρίνεια!

"Ο Κλώντ δάγκανε τά χείλη του. Προχώρησε εαυνικά και είπε με φωνή λίγο τρεμουλιαστή:

—"Η παρουσία μου είναι περιττή πιά, θέτε μου. "Ισως η δεσποινίς Σελέστ δυσκολεύεται να μιλήσει έμπρός μου...

—Μείνετε, κύριε, τού είπα η Σελέστ. Δέν έχω να προσθέσω τίποτε άλλο.

"Αλλά ο Κλώντ, πού πονούσε άνωπόφορα, έννοιωθε ένα πικρό πόθο έκδικήσεως.

—Θά μπορούσατε, θέτε μου, πρόσθεσε, ν' άποφύγετε αυτήν την άρνησι, άν είχατε θυμηθί ότι η δεσποινίς ήταν άλλοτε άρραβωνισμένη, στο Ρεβέν, με τόν κ. Μπενεττί...

—Η Σελέστ έβρεμε σύγκορη.

—Μη προχωρήτε, κύριε κώη, είπε με άδύνατη φωνή στον Κλώντ. Μαντεύω τι πιστεύετε και τί θέλετε να ήπτε. "Αλλά δέν έχετε δικη! Ξέρετε ποιές άτιμες μηχανορραφίες μ' έκαμαν ν' άρραβωνιασθώ με τόν άνδρα που έκεινο... Δέν τόν άγαπάω ποτέ!

"Απλώθηκε σιωπή και άμυχνα. "Ο στρατηγός ήταν γενναίος στο πεδίο της μάχης, άλλα άδύεος σέ τέτοιες δύσκολες σκηνές της διωκτικής ζωής. Για καλή του τύχη, βρήκε πρόφασι να φύγη: "Ενας ύπνιρής τόν είσοποίησε ότι τόν ζητούσαν. Οι δύο νέοι έμειναν μόνοι.

"Ο Κλώντ φανόταν ότι βασιανίζον άπ' τά πιά άντιθέτα συναισθήματα. "Αλλοτε κούταζε τη Σελέστ, άλλοτε χαμήλωνε τά μάτια του. "Επ' τέλος, έπτε:

—Συχωρέστε με, δεσποινίς...

"Η Σελέστ τόν κούταξε στα μάτια και άπάντησε:

—Θελήσατε να με λυπήσετε. Είνε όμως δικαίωμά σας, έπειτα άπ' τό καλό που κάνατε. Σας συγχωρώ, κύριε ντί Ριμπειόν.

Διευθύνθηκε προς την πόρτα. Στάθηκε στο κατώφλι, σαν να είχε μαντεύσει από ένστικτο ότι ο Κλώντ βρισκόταν κοντά της κι' ότι της άπλωνε τά χέρια του.

Πραγματικά, ο νέος τη σταμάτησε. Νομίζοντας ότι έξακολουθούσε να γυρεύη τη συγγνώμη της, γύρισε και τού είπε χαμογελώντας:

—Δέν είμαι θυμωμένη...

—Δέν πρόκειται γι' αυτό... μουρμούρισε εκείνος, κουνώντας τό κεφάλι του. Μιά λέξη άκόμα, σας παρακαλώ! Είνε αλήθεια αυτό που λέγατε πρό όλίγου; Δέν ήταν μία πρόφασι, για ν' άρνηθήτε εύκολώτερα την πρότασί του θείου μου;...

—Τι έννοείτε;...

"Η ματιά της κοπέλλας έκαμε τόν νέο να δειλιάση. "Όστόσο τό ύφος της δέν ήταν καθόλου τρεμρό. "Αν είχε περισσότερη ψυχραιμία ο Κλώντ, θά καταλάβαινε ότι τόν ένεθάρρυνε η μιλήσι.

—Αγαπάτε κάποιον;...

—Ναί... τ' άκούσατε... τό είπα στο θείο σας...

—Δέν τό πίστευα... Κι' εκείνος σας άγαπάει;...

—Αλλά ποιός μπορεί να σας ίδθ, χωρίς να σας άνοήση τρέλλα;

"Η κοπέλλα χλώμισσε λίγο, άλλα δέν έχασε την ψυχραιμία της, κι' είπε χαμογελώντας:

—Θά μπορούσε να φανούν παράξενοι τέτοιες

κουθέντες μεταξύ μας, άν μας άκούγέ κάποιος... Εύτυχώς, είμαστε μόνοι... Σας άπάντω λοιπόν: "Αγαπώ, άλλα δέν μ' αγαπούν!

—Είνε δυνατόν ποτέ;... Δέν θά ξέρουν, φαίνεται, τόν έρωτά σας...

—"Ισως, άλλα είμαι άρκετα περιήφανη, ώστε να μην τόν άφήσω να ρωτή!

"Ο Κλώντ έτρεμε τόσο, ώστε άκουμπούσε σέ μία πολυθρόνα, για να μη πέση. "Όταν η κοπέλλα θέλωσε και πάλι να βγί, δέν έκαμε καμιά κίνησι, για να τη συγκρατήση. Πρόφερε μόνο γλυκά:

—Σελέστ!

"Εκείνη άνεσκήρτησε. "Ένα χαμόγελο θριάμβου φώτισε τό πρόσωπό της.

—Σας άγαπώ, Σελέστ! πρόσθεσε ο νέος. Δέν τό μαντεύσατε;... Με κάνατε να νοιώσω τό μεγαλύτερο πόνο της ζωής μου!

"Η κοπέλλα κούνησε έλαφρά τό κεφάλι της κι' άπάντησε άπλά, χωρίς να πάψη να χαμογελά:

—Μά κι' εγώ σας άγαπώ... "Επρεπε να είσατε τυφλός, για να μη τό μαντέψετε!...

"Ο Κλώντ κλονίσθηκε, σαν να είχε δεχθί ένα χτύπημα κατ'έστρα.

—"Ωστε ο έρως, για τόν όποιο μιλούσατε;... τραυλίσε με άπέραντη χαρά.

—Για σας έπρόκειτο!... Άφοι όμως δέν μοι λέγατε τίποτε, άφοι φαινόσαστε άπεναντίας να μοι δείχνετε πάντα άδιαφορία, δέν ήταν λογικό να πιστέψω ότι δέν με είχατε σκεπθί ποτέ;

—"Ω, Σελέστ, σας άγάπησα άπ' την πρώτη μέρα που σας είδα...

—Κι' εγώ τό ίδιο! Ξεχάσατε ότι σας ζητήσα δύο φορές την προστασία σας, χωρίς να σας γνωρίζω, σαν να είχα διαισθανθί την άνάπη σας;

—Ναί, Κι' εγώ δέν σας κατάλαβα!

—Μά πώς μπορούσατε να μαντέψετε τέτοια φρικτά εγκλήματα και μηχανορραφίες...

—"Επρεπε να τά μαντέψω... Δέν ζητήσα ώστόσο να σας ξαναδώ, γιατί με συγκρατούσε ένας φόθος... Ένας διαταγμός, που διατηρείται ακόμα στην ψυχή μου...

—Δέν σας καταλαβαίνω. "Εξηγήθητε!

—Είμαι πολύ φτωχός. Και δέν ήθελα να πιστέψετε ποτέ ότι ο έρως μου ήταν άνακατεμένος με συμφεροντολογικές σκέψεις.

"Η νέα έγινε κατακοκκίνη. Δέν είχε έλθει και σ' αυτήν άλλοτε η ίδια σκέψι... Τώρα πιά δέν μπορούσε να της άπομνήσι άμφιβολία, έπειτα από τις ειλικρίνεις εξηγήσεις του Κλώντ.

Είχε άκούσει άλλοτε τό στρατηγό να μιλάη πρό όλίγου για την περιουσία, που θά κληρονομούσε μία μέρα ο άνιψιός του. "Η περιουσία αυτή δέν ήταν βέβαια μεγάλη σαν τη δική της, πάντως όμως τόν έφερνε σέ ίση μοίρα μαζί της.

Δέν άπάντησε στα λόγια του. Καταλάβαινε ότι ήταν προτιμώτερο ν' αλλάξει θέμα. Κάθε δυσπιστία της είχε διαλυθί, άπ' τη φωτιά της άγάπης της. "Αλλωστε, έπειτα από τόσα δειγμάτα άφοσίωσας, θάρρους και ειλικρίνειας, πού της είχε δώσει ο Κλώντ, άν δυσπιστούσε άκόμη, θά σήμαινε ότι δέν τόν άγαπούσε...

Τού είχε άφισει τά χέρια της. "Εκείνος τά έσφιγγε, τά φιλούσε τρυφερά. Είχε γονατίσει σκεδόν μπροστά της.

"Ετσι τούσ βρήκε ο στρατηγός, όταν γύρισε εαυνικά. Σταμάτησε στο κατώφλι, έκκληηκτος πού πάντων γιατί οι δύο νέοι, μολονότι τόν είχαν ίδθ, δέν είχαν ένοχλήθι καθόλου...

—Μιράδω, άνιψιέ μου! είπε. Παρακαλείς γονατιστός τη δεσποινίδα Σελέστ να δεχθί την πρότασί μου;

"Ο νέος σηκώθηκε, χαμογελώντας, κι' άπάντησε:

—Όχι, θέτε μου. Μιλούσαμε με τη Σελέστ για τόν έρωτά μας. Την άγαπά και μ' αγαπά!

"Ο στρατηγός ξαναεθώκε γρήγορα την ψυχραιμία του.

—Χι! είπε. Δέν μπορούσατε να με προειδοποιήσετε πού γρήγορα, για να μη κάμω μία πρότασι γελοία;

—"Ω, θέτε μου, είναι πολύ πιθανόν ότι, δίχως έσας, δέν θά όμολογούσα ποτέ τόν έρωτά μου στη Σελέστ και δέν θά μάθαινα ποτέ τό δικό της!

Κι' ο Κλώντ εξήγησε τούς διαταγμούς, πού τόν είχαν συγκρατήσει ός τότε, και τό έξσπασμα της ζήλειας του όταν είχε άκούσει τη Σελέστ να λέη ότι άγαπούσε κάποιον...

"Ε λοιπόν, παιδιά μου, είμαι κατενθουσιασμένος! δώλωσε ο στρατηγός. Πρέπει να έξέρετε ότι είχα ένα σκοπό, όταν γελοιοποιήθηκα: να κάμω και τούς δύο σας να νιώσετε τις σκέψεις σας και τά αισθήματά σας! Είχα καταλάβει ότι άγαπιώσατε κι' ότι σας χάριζε μόνο μία παρεξήγησι. Τώρα τελείωσαν όλα περιφημα!...

"Η σύλληψι πού Μαρκίσιου και τών συνεόχων του άποτελούσε ένα θρίαμβο της άστυνομίας. Γιατί ο περιέθτος κακούργος ήταν άνακατεμένος σέ διάφορα μυστηριώδη εγκλήματα, πού είχαν μείνει άνεξήγητα...

Οι άνακρίσεις έναντίον της συμμορίας τελείωσαν γρήγορα. "Όλα τά μέλη της άρνήθησαν κατηγορηματικά την ένοχή τους, άκολουθώντας την πασιγνώστη συμβουλή προς τούς ένόχους: «Μην όμολογείτε ποτέ!».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέκεια

Η γυναίκα - δαίμονας

"Ανήμερα τά Χριστούγεννα κατά τις 3 τό άπόγευμα, η συμμαχική άστυνομία του Βερολίνου περικύκλωσε τά λίγα όρθια όπία της "Αλεξάντερπλάτς. Οι διαδότες νόμισαν πως έπρόκειτο για σύλληψι μιάς επικίνδυνης συμμορίας («Λυκανθρώπων»). Έμειναν όμως κατάπληκτοι βλέποντας τούς άστυνομικούς να παίρνουν μαζί τους μόνο μία άπ' τις κομψότερες γυναίκες του Βερολίνου, ντυμένη με την τελευταία έξοχή της μόδας. Τό ένταλμα συλλήψεως έγραφε τά στοιχεία της: «Μπιάνκα Περρόνι, "Ιταλίς ύπνικος, εκ θώμεντίας».

Τό όνομα της γυναίκας αυτής φηγουράρει μεταξύ τών πρώτων στο ρωσικό κατόλογο τών ήθλκων εγκληματιών πολέμου. Με τη σύλληψι της, έγινε γνωστή μία άκόμη δράσι της Γκεσταπό, έντελής διαφορετική άπ' την κατασκοπεία, την αντικατασκοπεία και τη σύλληψι τών έσχθρών του Ράιχ.

"Απ' τό έτος 1938, είχε κάμει την εμφάνισι τού στις εύρωπικές πρωτεύουσες ένας κομικός χορευτής, που έμοιαζε πολύ με τό Βίλλυ όφτς. Λεγόνταν πραγματικός Χάινριχ Βούρτζελ, είχε όμως πάρει τό ψευδώνυμο Βίρτ. Άνίκε στην ύπηρεσί της

.....

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

★ "Η γυναίκα ήλικία είναι κεφάλαιο, πού όσο μεγαλύτερο γίνεται τόσο μικρότερο τόκο άποδίδει.

★ Οι γυναίκες μοιάζουν με τά κύματα της θάλασσας. Ένώ όλες είναι ίδιες, εντούτοις καμία δέν μοιάζει με την άλλη.

★ Οι περισσότερες ενάρτεες γυναίκες είναι κρυμμένη θησαυροί, πού βρισκονται έν άσφαλεία, γιατί κανένας δέν τους άναζητεί.

★ "Η γυναίκα άγαπά τό συντροφιά όταν ζητά την ήσων. "Αγαπά τη μοναξιά, όταν είναι λυπημένη. Τους ύπερόχους άντρες δέν τους έννοει, δέν τους έκτιμά και δέν τους θαυμάζει. Καμάρώνει όμως όταν της έκφράσουν τό θαυμασμό τους.

★ "Η γυναίκα μεγαλοποιεί σκεδόν όλα τά πράγματα. Μόνον ένα πράγμα δέν ύπάρχει φόθος να έξσγκώρη ποτέ: την ήλικία της. "Η ήλικία της γυναίκας είναι ένα ρολόγι, πού και τά πρώτα έπ' πηνύγει πάντοτε έμπρός, στα γυρεαία της όμως μένει πάντα πίσω.

★ Ένα τίποτα γεννά τόν έρωτα, και όλα τόν θανατώνουν.

★ "Η γυναίκα ποτέ της δέν ξέρει τι άκριβώς έπιθυμεί. "Ανακίνησι ζητήματα και έκδίδει έφημερίδες, μόνο και μόνο για να κάνη θόρυβο.

★ "Η φιλοσοφία της γυναίκας είναι: Σέ ήλικία 20 έτών: «Ποιον θά πάρω;» Σέ ήλικία 30 έτών: «Ποιός θά με πάρη;»

★ Οι έρωτόληπτες γυναίκες συγκρατούν μάλλον τις μεγάλες άπειρικές παρὰ τις μικρές άπιστίες.

★ Οι γυναίκες προσφέρουν στη φιλία μόνον τό περισσότερο από τόν έρωτα.

★ Οι γυναίκες έχουν πάρα πολύ άνεπιγμένο τό αισθήμα της ιδιοκτησίας.

★ "Η μόνη όμως ιδιοκτησία για την όποία ένδιαφέρονται είναι... ο σύζυγός τους.

Γκεσταπό κι' έργαζόταν ως πράκτωρ της στο έξωτερικό. Τό 1941, έγινε προσωπικός φίλος του Χίμλερ, ο όποιος τού άνέθεσε μία ειδική άποστολή. "Εξη μέρες μετά τη συνουμία τους, ο κομικός χορευτής έγκτεάσπασε σ' ένα πολυτέλες διαμέρισμα του Βερολίνου μία «Σχολή μοντέρνου χορού». Άντι όμως να χορεύουν στη «σχολή» αυτή, τέσσερες δακτυλογράφοι έγραφαν γράμματα για τις άμερπτες φιλενάδες του Βούρτζελ, πού βρισκόντουσαν σκορπισμένες σ' όλα τά μέρη της Ευρώπης, στη Γαλλία, στην "Ιταλία, στο Βέλγιο, στην "Ισπανία...

Μιά άπ' τις φιλενάδες αυτές ήταν η Μπιάνκα Περρόνι. "Ο Βούρτζελ την προσκάλεσε άπ' τη Ρώμη, όπου εργαζόταν ως χορεύτρια, και την έκαμε επίσημη φίλη του και διευθύντρια της «σχολής» του.

Χάρις στις ύπηρεσίες του, ο Βούρτζελ έγινε βοηθητικός λοχαγός τών "Ες- "Ες. "Όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος κατά της Ρωσίας, αυτός κι' η Μπιάνκα είχαν ήδη έτοιμες αρκετές γυναίκες, για να τις στείλουν στο "Ανατολικό μέτωπο. "Ήσαν διαλεγμένες άνάμεσα στις άρτίστες διαφόρων χωρών κι' είχαν δεχθί να χρησιμοποιηθούν για τά κείρια τών άξιωματικών της Βέρμαχτ... Κανείς ύπαξιωματικός ή στρατιώτης δέν έπιτερέπετο για τις πληροφορίες. Διοργανώθηκε πράγματι η πρώτη άποστολή.

"Ός εδώ, η δράσι της Περρόνι δέν παρουσιάζει τίποτε τό παράνομο. Πολύ γρήγορα όμως, προχώρησε σέ μία πραγματική και φρικτή σωματεμπορία σέ μεγάλη κλίμακα.

Θυρήλα να' παραδώσεις

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Το παλάτι, εκείνη την ημέρα ήταν άναστατο. "Ολοι ήσαν ανήσυχoi και φοβισμένοι. Με χαμηλή φωνή διηγούνταν το φοβερό σκάνδαλο. "Ο Δόν Κάρλος, ο νεαρός ακόλουθος με τα φλογερά μαύρα μάτια και το χλωμό πρόσωπο τόνισης, η άγκαλιάση της βασίλισσας, η βασίλισσα, για την οποία υπάρχει στην Ισπανία ένας αμείλικτος νόμος: «Ο οποίος άγγισσε τη βασίλισσα πρέπει να πεθάνει!». Μα πεθάνει κι' αυτός ακόμη που τολμά να την άπεινη έρωτικά!». Πόσες φορές λοιπόν έπρεπε να πεθάνει ο Δόν Κάρλος, που τόνισης να την άγκαλιάσει; Δεν έπρόκειτο περί συκοφαντίας, τον είδε με τα μάτια της η πρώτη κυρία της τιμής, η στιγμή που έμπαινε μέσα στο δωμάτιο που βρισκόταν η βασίλισσα. Έτσι το Δόν Κάρλο να την άγκαλιάσει έβγαζε, σφίχεται, παρ'όλα αυτά.

Η βασίλισσα τον έσπρωξε κατατρομαγμένη κι' αυτή κριβώς η λεπτομέρεια την έσωσε. "Αλλοιώς θ' ακολουθούσε κι' αυτή στον θάνατο το νεαρό ακόλουθο.

Φτωχό παιδί! Δεμένος με αλυσίδες τον μετέφεραν στην ύπαιθρο φυλακή των άνακτόρων, κι' εκεί, μακριά απ' το φως και τον καθαρό αέρα, τον άφησαν ολομόναχο να περιμένει τον θάνατο.

Και η βασίλισσα; Εκείνη, άμορφη, όπως πάντα, ντυμένη μ' ένα βαρύνον φορέμα και στολισμένη με λαμπρά κοσμήματα καθόταν άναμεσα στις κυρίες της τιμής και μιλούσε και γελάσε όπως πάντα εύθυμη. Και τα μάτια της, όταν προσηλάνονταν στην κυρία εκείνη που είχε προδώσει τον Δόν Κάρλο, δεν έλαμπαν με άγρια λάμψη.

Μέσα της όμως η ψυχή της ήταν τρικυμία. Κανείς δεν τολμούσε να προσφέρει το όνομα του ακόλουθου, μα εκείνη συλλογιζόταν άδιάκοπα. Λυπόταν κατάδρα τον άμορφο νεό που δα πέθαινε εξ αίτίας της.

Μάρτυς της ο Θεός, δεν προκάλεσε ποτέ της η ίδια το άπρωτο παλληκάρι με τα κατάμαυρα μάτια. Τού φερόταν πάντα σαν βασίλισσα, το πολύ σαν γυναίκα.

Είπε άλλαθαι πώς πολλές φορές εύρισκε άνυπόφορη την

... η Βραζιλία άνεκαλύφθη το 1500 απ' τον Πορτογάλο Καμπράλ;

... η (Κυρία με τας Καμελίας) του Δουμά υιού έξεδότη ος βιβλίο το 1848 και παίχθηκε στο θέατρο το 1852;

... η κινητή τροχαλία κι' οι όδοντωτοί τροχοί έφευρέθηκαν απ' τον Άρχιμήδη;

... η χημική σύνθεσις του νερού κι' η πυκνότης της γλώ κάθεντας;

... ο γαλλικός ύμνος έπρωτοτραγουδήθηκε από τον σπύτη του βαρύνον Νηπρίκ;

... ο αρχαίος Έλληνας σοφός Αρίσταρχος ύπεστήριξε ότι η Γη κινείται γύρω απ' τον Ήλιο;

... το κινίνο άνεκαλύφθη το 1820 απ' τους Γάλλους φαρμακοποιούς Κασαντού και Πελλέτιέ;

... ο φυσικός δοκιμολά άπέδειξε πρώτος, μ' ένα άκ' άζονά της;

... η άγχρωμος φωτογραφία άφείλεται στον Ντυκό ντυ όρον;

... ο Πολωνός Κοπερνίκος άπέδειξε τη διπλή κίνησι των πλανητών γύρω απ' τον έαυτό τους κι' απ' τον Ήλιο;

... ο Γερμανός γιατρός Μπρίνγκς είνε ένας από τους όπμιουργούς της ορροεραπειας;

... το ταϊμέντο, η στύψη και το νύτρο πρωτοκατεσκευάσθησαν απ' το Γάλλο χημικό Σαπτάλ;

... το "καλινόσκοπιο" και το "στερεοσκοπιο" είνε έφευρέσεις του Άγγλου Ντέβιντ Μπριούστερ;

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

Γιατί της άρεσε τόσο η φωνή του; Γιατί προτιμούσε να της διάβαζε αυτές τας παθητικά Ισπανικά τραγούδια; Τον θεωρούσε ένα παιδί, αλλά δεν ήταν πολύ μεγαλύτερη του. Και το άπρωτο εκείνο άγκάλισμά του, που την έάφνιασε τόσο, το θυμάται τώρα με μια παράξη γλυκεία ταραχή. Λες και της είχε έμπνευσε έαφνικά μέσα της τον άριστο πόθο, που άισθανόταν πάντοτε για τον έρωτα ενός νέου της ηλικίας της.

Θά έδινε εύχαρίστως την δική της ζωή για να το σώσει. Μα πώς; Ήταν άδύνατο να μεσολάβησει στο βασίλειά για τον Δόν Κάρλο. Ο νεοεξέλιξης βασίλης θά τον σκότωνε μιά ώρα γρηγορότερα.

Είχαν στήσει πιά την άγ' χονή στην πλατεία που βρισκόταν μπροστά στο παλάτι. Σ' την έκτελει θα παραστούν οι βασίληδες, η βασίλισσα και όλοι οι άσκληοί.

Και νά... Η πλατεία γεμίζει από κόσμο. Φθάνουν οι άσκληοι. Φθάνει κι' ο βασίλης με την βασίλισσα. Μα τί χλωμά που είναι η βασίλισσα! Είλε πιά χλωμή κι' από τα άφθονα φθοναρχοτάρια που στό λίζουν το στήθος της.

Τού βασίληδες η όψις είνε μο' χονή, όπως πάντα. Φαίνεται ύπερψηφνος κι' εύχαριστήμενος γιατί ένας άσθεής θά πληρώσει με την ζωή του την προσέοη που έκανε στην βασίλισσα.

Και νά... Τον φέρνουν έπί τέλους τον άσθεή αυτό. Κι' όμως κανείς δεν σνικνείται στη θέα του κι' άς είναι ένα τόσο άμορφο, τόσο λεπτοκαμωμένο παιδί! Το περιστοιχίζουν στρατιώτες με λόγχες. Προχωρεί με βήμα σταθερό προς την άγ' χονή. Τα μάτια του όμως δι-φασμένα, έζητούν την βασίλισσα. Την βλέπει για τελευταία φορά. Θά πεθάνει γενναία μπροστά στα μάτια της.

Φαίνεται εύχαριστήμενος γιατί θά πεθάνει γι' αυτή. Η βασίλισσα όμως ταραίζεται και σαστίζει. Το άπελπισμένο βλέμμα του νέου, η ψυχραιμία του, η ύμωρσία του, την κάνουν να χάσει σχεδόν το λογικό της.

Με πόση χάρη και ύπερψηφ-νεια ο νεαρός λεβέντης προ-χάει προς το μάρτυρο. Άνε-θαίνει την μοίρα σκάλα με βήμα σταθερό.

Μα η βασίλισσα δεν βαστά πιά. Βγάζει μιά δυνατή κραυγή, μιά κραυγή πόνου. Ο Δόν Κάρλος την άκούει και γυρί-ζει προς το μέρος της.

"Ολοι ταραζούνται. Ο δήμιος περνά τώρα τον βρόχο στο λαίο του νεαρού ακόλουθου. Η βασίλισσα τότε, με δάκρυα στα μάτια, τού φωνάζει θυ-νατά:

— Δόν Κάρλο... Σ' άγα-πώ!... Μ' άκούς;... Σ' ά-γαπώ!

Ο Δόν Κάρλος πεθαίνει ευ-τυχισμένος μ' ένα μακάριο χα-μόγελο στα χείλη.

Μα ο γέρο-Βασίλης λυσ-σά από όργη και ούρλιαξει:

— Άκούσατε όλοι την όμολο-γία της άθλιας αυτής γυναί-κας που ήταν βασίλισσα σας, είνε αίσχος όχι μόνο για μένα, αλλά και για σας, να ζή άκό-μη μιά τέτοια γυναίκα. Την καταδικάζω τώρα άμέσως σε θάνατο!... Έμπρός, στρα-τίες μου... Σκοτώστε την τώρα άμέσως και έδώ, μπρο-στά σε όλους.

Οι στρατιώτες προτείνουν τις λαμπρές λόγχες τους, όρ-μούν και σκότωνουν την βασί-λισσα. Το λυγρό κορμί της πέφτει κατακατωμένο, πάνω στο έδαφος. Στά ζείλη της ό-μως, όπως και στα χείλη του Δόν Κάρλο μένει άποτυπωμέ-νο ένα βέιο χαμόγελο.

Άγκαλιασμένες και εύτυχι-σμένες οι ψυχές των δυο έ-ρωτευμένων φτερούγισαν τώ-ρα προς τον ούρανό, ενώμενες για πάντα...

ΚΑΡΟΛΟΣ ΝΤΙΑΖ

ΕΝΑ ΙΔΡΥΜΑ για τους έφευρέτες

Πώς εξασφαλίζονται και ανασ-φοντα οι άμερικανικές έφευρέσεις

"Υπάρχει στο Χόλλυγουντ Ένα "Ιδρυμα "Ερευνών Κρόσμπιν", που δεν έχει καμιά σχέση με τον κινηματογράφο. Διωργανώθηκε άπ' τον ήθοιο δέν άγοράζει τις έφευρέ-σεις, φροντίζει όμως για τη συστηματική παραγωγή και διάθεσι του νέου είδους και πληρώνει στον έφευρέτη ποσοστό άπ' την πώλησι. Επίσης όποιος έχει μιά έπιτυχή μένη ιδέα, αλλά δεν μπορεί άκόμη να την πραγματοποιήσει, γιατί τού λείπουν τα οι-κονομικά μέσα των έρευνών, μπορεί να κα-ταφύγει στο ίδρυμα και να ζητήσει την εν-σχυσί του.

"Απ' το 1940, που δημιουργήθηκε το ίδρυμα, έως σήμερα έχουν υποβλήσει άπ' διαφόρους 50.000 ιδέες και προνόμια έρευνεργίας για έμπορική έκμετάλλευσι. Μόνο όμως ένα ποσοστό μισό τοίς έκαστο ήταν πρακτικώς κατάλληλο.

Το ίδρυμα διατέθει έπιτελείον ειδικών έπιστημόνων και τεχνικών, που έξετάζουν κάθε ιδέα ή έφευρέσι, "Όταν η γνομή τους τον είνε εύνοική, χρηματοδοτείται η βιομηχανική παραγωγή του νέου είδους, κι' έπειτα το έμπορικό τμήμα του ίδρυματος άναλαμβάνει την διάθεσι του σ' όλόκληρη τη χώρα. Υπολογίζεται κατά μέσον όρον ότι λαοσάρεται έτσι ένα καινούργιο είδος κάθε βδομάδα.

"Ας ίδουμε μερικές άπ' τις μικροεφευρέ-σεις αυτές, που έχουν γίνει δεκτές άπ' το ίδρυμα τον τελευταίο καιρό: "Ένα τοιμ-ποκι από πλαστική ουσία, άθραυστο, με φουρνέλλο που περιβάλλεται από ένα αψι-κτικό μανδύα, για να φθάει ο καπνός ένα κρύ-ος στο στόμα του καπνιστού. Μιά "κινιολο-θήκη", που έφαρμάκει στο χείλος του π-νέλλο κατά τη διαλείματα της έργασίας, έτσι ώστε να μη λερώνεται η λαδή. "Ένα έκακνίκι, έφωδισμένο με δυο πρόσθετα μι-κρά πόδια και μ' ένα κάθισμα, για να μπο-ρεί ο άναπαύς, όταν κοιμάσθαι στο όρκο, να το στήνει και να κάθεται λίγο.

"Ίδου τέλος μερικές νεώτατες έφευρέσεις, που δεν έχουν άκόμη κριθεί από τους ειδι-κούς του ίδρυματος: "Ένα αυτόματο μη-χάνημα, που λειτουργεί, όταν ρίξει κανείς μέσα το άνάλογο νόμισμα και προσφέρει στον πελάτη μέσα σε χάρτινο ποτήρι ένα άπ' έξι διάφορα ποτά της προτιμήσεώς του. Μιά φωτογραφική μηχανή τοποθετη-νη μέσα στο καπέλλο του κατόχου τρύπα το καπέλλο, με την πίεσι ενός κομπιού που κρούει μέσα στην τάση του ο κύτοςος. "Ένα τραπέζι, που φαγητό, που έχει στη μέση του μιά κοιλότητα θερμαινόμενη με άτμο, για να βάζει η νοικοκυρά προκατα-βολικά τα φαγητά εκεί μέσα και να μην άναγκάζεται να σηκώνεται για το σερβί-ρισμα. "Ένα έλαστικό φορητό αυτοκινή-του έφοδισμένο με μεταλλίνα σύρματα μέσα στη μάσα του, για να το κάνουν στε-ρεώτερο και ν' άπορροφούν κάθε τοπική θερμότητα. "Ένας ηλεκτρικός άνεμιστήρας, που στέλνει άέρα συγχρόνως προς τα έμ-ποκα και προς τα πίσω.

Το "Ίδρυμα Κρόσμπιν" δίνει έπίσης συμ-βουλές στους έφευρέτες πώς μπορούν να εξασφαλίσουν τις ιδέες τους από κάθε σφε-τεριστή και πώς θά έκτιμήσουν την πραγ-ματική έμπορική άξία τους.

Το πρώτο πράγμα έπιτυγχάνεται μ' ένα τρόπο άπλο και πρωτότυπο: Ο έφευρέτης έτοιμάζει την περιγραφή και τα σχέδια της ιδέας του, σημειώνει από κάτω την ημερο-μηνία και ύπογράφει. "Επίσης προσυπογρά-φει ένας συμβολαιογράφος ή δυο μάρτυ-ρες. Κατόπιν κλείνει το χαρτί σ' ένα φά-κελλο και το στέλνει ταχυδρομικώς στον έαυτό του. "Όταν το λαδή, το φακέλι έτσι κλειστό. Παρουσιάζοντας αυτό το κλειστό γράμμα, άν παρσση άνάγκη, άποδεικνύει άναμφισήτητα την ημερομηνία που έκανε την έφευρέσι του και εξασφαλίζει τα δι-καιώματά του έναντιόν κάθε σφετεριστού.

Η τιμή λιανικής πώλησεως ενός είδους στην Άμερική είνε συνήθως πενταπλάσια άπ' το κόστος της παραγωγής του. Άπ' αυτήν, ο έφευρέτης παίρνει ένα ποσο-στόν 1-5%.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ της 'Ολίτας Μπέρλινγκ

Η 'Ολίτα Μπέρλινγκ βρέθηκε όρφανή από πατέρα και μητέρα σε ηλικία πέντε χρόνων κι' όπως δεν είχε κανένα συγγενή στο Λόγκολμ, την πατρίδα της, ένας εξάδελφος της μητέρας της την πήρε μαζί του στη Στοκχόλμη, για να την άνατρέψει.

Ο "Ερικ Σίγκβαρντ πλησίαζε εκεί-νη την έποχή τα σαράντα, κι' όταν η μικρή 'Ολίτα άποφείτισε από το παρ-θενανγείο, όπου την είχε κλείσει έ-σωτερικά, είχε περάσει τα πενήντα.

"Αλλά τώρα δεν έδλεπε πιά τη μι-κρή άνεμιά του, όπως άλλοτε. Η 'Ο-λίτα, παρ' όλα τα δεκαοχτώ χρόνια της, ήταν σωστή γυναίκα και εξαιρετικά όμορφη.

Ο "Ερικ της πρότεινε τότε να γίνει γυναικά του κι' η 'Ολίτα έοκυψε με συγκατάθεσι το κεφάλι, μη βρίσκοντας τη δύναμι να άρησθ.

"Ετσι έκαμε την πρώτη γνωριμία με τη ζωή. Κι' η πείρα που άπείχτηκε τη γέμισε με άπονοήτους. "Ως εκείνη τη στιγμή, σεδόν το βείο της "Ερικ και ίσως δεν άναπαύσε, με την άγάπη που έπρεπε ναχή για τον άνθρωπο, στον ό-ποιον χραιστούσε τα πάντα. "Αλλά τώ-ρα ένοιωσε ένα άπέραντο μίσος για το σύζυγό-της, από τον όποιον την χώρι-ζαν περισσότερα από τριάντα χρόνια κι' έδλεπε πώς η ζωή της θά ήταν δυ-στυχιμένη κοντά του.

Πολλές φορές είχε σκεφθί να φύγει από το σπίτι του, άλλ' η άδωδα όπτηα για το μέλλον την έκανε ν' άναβάλλη αυτή την άπ'φρασι.

"Αλλά, έσφινικά, ο έρωας μίλησε μέ-σα στην ψυχή της.

Στο άπέναντι στίτι από εκείνο που έμενε είχαν έλθει να καθήση ένας νεα-ρός άξιωματικός του νοτικού, με ω-μορφο παρουσιαστικό και εύγενικό τις τρόπους. Κάθε άπόνεσμα, τον έδλεπε να στέκει στή παράδου του και να παρ-ρακολοφθί πίσω από τις κουρτίνες κάθε κίνησι της. Καί, μιά μέρα, που ήταν μόνη στο σπίτι, πήγε να χτυπήση στην πόρτα της...

Η 'Ολίτα μισάνοιξε δειλά και στά-θηκε άναποφάσιστη μπροστά του.

— Σας έξορκίζω, να φύγετε! του φώ-ναξε. Δεν καταλαβαίνω πώς ήρταε το θάρρος...

— Όχι! άπάντησε ο άξιωματικός. Δεν θά φύγω άν δεν μου πείτε ποδ θά σας έξαναϊδω... Είμαι βέβαιος πώς και σεις θά το θέλατε...

Μιλούσε σαν ένας άνθρωπος που ή-ταν βέβαιος για την κατάκτησι του. Κι' η 'Ολίτα στο τέλος υποχώρησε.

— Την Πέμπτη, την ίδια ώρα, στην είσοδο του πάρκου Κόνιγσχαλμ, ψιθύρισε με άδυσμένη φωνή.

★

"Ετσι η 'Ολίτα συνδέθηκε με τον ύποπλοαρχο Χάινς Άλμχοφστ.

"Αλλά τώρα είχαν να κάμουν με το συνηθικό νόμο, που ήταν άρκετά άυ-στηρό στα ζητήματα αυτά. Οι προ-στάμνοι του έκλεισαν την Χάινς και τον έδωσαν έμπρός στο δίλημμα: η έ-πρεπε να έγκαταλείψη αυτή τη γυναί-κα, με την όποια δεν θά μπορούσε να συζη-τήσει, άφοδ έξακολουθούσε να είναι η νόμιμος σύζυγος ενός άλλου ή θά έπρε-πε να παρσση από το ναυτικό.

Η 'Ολίτα έβγαλε τον άναγμένο της άπ' αυτό το άδιέξοδο. Μιά μέρα,

έφυγε κρυφά από τη Στοκχόλμη και πήγε για ένα διάστημα στο "Όσλο. Κι' από εκεί, πέρασε, λίγο καιρό άργότερα, στην Άγγλία.

★

Μέσα στην καρδιά της νεαρής γυναι-κας, όλα πιά είχαν σωριασθί σε έσεί-πια. Κι' ένοιωσε ένα φοβερό μίσος έ-ναντιόν της κοινωνίας, που την είχε ποτίσει με τόσες πίκρες.

"Ετσι, δεν δυσκολεύθηκε καθόλου ν' άναπακοιή στο αίθρημα του διευθύν-του έδος παρεκταναώνεως, όπου είνε προσληφθί ως έπιμελήτρια και πριν περ-ράσουν έξη μήνες, γινόταν κυρία Ούλ-λισμ Τζάκσον.

Μιά μέρα, είπε στο σύζυγό της ότι ήταν άνάγκη να έξαναυγίση για μεο-κίες έξδουάδες στην πατρίδα της. Κι' δεν δυσκολεύθηκε καθόλου να πάση τη συγκατάθεσι του και ένα στρογγυλό πο-σόν για τα έξοδά της. Μα αντί να πάη στη Σουηδία, έφυγε για το Παρίσι.

"Εκεί, η 'Ολίτα έξασπείσε το ποτι-κό της όνομα κι' όπως ήταν πολύ καλή χορεύτρια, κατόρθωσε να προσληφθί σ' ένα υπαλτότο.

"Αουότερα, πανδοφύθηκε ένα συννο-ρευτή της, τον γάμοσε έπειτα από δυο μηνών ζωή. Ξεσηπνυρέθηκε τον ήθο-ποδο Τσιαντάν Γκασοδ και τον χώρισε κι' αυτόν με τη σειρά του.

Στο τέλος, η όμορφη Σουηδή βόηκε τον άνδρα, που νόμι'ε πώς θά υπο-ρόσσε να την κάνει εύτυχιμένη. "Η-ταν ένας νέος και πλούσιος Άμερικανός, που την πήρε μαζί του στο Σικάγο και την έκαμε γυναικά του.

Η 'Ολίτα άπέντησε άπ' το ναύιο σύ-ζυγο παιδάκι. Ο σύζυγος της την έ-λάτρευε και η εύτυχία της φαίνόταν έξασφαισμένη.

"Αλλά το παρελθόν της, που δεν υπο-ρόσσε να το άπαρνηθί, την καταϊώκε άδυσάπητα βήμα προς βήμα...

★

Μιά μέρα, ένας άνδρας πείσθη στο Σικάγο και γτύπησε την πόρτα της, ό-πως και ποιν άπ' μερικά νούνα.

"Ήταν ο Χάινς Άλμχοφστ.

Μετά την άναστροφή της από τη Στοκχόλμη, είχε παρσση άπ' το ναυ-τικό και την είχαν άνατρέψει παντός. Στο τέλος, είνε άνακαλύθει τα ίννη της και είχαν έλθει τώρα στο Σικάγο, πληθυρισμένοι από το παλιό του αί-σθημα.

Ο Χάινς, γωός πολλές πειρασμούς, της έήτησε να την άκαλυφάση. Μιλούσε σαν να είχαν νουσιή η υλός γέας και το ύπας του ήταν έξαλλο, όπως ενός τρελλού.

Η 'Ολίτα άνήσθη, όμως, κατηνο-ρηστικά. Είχε τώρα το π'σι της. Πώς θά μπορούσε να το έγκαταλείψη;

— Δεν με άγαπάς, λοιπόν; ρώτησε ο Χάινς.

Η νεαρή γυναικά ναμονέλασε. — Πώς μπορεί να με ρωτάς ένα τέ-τω'ο τ'άνθρωπο έπειτα από τόσα χρόνια; στο άπάντησε.

Μιά άστραπή πέρασε από τα μάτια του Χάινς. Είπε βεσίσις το μέλλον του κι' είνε γυρίσει όλο τον κόσμο άσπ'η-πτασας την. Και τώρα που την είχε βρή μαζί έκανε μιά τέτοια έρώτησι:

Χωρίς να σκεφθί πεισιστέρο, ο Χάινς "Άλμχοφστ έβγαλε το περιστοφί, τη σημάδεψε και πίεσε τη σκανδάλη...

Η σφαίρα βόηκε την 'Ολίτα άνάμε-σα στα μάτια και την έάπλωσε νεκρή.

Ο Χάινς έβλεπε έπειτα την κίνησι του περιστοφίου του μέσα στο στόμα του, παραδύλαξε άλλη μιά φορά και σωριά-στηκε νεκρός πλάι στην άναγμένη του.

Διεσφ'εδ σαν και τ'άνε'τ'όνιας

Οι Άμερικανοί έπιστήμονες δεν έμειναν ίκανοποιημένοι με τη διά-σπασι του άτόμου. Τώρα κατόρθω-σαν να διασπάσουν και τα συντρίμ-ματά του, τα προϊόντα όλης της έπι-πρώτης αυτής διασπάσεως, τα λε-γόμενα "νετρόνια! Βομβαρδίζον-τάς τα με άκτίνες Χ θύναμους 100 εκατομμυρίων βόλτ, περπάγαν άπ' αυτά άλλα μικρότερα σωματίδια, τα "μεσόνια". Αυτά τα "μεσόνια" εί-χαν βρεθί ήδη στις κοσμικές ά-κτίνες. Για πρώτη φορά τώρα ριχθόσαν τεχνητά, στα έπιστημονι-κά έργαστήρια. Η "ζωή" τους διαο-κεί μόλις 1 εκατομμυριοστό του δευτερολέπτου. Έπειτα τα "νετρό-νια" άποσυντίθενται, γίνονται έ-νέργεια!

ΞΕΡΕΙ Ε

ν' άρέσετε, κυρία μου;

Με κ'ες χορευτηριστικές έ-ωτήσεις

"Και βέβαια ξέρω ν' άρέσω! θ' άπάντησε, δίχως άμφιβολία. Είμαι χαμογελαστή, χαριτωμένη, έλκυ-στική, κλπ... Ναι, αλλά δεν άρκει αυτό! Για ν' ά-ρέσετε άληθινά, χρειάζεται όχι τόσο νάχετε προτε-ρήματα, όσο να μην έχετε πολλά μικρά έλαττώ-ματα...

Οι έρωτήσεις που σας προσφέρω πιδ κάτω, θά σας έπιτρέψουν να έξεκριθώστε άν πραγματικά "ξέρετε ν' άρέσετε". Σ' έκείνες που θ' άπάντησετε με είλικρίνεια άρνητική, σημειώστε δίπλα τους ένα 0. "Αν η άπάντησι σας είνε "κάποτε", σημειώστε τον αριθμό 1. "Αν άπάντησετε "συνκα" ή "πάντοτε", σημειώστε 2. Προσέδεστε έπειτα όλους αυτούς τους αριθμούς.

Το γενικό άθροισμα είνε 0 - 10; Είσαθε η ιδεώδης γυναικά για όσους σας γνωρίζουν. Άθροισμα 10-20 σημαίνει ότι πρέπει να προσέδετε. 20-40, ση-μαίνει ότι πρέπει να αλλάξετε συμπεριφορά. 40-60, δείκνει ότι η κατάστασι είνε σοβαρώτατη, κρίσιμη, ότι κινδυνεύετε να πάρετε διαζύγιο, να σας άπο-κληρώσουν ή... να σας καστουκίσουν!

Στόν άντρω σας.

- 1) Χώνετε στις τσέπες του το κρεγιόνι και την πουντρο σας;
- 2) Τού μιλάτε με ένθουσιασμό και νασταλγία για τα φλέτ που είχατε πριν τον γνωρίσετε;
- 3) Τον όνομάτε έμπρός στους άλλους "Κοκό", "Μπούμπιν", ή με κάποιο άλλο τέτοιο ύποκοριστικό;
- 4) Τού τηλεφωνείτε στο γραφείο του έπ' τρία τέ-ταρτα της ώρας, με τη δικαιολογία ότι πληττεται;
- 5) Στο ρεστωράν, ένοείτε να παραγγέλλετε σεις το μενού;
- 6) Τού λέτε "Ξέρεσις πώς άρχίζουν ν' άσπρίζουν τα μαλλιά σου";
- 7) Ψάχνετε τις τσέπες του;
- 8) Τον ζυπνάτε την Κυριακή το πρωί άπ' τις 7;
- 9) Τού έκθειάζετε άλλους καθάλιερους, ενώ χο-ρευετε μαζί του;
- 10) Άποιείτε κάθε βράδυ να σας λέρ λεπτομε-ρώς τι έκαμε όλη την ημέρα;
- 11) Τού λέτε: "Βρίσκει ότι η δακτυλογράφος σου παραδύεται";
- 12) Παιρνετε ύφος άπελπισμένο όσάκις κάμη κοιμ-πλιμένο σε μιά άλλη γυναικά;
- 13) Τού λέτε δέκα φορές την ημέρα: "Τι περι-ποιητικός που ήσουν όταν ήμαστε άρραβωνιασμέ-νο";
- 14) Τον φοβερίζετε ότι θά τον έγκαταλείψετε, κάθε φορά που θέλει να βγί' μόνος με φίλους;
- 15) Κατηγορεύε σε κάθε ευκαιρία την ύπερτα του;

Στα πεθερικά σας.

- 1) Τους λέτε στρυφνά: "Γραία άνεθρέψατε το γυίο σας...";
- 2) Παιρνετε ύφος μάρτυρος, όταν τρώτε μαζί τους;
- 3) "Όταν σας δίνουν μιά συμβουλή, άπαντάτε ότι "αυτά είνε άπρηχάιμένα πράγματα";
- 4) "Όταν η πεθερά σας σας δίνει μιά συνταγή, της λέτε με ύφος άνερχω "Την ξέρω, την ξέρω...";
- 5) "Όκτώ μέρες μετά τη γιορτή τους, τους έπισκέ-πτεσθε και τους ζητάτε συγγνώμη γιατί το ξεχά-σατε;
- 6) Τους μιλάτε διαρκώς για τον έαυτό σας και ποτέ για τον άντρω σας;
- 7) Θεωρείτε περιττά να τους κάμετε το παραι-κρό όρων, πιστεύοντας ότι αυτό είνε δική τους μόνον ύποχρέωσις προς εσάς;
- 8) Κυττάζετε το ταβάνι με ύφος μάρτυρος, όταν σας διηγούνται ιστορίες άπ' τα νεατά τους;
- 9) "Όταν σας μιλούν για παιδικούς φίλους των, άπαντάτε "Α ναι, αυτοί οι νερόν...";
- 10) Λέτε ποτέ στην πεθερά σας "Αυτό το καπέ-λο είνε πολύ νεανικό για σας";

Στους φίλους σας.

- 1) Μιλάτε διαρκώς για σας ή για την οικογένειά σας;
- 2) Τους διακόπτετε ενώ διηγούνται μιά ιστορία, λέγοντάς τους "Α ναι, την ξέρω";
- 3) Τους επαναλαμβάνετε ότι δυσάρεστο σας έ-χουν πη ή αυτοί;
- 4) "Έχετε το ύφος ότι τα ξέρετε όλα καλλίτερα άπ' αυτούς;
- 5) Τους ρωτάτε πόσο κοστίζουν τα πράγματα που άγόρασαν;
- 6) "Όταν κάμουν κάτι, τους λέτε "Εγώ στή θέσι σας δεν θά το έκανα...";
- 7) Περιμένετε την τελευταία στιγμή, για να ά-ναβάλετε ένα τοά ή ένα γεύμα;
- 8) Θάνατε σ' ένα γεύμα μιά ώρα άργότερα άπ' όλους τους άλλους προσκεκλημένους;
- 9) "Όταν σας προσκαλούν, άπαντάτε "Μα δεν ξέ-ρω άν θά είσις έλεύσθαι... θά σας τηλεφωνήσω";
- 10) Προσπαείτε να άναμείνετε τους φίλους σας, μιλώντας για τις άλλες "τόσο σικ και κοσμικές γνω-ριμίες σας";

του ΠΙΕΡ ΖΙΜ

Το μυστικό του ΘΙΒΕΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Άμερικανός πολυεκατομμυριοχός Τζον Μπέρντ ταξιδεύει για την Καλκούτα συνοδευόμενος από την κόρη του, την Έλεν. Τον καθυπνίζει Πέτερκεντ κι' έναν άλλο, τον Μογκέντ. Στο πλοίο βρίσκεται κι' ο νεαρός Γάλλος Ζαν Μιστέρ, ο οποίος υποψιάζεται ότι ο Μπέρντ ταξιδεύει για το μυστικό της θείας. Ο Μπέρντ αποφεύγει να τον παρακολουθήσει, εφ' όσον δεν έχει τίποτα καλύτερο να κάνει.

Ο Μιστέρ είναι απόγονος πλούσιας αριστοκρατικής οικογένειας. Οι γονείς του έχουν πεθάνει και οι κλησόμενοι του δεν του επιτρέπουν να σταλάξει την μεγάλη περιουσία που κληρονομεί. Αποφασίζει να ταξιδεύσει για να βρει το μυστικό της θείας. Ο Μπέρντ είναι απόγονος πλούσιας αριστοκρατικής οικογένειας. Οι γονείς του έχουν πεθάνει και οι κλησόμενοι του δεν του επιτρέπουν να σταλάξει την μεγάλη περιουσία που κληρονομεί. Αποφασίζει να ταξιδεύσει για να βρει το μυστικό της θείας.

Ο Μπέρντ είναι απόγονος πλούσιας αριστοκρατικής οικογένειας. Οι γονείς του έχουν πεθάνει και οι κλησόμενοι του δεν του επιτρέπουν να σταλάξει την μεγάλη περιουσία που κληρονομεί. Αποφασίζει να ταξιδεύσει για να βρει το μυστικό της θείας. Ο Μπέρντ είναι απόγονος πλούσιας αριστοκρατικής οικογένειας. Οι γονείς του έχουν πεθάνει και οι κλησόμενοι του δεν του επιτρέπουν να σταλάξει την μεγάλη περιουσία που κληρονομεί. Αποφασίζει να ταξιδεύσει για να βρει το μυστικό της θείας.

Ο Μπέρντ είναι απόγονος πλούσιας αριστοκρατικής οικογένειας. Οι γονείς του έχουν πεθάνει και οι κλησόμενοι του δεν του επιτρέπουν να σταλάξει την μεγάλη περιουσία που κληρονομεί. Αποφασίζει να ταξιδεύσει για να βρει το μυστικό της θείας. Ο Μπέρντ είναι απόγονος πλούσιας αριστοκρατικής οικογένειας. Οι γονείς του έχουν πεθάνει και οι κλησόμενοι του δεν του επιτρέπουν να σταλάξει την μεγάλη περιουσία που κληρονομεί. Αποφασίζει να ταξιδεύσει για να βρει το μυστικό της θείας.

Ο Μπέρντ είναι απόγονος πλούσιας αριστοκρατικής οικογένειας. Οι γονείς του έχουν πεθάνει και οι κλησόμενοι του δεν του επιτρέπουν να σταλάξει την μεγάλη περιουσία που κληρονομεί. Αποφασίζει να ταξιδεύσει για να βρει το μυστικό της θείας. Ο Μπέρντ είναι απόγονος πλούσιας αριστοκρατικής οικογένειας. Οι γονείς του έχουν πεθάνει και οι κλησόμενοι του δεν του επιτρέπουν να σταλάξει την μεγάλη περιουσία που κληρονομεί. Αποφασίζει να ταξιδεύσει για να βρει το μυστικό της θείας.

του όμορφου και δέχεται να τον ακολουθήσει και στην άκρη του κόσμου. Γυρίζοντας ο Ζαν στο ξενοδοχείο συναντά την Έλεν. Θα φύγουν αύριο βράδυ προς τον βορρά. Η νέα είναι χαρούμενη γιατί ο πατέρας της της είπε πως θα την πάρει μαζί του ως τις πρόποδες των ορέων και θα την αφήσει στην Άμπλα.

Ξεκινούν τέλος πάνω σ' αμάξια. Η θεία του Ζαν Μιστέρ είναι παράξενη: Είναι ο... ανεπιθύμητος σύντροφος των ταξιδιωτών ούτων που δεν ξέρει πού πηγαίνουν, πού άγνοει τους σκοπούς των.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δύο ημέρες σιδηροδρομικού ταξιδιού κύλησαν μονότονα. Ο Μπέρντ κι' ο καθυπνιστής έμεναν αμίλητοι. Η Έλεν κτύπαζε έξω από το παράθυρο, με πλῆξι. Το τραίνο περνούσε ανάμεσα σε άπέραντα χωράφια, και κάπου-κάπου κοντά από θάλαα χωριά. Ετρωγαν στα μπουφά των σταθμών. Κοιμόντουσαν καθιστοί.

Μόνον ο Άλλος διασκεδάζε απερίγραπτα με το ταξίδι.

Είπε ο υπηρέτης σας; ρώτησε ο Μπέρντ τον Μιστέρ, δείχνοντάς του τον μικρό. Αυτός θα σας κοιτάει τις άποσκευές σας, θα σας ετοιμάει το φαγητό, θα σπῆρη τη σκηνή σας;

—Και θα με οδηγεί ως το τέμα, αν δεν θα έχω πια άλλον οδηγό! συμπλήρωσε ο Γάλλος εντελώς στην τύχη, ξέροντας ότι θα έκανε τον Άμερικανό να σαστίσει ακόμα πιο πολύ.

Από τότε, ο Μπέρντ κτύπαζε με ξεχωριστή προσοχή το μικρό 'Ινδύ, σά να τον θεωρούσε κάτοχο κάποιου σπουδαίου μυστικού...

Το φθόγγιο των ταξιδιωτών στην Άμπλα δεινόταν μενάλω αίσθησι. Ποτέ ένας 'σακίμ' δεν είχε φέρει μαζί του τόσες άποσκευές, κιβώτια, μπαούλα, βαλίτσες...

Ο Μογκέντ είχε φθάσει εκεί απ' την προηγούμενη ημέρα κι' είχε στρατολογήσει κι' άλλους τούς Ιθαγενείς που θα συνόδευαν τους λευκούς στο βουνό.

Ο Μιστέρ πρόσθεσε ότι ο φευτο- 'Ινδός προκαλούσε την περισσότερη προσοχή... Ομορφές τώρα ένα μακρύ κόκκινο ρούχο κι' ένα καπέλλο πλατύγυρο.

—Τι παράξενο (γιόγκι)! παρατήρησε ο Άλλος κτυπώντας τον.

«Γιόγκι» είναι το όνομα που δίνουν οι 'Ινδοί στους ζητιάνους Ιερείς, που γυρίζουν τις πόλεις και τα χωριά, πουλώντας προσευχές και φυλακτά, ζητιανεύοντας και ρίχνοντας κατάρες στους σφιχτοκέρηδες χωρικούς.

—Δεν μοιάζει σαν τους άλλους; ρώτησε ο Γάλλος.

—Οχι! Ποτέ δεν έχω ξαναϊδῆ τέτοιο «γιόγκι»...

Μία ώρα αργότερα, οι λίγοι Άγγλοι α-ζιωματικοί της φρουράς έφθαναν στο σπίτι όπου είχαν καταλύσει οι ταξιδιώτες, για να τους χαιρετήσουν. Ο Μογκέντ δεν παρουσιάστηκε καθόλου. Έμενε κλεισμένος σ' ένα δωμάτιο.

ΕΝΑ ΠΑΡΕΞΟ ΘΕΑΜΑ

Στο σπίτι που είχε κρατήσει ο Μπέρντ τηλεγραφικός στην Άμπλα, κι' όπου θα τον περίμενε η Έλεν, ο Ζαν διακρίθηκε η ανάσασα στο Έβερεστ, η θεία του Μιστέρ είχε γίνει ακόμα πιο αλλόκοτη. Είχε εγκαταστήσει ένα δωμάτιο, απρόσκλητος, και καθόταν στο κοινό τραπέζι την ώρα του φαγητού.

Είχε σύμμαχό του την κοπέλλα. Έκείνη

εδρίσσε σπάνια την έγκαιρα να μιλάει για πολύ μαζύ, τον, το έρπονε όμως συνκνές ματιές ελκρινούς φύλας και άπολυτες έλπιπτοσύνης.

Οι Ιθαγενείς βεβαίωναν — άγνωστο γιατί — ότι κάποια μυστηριώδης κατάρβα βαρύνει τους ξένους...

Είπε δύσκολο να εξακριβώσει κανείς πως γεννιούνται αυτές οι εφηνικές δεισιδαιμονίες στις 'Ινδίες. Άρχει να καταρσθῆ κάποιος φακίρης ένα χωράφι, ένα χωριό ή ένα κοπάδι, για να πεισθούν οι Ιθαγενείς ότι το χωράφι δεν θα βγάλει πια ρίζι, ότι η άρρώστια θα ξεκαθά τὸ κοπάδι, ότι τὸ χωριό θα καταστραφῆ από πυρκαϊά.

Ο Μογκέντ έδειχνε σπάνια από το δωμάτιό του, πού βρισκόταν κάτω ακριβώς απ' την κάμαρα του Μιστέρ. Ο Άλλος κοιμόταν έμπροσθ στην πόρτα του κυρίου του, στον οποίο έδειχνε αληθινή άφοβισή. Τὸ δεύτερη νύχτα, δπλασῆ την προσηραμένη της άναχωρήσεως για τὸ βουνό, ο μικρός άγγιξε εφηνικά τον Μιστέρ στο πρόσωπο, για να τον ξυπνήσει αάδρυδα.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Γάλλος.

—Σούτ!... Άκουσε... ψιθύρισε τὸ παιδί.

Ο Μιστέρ πρόσθεσε και άκουσε κάτι παράξενο ήχος, πού έρχονταν από τὸ πάτωμα. Κόλλησε τὸ αὐτί του στὰ σανίδια και ξεχώρισε κάτι πνιγμένα βογγητά, άνακατεμμένα με λέξεις κάποιας άγνωστης γλώσσας.

Ντύθηκε βιαστικά, άρπαξε τὸν βεβόλβερ του, κατέβηκε τὸ σκάλα στις μύτες των ποδιών και βρέθηκε έμπροσθ στην πόρτα του Μογκέντ.

Κτύπαζε απ' την κλειδαρότρυπα. Κι' άντίκρουσε ένα θέαμα παράξενο.

Άπεναντί στον φευτο- 'Ινδύ, καθόταν ο καθυπνιστής. Ο Μπέρντ, έρθιος, απ' τὸ άλλο μέρος τὸν τραπέζι, κτύπαζε πότε ένα γεωγραφικό χάρτη και πότε τὸ ζωγραφισμένο μεταξωτό πανί πού είχε ξαναϊδῆ ο Μιστέρ.

Ο Μογκέντ ήταν κατάκλημμος. Τὰ μάτια του είχαν μία δύνατη λάμψη. Κουνούσε τὸ κεφάλι του, σαν να προσπαθούσε να ξεφύγει από κάποια έπιρροή έπιρροή.

Ο Πέτερκεντ τὸν μιλούσε με φωνή υπόκυψη και έπιτακτική, σὲ μία άσιατική διάλεκτο, αλλοιωτική απ' την ινδική.

Ο Μιστέρ παρακολουθούσε τὴ σκηνή με περιέργεια. Είπε τὸν Ιθαγενή να πλησιάσει σιγά-σιγά, αάλαπτα, σὸ χάρτη και σὸ ζωγραφισμένο πανί, εφ' ὃ τὸ πρόσωπο του Μπέρντ φωτιζόταν από χαρά.

Τὰ τελευταία σημάδια μιάς έσωτερικής πάλης καθήκαν απ' τὴ φυσιογνωμία του Μογκέντ. Μὲ κινήσεις αυτομάτου, άρχισε ν' άκουμπά τὸ δακτύλο του στὶς διάφορες εικόνες τῆς μυστηριώδους ζωγραφιάς.

Ο Μπέρντ κι' ο Πέτερκεντ, σάν να μετέφραζαν τὶς οδηγίες του, τραβούσαν μία γραμμή με μολύδι πάνω στὸ γεωγραφικό χάρτη.

Κάπου-κάπου ο Μογκέντ βογγούσε κουρασμένα. Άλλά ο καθυπνιστής τὸν κτύπαζε στὰ μάτια και τὸν άγγιζε σὸ μέτωπο, για να τὸν καταπραΰνει.

Φαινόταν ότι τὸν είχε ύπνωση και ὁ ποτάζει σὸ θέλει πού. Ποιὸ μυστικὸ προσηαθούσε τώρα να τὸν άποσπῇ;

Ο Μιστέρ έκαμε και μιά άλλη παρατήρησι: Άντίκρου τὸν βρισκόταν μιά δεύτερη πόρτα πού συνδεε τὶς κάμαρες τὸν Μογκέντ και τὸν Μπέρντ. Κτυπάζοντας λοιπόν τυχαίως πρὸς τὴ εκεί, ο νέος πρόσθεσε ότι η κλειδαρότρυπα σκατείνεταν και φωτιζόταν διαδοχικά, σάν να έσκυθε κάποιος πίσω της κάπως τόσο...

Βγήκε άμέσως απ' τὸ σπίτι, έκανε τὸν γύρο του και πήδησε απ' τὸ παράθυρο μέσα σὸ δωμάτιο τῆς Έλεν. Δεν είχε νελασῆ: Η κοπέλλα βρισκόταν σὴν διπλανή κάμαρα τὸν πατέρα της, κτυπάζοντας απ' τὴν κλειδαρότρυπα. Ήταν τόσο άποσκολιμένη απ' τὸ θέαμα, ὥστε δεν άκουσε καν τὸν νέο να πλησιάει...

Όταν τὴς άρπαξε τὸ χέρι, τινάχθηκε, και λίγο έλειψε να βάλει μιά φωνή.

—Σούτ! Εγὼ είμαι!... τὴς ψιθύρισε ο Ζάν. Είδα κι' εγὼ... ἤξερα ότι ήσαστε εδῶ... και θέλω να σας μιλήσω!

—Μὰ καταλαβαίνετε σεις τὶ σημαίνουν δλ' αὐτά; ρώτησε ὁ Έλεν, χωρίς να προσπαθήσει να κρύψει τὴν άγωνία της. Εγὼ φοβάμαι... Τὴ κάνουν μὲ αὐτὸ τὸν άνθρωπο... Δεν άναγνωρίζω πια τὸν πατέρα μου!... Δεν θέλει να τὸν συνοδεύσει...

Κι' εγὼ πάλι δεν θέλω να μείνω εδῶ, έπειτα απ' ὅτι είδα... Τὶ θα συμβῆ!... Γιατί δλ' αὐτὰ τὰ μυστήρια, όταν πρόκειται για μιά άπλη ανάσασα σὸ βουνό;

—Ελάτε μαζί μου εἴω σὸ δρόμο, είπε ο Μιστέρ. Έκει, θα μὀρέσουμε να μιλήσουμε χωρίς να μὰς ένοχλήσει κανείς...

—Μὰ τί θα κάνουν αὐτοὶ σὸ μεταξύ; —Τίποτε! Μὴ φοβάσθε... Ο Μογκέντ εἶνε ύπνωτισμένος. Όταν θὰ έχη φανερωσει ὅτι θέλουν να μάθουν οί άλλοι,θα τὸν διατάξουν να πέσει σὸ κρεβάτι του, και

θα ξυπνήσει αάριο σάν να μὴ συνέβη τίποτε... Ελάτε μαζί μου! Έχω πολλά πράγματα να σας πῶ...

Βγήκαν σὸ σκοτεινὸ δρόμο.

—Πρέπει πρῶτα να σας βεβαιώσω, άρχισε ο νέος, ότι άξίζω τὴν έμπιστοσύνη πού μου δέχνεστε... Μερικές πράξεις μου μὀρούσαν να σας φανούν παράξενες. Μιά άλλη γυναίκα, σὴν θέσι σας, θα δυσπιστούσε... Ακόμη και ἡ παρουσία μου εδῶ φαίνεται ύποπτη. Ακολουθῶ τὸν πατέρα σας άπρόκλητος, δίχως να μὴ θέλη!

—Ξέρετε τὸς σκοπούς τὸ ταξιδιού του;

—Δεν έχω ιδέα! Άλλά προσηαθόμαιο κάποιο μυστήριο, κάποιο δρῆμα! Νά γιατί άνακατεμῆκα σὴν άρχῆ σὲ δουλειές πού δεν μὴ άμωρούσαν! Τὸ έκανα από περιέργεια, για να περάσω τὸν καιρὸ μου, για να βρῶ τὴν άπρόοπτη περιπέτεια πού άναζητούσα... Επειτα σὰς συνάντησα... Κι' όμολογῶ... όμολογῶ ότι τώρα βρισκόμαι εδῶ για άλλους λόγους! Ένοιωσα μιά μεγάλη, μιά βαρεία στοργή για σας... Για να μὴ σας έγκαταλείψω, εἴνω ο παρῆσαςτος, τὸν οποίο άνέχονμαι γιατί δεν μὀρούν να τὸν δώρουν... Τώρα έχετε κάποιον, σάν ὅποιον μὀρεσιτε να έμπιστευθετε απόλυτα, κάποιον πού θα κάνει τὸ κάθε τι για να σας γίνῃ εύχάριστος, κάποιον πού δεν έπιθυμεί παρῶ...

Ο νέος σάπασε με άμηνανία, κι' έσκυψε τὸ κεφάλι του.

—Μὲ καταλαβαίνετε; πρόσθεσε σὲ λίγο άναστενάζοντας.

Πρέπει να φυλάτε τὸν πατέρα μου! άπάντησε μόνω ὁ Έλεν, σάν να μὴν έμνῶνται τὰ αίσθηματά του συντρόφου της. Νότιωθ ότι θὰ διατρέξει σοβαροὺς κινδύνους. Άνακατεμῆκα σὲ μιά περιπέτεια πού μὴ μὀρούσε...

Ο Μιστέρ πρόσθεσε ότι ο Μογκέντ, ο καθυπνιστής, έπικινδύνει... Ο, αὐτός ο καταραμένος Μογκέντ άλλαξε δλ' τὴ ζωῆ μαζύ!... Κι' ο καθυπνιστής έπῆρε... Θάλαγε κανείς ότι συμφωνῶσαν οί δύο τους για να τρελλάνουν τὸν καυμένο τὸν μωμπα!

—Ναι, μὀρεσιτε να έχουν συμφωνήσει! ψιθύρισε ο Μιστέρ, ὁ ὅποιος δεν είχε σκεφθῆ άκόμη αὐτὴ τὴν έξήγησι. Μὀρεσιτε έπίσης να κοροϊεύει αὐτὸς ο Μογκέντ τὸν καθυπνιστή και τὸν πατέρα σας... Τέλος, μὀρεσιτε να προσπαθῶν να παραδῆσουν μυστικά άπαγορευμένα στὸς λευκοὺς!...

—Τὶ θέλετε να πῆτε;

—Οι Άγγλοι έχουν κατακτήσει αὐτὴ τὴν άπέραντη χώρα, κανείς ὅμως δεν έχει ποτέ καταλάβει τὴν ψυχὴ των κατοίκων της, πού μένει πάντα ένα μυστήριο! Ο 'Ινδός φαίνεται ύποταγμένος. Ποιὸς ξέρει ὅμως τὶ κρύβει σὸ μυαλό του;...

—Πιστεύετε ὅτι...;

—Δεν πιστεύω τίποτε! Παρατηρῶ τὸν Μογκέντ, και βρίσκω ότι δεν εἶνε ένας τυχαίος Ιθαγενής. Ἡ ιερατική άπάθειά του με άποφάσισε... Πληαίνομε πρὸς τὰ βουνά του θιβετ. Ε λοιπόν, εκεί βρίσκεται ὅλο τὸ μυστήριο τῆς Άσίας, ἡ καρδιά μιάς ανθρωποθάλασσας, πού φαίνεται άλλοτε ήσυχη κι' άλλοτε τρικυμιωμένη δίχως να μὀρεσιτε να έξηγήσει κανείς αὐτὲς τὶς μεταβολές της!

»Ἡ σκέψι μου εἶνε ότι ο πατέρας σας κι' ο καθυπνιστής έβαλαν σὸ μυαλό τους να άνακατεμῶν ένα απ' τὰ μυστικὰ τῆς χώρας αὐτῆς... Τὸ θιβετ ὀλόκληρο δεν εἶνε παρῶ ένα τεράστιο αἶνιγμα... Καθῆ Εὐρωπαϊὸς δεν έχει πατήσει ποτέ τὸ πόδι του σὴν μοναχική πόλι του, τὴ Λάσσα. Έχει μοναστήρια άπρόσβια, όπου διαπύρουνται σάν πολυτήμη κληρονομία οί άρκαϊότερες φιλοσοφίες τὸ κόσμου...

»Όλοι οί μεγάλοι έξερευνηταί, από τὴν έποχή τὸν Μάρκο Πόλο, έλκύσθηκαν απ' τὰ μέση αὐτά, πιδ παρῶνα απ' τὰ παρῶνα δάση τῆς Άφρικῆς. Όλοι τους ὅμως κτύπησαν πάνω σὴν παθητική άλλα άκλόνητη αντίστασι ενός λαοῦ φανατικού, κλεισμένου σὸ μυστικό του...»

Ἡ νύχτα ήταν χλιαρή. Μερικά σπῆτια έμεναν άκόμη φωτισμένα...

Ο Μιστέρ κτύπαζε τὸν ὠραίο πρόσωπο τῆς νέας. Ένοιωθε σὴν ψυχὴ του κάτι άόριστο, σάν μὴ δίπλα τρυφερότητας και διακύσεως... Καθῶς θὰ έκανε μιά κίνησι για να τῆς πῆσῃ τὸ χέρι, ξεπρόβαλε έξωφρα απ' τὸ σκοτῶδι μιά μικρὴ σκιά, ήλθε κοντά και ψιθύρισε:

—Οι 'σακίμ' τελειώσαν!

Ἦταν ο Άλλος... Επειτα κάθηκε γρήγορα κι' αάδρυδα, ὅπως είχε παρουσιάσει, σάν να μὴν πατούσαν σὴν γῆ τὰ γυμνά τὸν πόδι.

Ο Μιστέρ γύρισε πρὸς τὴν κοπέλλα και τῆς ψιθύρισε με κάποια ειρωνεία:

—Ο μικρός πιστεύει ότι έχομε έρωτικό ραντεβού!...

Άναστενάζε, έπῆσε τὸ χέρι της και πρόσθεσε με φωνὴ σταθερότερη:

—Σὰς υπόσχομαι να έχω πάντοτε τὰ μάτια άνοιχτά, να προφυλάξω τὸν πατέρα σας και σας... Θα συνοδεύω τὸν άποστολῆ ὡς τὸ τέμα... Καὶ θὰ σας κρατῶ εἴμηρε, ὅσο θὰ εἶνε δυνατόν... Επειτα ίως...

Άλλά ἡ νέα είχε φύγει κιόλας, τρομαγμένη από ένα έλαφρὸ τρίξιμο πού είχε άκουσῆ απ' τὸ μέρος τὸ σπιτιού.

Ο Μιστέρ γύρισε σιγά-σιγά σὸν δωματίό του, ψιθυρίζοντας όνειροπόλα:

—Πόσο διαφορετικὲς μορφές μὀρεσιτε να πάρη ἡ ζωῆ!... Καὶ δεν χρειάζεται τίποτε σκεδὸν γι' αὐτὸ... Σκεδὸν τίποτε, άλλα πάντοτε τὸ ίδιο πρῆγμα: μιά γυναίκα...

ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΠΟΔΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Ο Τζον Μπέρντ δεν ήθελε να κάνει καμὶ. Τρεῖς ημέρες άφου είχαν φτάσει σὴν Άμπάλλα, ὅλα ήσαν έτοιμα πια για τὸ ξεκίνημα.

Ο Μογκέντ είχε μαζέψει, με άπίστευτη ταχύτητα, καμῖα πεντηνταρία Ιθαγενεί. Πολὺ λίγοι δῖμας απ' αὐτοὺς ήταν κατοικοί τῆς περιφέρειας. Οί περισσότεροι φανόντουσαν ξένοι, περστικοί από τὸ μεγάλο έκεἶνο δρόμο, πού διασχίζει ὀλόκληρο τὸ πλάτος των 'Ινδιών.

Επίσης τὰ αλόγα άγοράσθηκαν από κάποιο πλανόδιο ζωέμπορο, πού βρέθηκε εκεί.

Ο Μιστέρ άγνοῶντας τὸν τόπο και τὶς συνθήκες τὸν, δεν θὰ εύρισκε τίποτε τὸ παράξενο σ' ὅλα αὐτά, δίχως τὴ βοήθεια τὸν Άλλο, ὁ ὅποιος έδειχνε εξαιρετική άντιλήψι, μαζί με υπερβολική κάποτε οικειότητα.

—Όταν θὰ ξαναέχρη ραντεβού τὴ νύχτα, 'σακίμ', να με εἰδοποιῆ! είχε πῆ ο μικρός σὸν κύριό του. Θὰ φυλάω τότε σκοπὸς κι' εἶται θὰ μὀρεσιτε ν' άποσκολιθῆς ήσυχά με τὸν έρωτά σου!... Εἴμαι συννησμένος, έξερσι! Στὴν πόλι, οί 'σακίμ' μὴ έστελναν σὺννα με ραβασάκια σὴν ὠραία τους...

Ἦταν αληθινὰ χρήσιμος σύντροφος, πονηρὸς σάν πῆθος κι' εύκλιντος σάν φεῖδι. Εἴς ὅλους, ἡ μανία του ν' άνακατεῦται σὲ ὅλα είχε και τὶς καλὲς τῆς συνέπειες.

Εἶται, όταν εἶγνε ἡ άγορά των αλόγων, είχε πῆ σὸν κύριό του:

—Νά εἶνε έμπορος πού δεν παζορεύει και δεν ὀρκίζεται ότι ζημιώθηκε απ' τὴ δουλειά! Σημαίνει λοιπόν ότι τὸν πληρώσε κάποιος άλλος, για να πωλήσει τὰ ζῶα του σὸν πῆλο 'σακίμ' με τὸ μούσι!

Ο ίδιος είχε παρατηρήσει ότι οί Ιθαγενεὶς πού θὰ συνόδευαν τὴν άποστολή, δεν ήσαν άνθρωποι σὸν κάμτιου, μολονότι είχαν ντυθῆ σάν αὐτοὺς.

Οί λευκοί έπρόκειτο να χρησιμοποήσουν αλόγα ὡς τὸς προποδὲς τὸ βουνού. εἴνω οί Ιθαγενεὶς θὰ τραβούσαν τὰ μουλάρια με τὶς άποσκευές. Εἶχαν να κάνουν τεσσάρων ημερῶν πορεία απ' τὴν Άμπντάλλα πρὸς τὰ χιονισμένα 'Ιμαλάτα, πού έκτειναν τὸν ὀρίζοντα.

Ἡ Έλεν έμεινε εκεί, μαζί με τέσσερες υπηρέτες. Άλλά ο Μιστέρ, μὴ έχοντας έμπιστοσύνη οί ανθρώπους πού είχε διαλέξει ο Μογκέντ, παρακάλεσε ένα νέο και συμπαιθνικό Άγγλο αἰσιματικό να προσέρχῃ τὴν κοπέλλα. Έκείνος άπόρρησε, τὸν υποσέθηκε ὅμως να κάνει ὅτι μὀρούσε.

Τὴν ἡμέρα τὸν ξεκίνηματός ἡ ζέση ήταν άνυπόφορη. Εἶχε φτάσει τὸ καλοκαίρι. Τὸ καραβάνι θὰ έπρεπε να προχωρή τὶς πρώτες πρωινὲς ὥρες, κι' έπειτα να σταματῶ ὡς ὅτου βραδυθῇ.

Ἡ Έλεν κι' ο Ζάν άποχαιρέτηθηκαν...

Τὸ καραβάνι ακολουθούσε ένα δρόμο με μικρὴ κλίση. Καθῶ τόσο, συναντούσε ζητιάνους, πού σερόντωναν άργά, ἡ καθόντουσαν σὴν κατώφλια των χωριτικῶν σπιτιών, ἡ κοιμῶντουσαν σὲ μιά γωνία.

Βαρείες βωδασίες κοιβαλόνταν τὸς ευπορότερους χωρικούς στὶς δουλειές τους.

Τὸ καραβάνι προκαλούσε κάποια περιέργεια — μολονότι οί Ιθαγενεὶς ήσαν συννησμένοι στὶς ιδιότητες των 'σακίμ', πού έχον τὴν μανία να θέλουν να τὰ έπιπαινεθῶν ὅλα, άκόμη και τὰ μέρη πού δεν υπάρχε τίποτε... Άρκοῦσε ὅμως να σκονιπῇ ο Μπέρντ μερικά νομίσματα, για να μεταβληθῇ ἡ έκπληξι σὲ θαυμασμό, φαινόμενα τοῦλάχιστον.

Τὴ νύχτα, έστῆσαν τὶς σκηνές για τὸς λευκοὺς, εἴνω οί Ιθαγενεὶς κοιμῶντουσαν κατάκομα σὸν ὑπαίθριο. Ο Μιστέρ είχε άγοράσει κι' αὐτοὺς μιά σκηνή, ένα αλόγο κι' ένα μουλάρι για τὶς άποσκευές του.

Ο Άλλος προοριζόταν για άνωγιάτης τὸν δεύτερο ζῶο. Εύρισκε ὅμως πάντα τὸν τρόπο ν' άναθέσει σὲ κάποιον άλλον τὴν δουλειά αὐτή. Προτίμοσε να τρέχη δεξιά κι' αριστερά, να κάνει τούμπες και παιγνίδια, να φυλαγῇ με τὸς χωριάτες πού δούλευαν σὴν χωράφια τους...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κατσάδα

«Άσε με ήσυχο, ὄρος, κι' αὐτὰ πού ταμπωνῶς εἴω οὐτε τὰ λογαριάζω. Πᾶψε για πάρτι να μὴ λες κι' έννοιες δὲ θέλω πῶ πολλὰς σὴν γκλάσα μου να βάζω!»

Καὶ ἄν έσένα σου άρέ-σάπρεμνι και σουαρέ να χάνης τὸν καιρό (σου, εἴω τελείως τ'άποκλει-πᾶρε λοιπόν ένα νυαλ και κόψε τὸ λαίμῳ σου!

Πᾶσε αλλοιωτικό χαβῆ κι' ὅσο κι' ἄν εἶνε Καρ- (ναβῆ) χοροὺς μὴ μου γυ- (ρεῖς) ἴχνος δεν έχεις λογική! εἴσαι άρκοῦδα νυστική και θες και να χο- (ρεῖς)...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

μόνο με μιά ματιά κι' ένα χειροσφιξιμο, πού αποτελούσε μιά άμειβαία ὑπόσχεσι αλλοβόλησε. Ο νέος ὀρκιζόταν εἶται να προσέρχῃ τὸν πατέρα τῆς κοπέλλας.

Θὰ ξαναβλεπόντουσαν ποτέ;... Βδομάδες ὀλόκληρες, μήνες ίως, δεν θ

ἀποσκευές τους, για ν' ἀναβούν ὁκλίμ
3 χιλιάδες μέτρα...

Τὸ θέαμα τῆς κατασκήνωσος στὴν Ἀ-
κρὴ τῆς πεδιάδος ἔκοψε τὸν Μιστέρ
καρποῦ. Ἦταν ἀστείον νὰ ἐπικελεύον
τέτοια περιπέτεια μὲ τόσο ἐλάχιστά μέσα.
Ὅταν ἔφταναν σ' ἕνα ὠριμὸν ὕψος, οἱ
ἰθαγενεῖς δὲν θὰ δέχοντοσαν πιά νὰ προ-
χωρήσουν. Θὰ συνέχιζαν λοιπὸν μόνον τὴν
ἀνάβασι ὁ Μπέρντ κι' ὁ Πέττεκερντ;

Ἦταν ἀστείον ἡ ἰδέα αὐτή! Μολονότι
φαίνονταν δυνατόν σὺν ταύροις, ὁ Μπέρντ,
δὲν θὰ μπορούσε νὰ κατεβάλλῃ τέτοια
προσπάθεια ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδες, μὲ συν-
έθηκε ἀπίστευτα δύσκολος... Ἀκόμη δὲ
λιγώτερο ὁ φλόγος κι' ἀδύνατος καθηγη-
τῆς, μὲ τὸ γελοῖο νοῦσι...

Πόσοι ἄλλοι ἐξερευνητοὶ εἶχαν ἀποτύ-
χει! Πόσοι εὐνοιοὶ κι' ἐξασκημένοι ὀρει-
βάται εἶχαν βρῇ τὸ θάνατον στὶς πλαγιές
τοῦ Ἐβερεστ!

Ἀλλὰ κι' ὁ Μιστέρ ἐνοιῶθε δὲν ἐξούτ-
του ἀνίκαν νὰ ἀσκηθῶν σὲν κατὰ-
στροφὴς ἐκείνης κορυφῆς, ποὺ χανόντουσαν
μέσα σὲ σύννεφα...

Ποὺ πῆγαιναν λοιπὸν; Ὁ νέος δὲν μπο-
ρούσε ν' ἀπάντησιν αὐτὴν τὴν ἐρώτησι.

Κύπταζε τὸ ἀνιγνυμῆτο πρόσωπον τοῦ
Μονγκέν, ἀνίκαν νὰ μαντέψῃ τίς σκέψεις
τοῦ, τὰ συναισθητὰ του. Ἐνὰ μόνον ἔ-
δλεπε καθαρά: μὴ αὐτοπεποιθὸν ὑπεραν-
θρώπη, ποὺ συναντᾷ μόνον στοὺς (ἄ-
μα) τοῦ θιβετ, σ' αὐτοὺς ποὺ ζοῦν 5 χι-
λιάδες μέτρα ὑψώτερον ἀπὸ τὴν ἀνθρωπι-
τητα, ἀπὸ τὰ πάθη τῆς καὶ τὰ μικροσυμ-
φέροντά της...

ΕΝΑ ΑΣΧΗΜΟ ΣΥΓΓΗΜΜΑ

Ὁ Ζάν Μιστέρ εἶχε συνηθίσει νὰ τῶν
τὰ ἐθνικὰ φαγητὰ τὸ τοῦτον, ποὺ τοῦ ἔ-
τοίμαζε ὁ Ἀλῆς: «κάρνι» ἀπὸ ρίζι καὶ βού-
τιρο, κοτόπουλο παραγεμισμένον μὲ μπα-
χαρικά...

Ὁ Μπέρντ ἔμωε ἔσπινε στὴ σκηνή του,
μὲ τὴ βοήθειά του καθηγητοῦ, μὴ του,
ζῖνα πετρελαιοῦ, παρέτασσε κατασρόλες
καὶ πηγάνα, ἔβγαζε ἀπὸ τίς κάσες τοῦ
κοινωβίου, μισκότα μὲ κρέας, φρούτα
μυτιλιωμένα...

Τὸ βράδυ αὐτό, πρὶν κοιμηθῇ, ὁ Μιστέρ
τοινύριζε στὴν κατακλινόμεν, ὅταν ἔξωθεν
εἶδε μερικὸς ἰθαγενεῖς, καθισμένους
σταυροπόδι γύρω ἀπὸ ἕνα ἀγνωστὸ τοῦ
φαγητοῦ.

—Πούρ! Κρέας κατὰκίσιον! τοῦ εἶπε ὁ
Ἀλῆς, μ' ἕνα μορμασμο. Μόνον οἱ ζητιά-
νοι τοῦ βουνοῦ τρῶνε τέτοιες ἀδίες!...
Ἀλλὰ ἔνας ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς εἶχε
προσφέρει κίελας σὲ τὸ Γάλλο ἕνα πλαστὸ
φύλλο, πᾶν σὲ τὸ ὁποῖο ὑπῆρχε ἕνα κομ-
μάτι μὲ κρέας, μὲ ἀποκορυφιστικὴ ὄψιν.

Ὁ Μιστέρ ἔφαγε λίγο ἀπὸ εὐγένεια.
Ἦπτε ἔσπινε ἕνα δυνατό ποτό, καυμμένο
ἀπὸ οἶζι. Ὁ Ἀλῆς ἄδεισε κι' αὐτὸς μερι-
κά ποτήρια.

Ἐπειτα γύρισαν κι' οἱ δύο στὴ σκηνή
τοὺς κι' ἔπεσαν νὰ κοιμηθῶν, ὁ Ζάν σ'
ἔνδ' ὅσον σὲ τὸν κῆρον, ὁ Μιστέρ σ'
ἔνδ' ὅσον σὲ τὸν κῆρον. Τὸ κεφάλι τοῦ ἦταν
βαρὺ, ἀσκήτω, τὸ κορμὶ τοῦ μωδιασμέ-
νο...

Μόλις ἀνοίξε τὰ μάτια τοῦ εἶδε ὅτι ὁ
Ἀλῆς εἶχε κατεβῇ χαμηλὰ στὸν ὁρίζοντα.
Πλῆθος νὰ βροχιάσει...

Πῶς εἶχε κοιμηθῇ ὡς τέτοια ὥρα; Καὶ
γιατί δὲν ἄκουε ἀπὸ ἔξω τὸ ποδοβολητὸ
τῶν μουδιασμένων;

Σηκώθηκε μὲ κόπο. Τὸ σῶμα του πονού-
σε, σὺν νὰ εἶχε κάμει πολὺ δρόμο, ἡ σὺν
νὰ τὸν εἶχαν δειρῇ...

Εἶδε τὸν Ἀλῆ νὰ κοιμᾶται ἀκόμη. Τὸν
τράνταζε, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ζυ-
γνῇ...

Βῆκε ἀπὸ τὴ σκηνή του... Δὲν ὑπῆρχε
πιά τίποτε ἀπὸ ἔξω, οὔτε μουλάρια, οὔτε
ἀλογα, οὔτε ἀνθρώποι!... Τίποτε ἄλλο
ἀπὸ μερικά ἀδυσαν κούτια κοινωβίου καὶ
ἕνα καβὶ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

Σὲ δειγματολόγια Εὐρωπαϊκῶν ΚΑΛΤΣΩΝ
Κάλας γυναικείας Εὐρωπαϊκῶν πολυτε-
λείας σὲ ποικίλα χρωμάτων σὲ τιμὴς κατὰ
τοῦ κόστους. Κάλας ἀμερικάνικες NYLON
ἐξαιρετικῆς ποιότητος θὰ πωληθῶν γιὰ
ρεκλάμα σὲ τιμὴ τῶν 67.000 — Μόνον γιὰ
μιά βδομάδα.

ΠΑΡΑΓΕΛΙΟΔΟΧΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Κ.Ε. ΜΠΕΡΑΧΑ

Ὁδὸς Κτενῶ 10 (πάρδος Περικλέους)

Τηλ. 22-707

Ἡ ἐγκληματικὴ σταδιοδρομία
τοῦ δοκτ ρος Π.τι

Στὸ Παρίσι θὰ γίνῃ προσεχῶς ἡ δίκη τοῦ
μεγαλοκρίτου ἐγκληματοῦ τῶν τελευταίων χρό-
νων, δὴ ἐπὶ περὶ πέντε μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν
ἀμετρητῶν δολοφονιών του. Πρόκειται γιὰ τὸν
περιδότη γιαντὸν Μαρσέλ Πετιό, ἐμπρὸς στὸν
ὁποῖον ὠροῦν οἱ ἐγκληματικὲς μορφὲς
τοῦ Λαντού, τοῦ «Δράκου τοῦ Ντύσελντορφ»
ἢ τοῦ «Τζάκ τοῦ Ἀντερόνγαντ». Πράγματι,
ὁ διαβολογιατρός αὐτὸς ἔχει διαπράξει 73 δολο-
φονίες ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος κυνικώτατα καὶ
ψυχραιμῇ! Ἐπὶ 20 χρόνια σκότωνε, ἔκλεβε,
ἔκανε λαθρεμπόριον ναρκωτικῶν, ἐξευφύντας
πάντα μὲ σατανικὴ ἐπιδεξιότητα ἀπὸ τὴν ἀστυ-
νομίαν.

Ὁ Πετιό γεννήθηκε τὸ 1897, στὸ Ὠζέρ τῆς
Γαλλίας. Σπούδασε ὅπως ὅπως καὶ κατὰφε-
ρε νὰ πάρῃ διπλωμα ἱατρικῆς. Ἀπὸ τὰ παιδικὰ
τὸν χρόνιον εἰδείναι ἐνοτικὴ κακούργου. Ἐκλε-
βε τὰ γράμματα ἀπὸ τὰ νοσηματιστικὰ, γιὰ
νὰ μαθαίνῃ τὰ μυστικὰ τῆς μικρῆς πόλεως καὶ
βασιάνει γάτες καὶ σκυλιά, ἀφροὺς τοὺς ἔρρα-
ζε τὸ στόμα γιὰ νὰ μὴν οὐριάζουν! Στὰ 1918,
ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὸν στρατὸ ὡς ἀνιστόρητος. Ἐ-
πὶ τὰ χρόνια ἀργότερα, ἔκανε τὸν γιαντὸν στὴ
Βουλνέ. Εἶχε τότε στὴν ὑπηρεσίαν του μὴ κα-
μιαριέρα, τὴν Λουίζετ, ἡ ὁποία εἶχε συνδεθῇ μὲ
τὸν ἐρωτικὰ καὶ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μίσητα.

Μία ἑστία, λοιπὸν τὴν βόρκαν δολοφονομένη
καὶ καταταξιωμένη μὲσὰ σ' ἕνα μυστοῦλο,
ἐγκαταλειμμένη σ' ἕνα ἐξοχικὸ δρόμο. Ποίος
τὸν εἶχε σκοτώσει; Ἡ ἀστυνομία ὑποψίαζε
τὸν Πετιό, δὲν βρῆκε ὅμως καμιά ἀποδείξι-
τις ἐνοχίας του. Κι' ἐπὶ τὸ πρῶτον ἐγκλημα-
τὸν γιαντὸν εἶναι ἀτιμωτό.

Σὲ λίγο καιρὸ, μὴ ἄλλη γυναικὴ βρέθηκε
σκοτωμένη μὲσὰ σὲ τὸ σπίτι της, ποὺ εἶχε πάρει
φωτιά. Μία καροστίνα μὲ χρήματα καὶ κοσμη-
ματα εἶχε καβὶ. Δράστης ἦταν καὶ πάλι ὁ
Πετιό.

Τὸ 1936, ὁ διαβολογιατρός αὐτὸς παντρεύ-
τηκε τὴν κόρη ἑνὸς ξενοδόχου. Μὲ τὴν βοήθειά
τοῦ πεθεροῦ του, ποὺ εἶχε πολλὰς γνωριμίες,
κατάρθωσε νὰ γίνῃ δημόσιος. Ἐπειτα ὅμως
τὸν ἐπαψαν, γιατί ἔκανε διαφορὰς κλοπῆς καὶ
καταχρήσεις. Τότε πῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ σὲ
Παρίσι, ὅπου διεδέχθη κάποιον δόκτορα Βαλε-
ρὺ σὲ τὸ ἱατρεῖο του. Εἶχε βρῇ τὴν μὴ καλὴ
μέθοδον χρηματισμοῦ. Προσέθηκε σὺν τοῖς ἐνο-
κίοις συνταγῆς γιὰ μορφὴν ἢ κοκαίνην. Συνε-
λήθη ὅμως καὶ δικαστικῶς τρεῖς φορές, ἀλλὰ
ἀδωδῶθηκε ἐλλείψει ἀποδείξεων. Οἱ μάρτυρες
κατηγορίας δὲν ἐμφανίζονταν ποτὲ στὴ δί-
κην. Ὁ ἀνακριτὴς ἀπόρριψε, τοὺς ἀνακρίθηκε καὶ
δὲν τοὺς βρῆκε πονεῖν. Ὑποπτεύθηκε τότε ὅτι
τὸν εἶχε ἐξασφινεὶ ὁ Πετιό καὶ τὸ φθινό-
πωρον τοῦ 1943, ἐξέδωσε ἐνταλμὸν συλλήψεως
ἐναντίον του. Πρὶν ὅμως τὸν πιάσουν οἱ Γά-
λλοι ἀστυνομικοὶ, τὸν εἶχε συλλάβει ἤδη ἡ
Γκεστοπό.

Οἱ Γερμανοὶ εἶχαν πληροφορηθῇ ὅτι φυγά-
δευε Ἐβραῖους στὴν Ἱσπανίαν. Γιὰ τὸν τὸν τὸν
κόσμον τοῦ εἶχαν σταλεῖ κάποιον Ντρέβους,
πρῶτον κρατούμενον στρατοπέδου συγκεντρώ-
σεως, στὸν ὁποῖο εἶχαν ὀπισθεῖν τὴν ἐλευθερίαν
τοῦ, ἂν τοὺς βοηθούσε ν' ἀνακάλυψιν τὸ δρο-
μολόγιον τῶν φυγάδων. Πράγματι, ὁ Ντρέβους
πῆγε νὰ ἱδῇ τὸν Πετιό, γιὰ νὰ τὸν παρακα-
λέσῃ ὅπως νὰ τὸν φυγαδεύσῃ. Ἀπὸ τότε, δὲν
ἐξαφανίστηκε πιά. Τὴν εἶχε πιάσει ἡ Γκεστοπό!...
Συνέλαβε λοιπὸν τὸν Πετιό καὶ τὸν ἔκλεισε ἐ-
νὴ μῆνας στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ὁ Πετιό εἶχε ἀ-
νοράσει τὸ μέγαρον ἑνὸς Ρουμάνου πρῆλιντος.

Ὁ δόκτορ εἶχε μυστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τὸν ἀστυνομικὸν τοῦ Παρισι, καὶ τὸν ἔκλεισε ἐ-
νὴ μῆνας στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ὁ Πετιό εἶχε ἀ-
νοράσει τὸ μέγαρον ἑνὸς Ρουμάνου πρῆλιντος.

Ὁ δόκτορ εἶχε μυστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τὸν ἀστυνομικὸν τοῦ Παρισι, καὶ τὸν ἔκλεισε ἐ-
νὴ μῆνας στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ὁ Πετιό εἶχε ἀ-
νοράσει τὸ μέγαρον ἑνὸς Ρουμάνου πρῆλιντος.

Ὁ δόκτορ εἶχε μυστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τὸν ἀστυνομικὸν τοῦ Παρισι, καὶ τὸν ἔκλεισε ἐ-
νὴ μῆνας στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ.

στὴν ἀριστοκρατικὴν δὲν Λαυρέ, ὅπου κατοικοῦσε
προηγούμενος ἡ Ζεσίλ Ζορέλ, κόμισσα ντὲ
Σενκωρ. Μόνον ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἔφερε τὴν ἔ-
παρξιν τῆς δευτέρας αὐτῆς κατοικίας του, γιατί
ἡ ἀγορά εἶχε γίνῃ σ' ὀνόματι του. Ὁ γιαντὸς
ἔχτισε στὴν αὐλή ἕνα τοῖχο 7 μέτρα ψηλὸν,
γιὰ νὰ μὴ βλέπουν οἱ γείτονες τὴ συνέβαινε
μέσα σὲ τὸ σπίτι του. Ἐπὶ πᾶσι κατόπιν ἕνα
δωμάτιον σὺν ἱατρείῳ. Δίπλα ἀπ' αὐτό, βρισκό-
ταν ἕνα εἶδος ἀδελφίδου διαδρόμου μὲ μὴ ψευ-
δικὴν πόρταν σὲ βάθος καὶ μὲ τέσσαρες γάν-
τους στερεωμένους σὲ τὸν τοῖχον σταυροειδῶς.
Τέλος κατὰ ἀπ' τὸ γκαράζ, ὁ Πετιό ἔθελε νὰ
τοῦ ἀκούσῃ ἕνα βαθὺ βόθρον, κι' ἐγκατέστησε
ἀπὸ πάνω του μὴ τροχαλία, γιὰ ν' ἀνεβόκατε-
βάξῃ τὰ πτώματα τῶν θυμάτων του. Γιὰ νὰ ἔ-
ξαφανίσῃ τὰ πτώματα αὐτά, τὰ ἔξεραινε μέσῳ
σὲ ἀσβεστο ἀσέβησι, τὰ κομμάτιαζε καὶ τὰ
καίγει.

Ὁ μόνος φόβος τοῦ, στὴ φυλακή, ἦταν μὴ-
πως ἀνακαλυφθῇ ἡ μυστικὴ ἐκείνη κατοικία
του. Γι' αὐτὸ ὅταν ἀποφυλακίσθηκε, ἀποφασί-
σε νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ ἱκνὰ τῶν ἐγκλημάτων του.
γιατί ὑποπτεύονταν ὅτι τὸν παρακολουθοῦσαν
κι' ὅτι ὑπορούσε ν' ἀνακαλύψουν τὸ σφαγεῖο
τοῦ. Ἀρχίσε λοιπὸν νὰ πηγαίῃ ἐκεῖ κάθε βρά-
δυ, νὰ κοιμηθῇ καὶ τὰ ἀπεξημερῇ πτώματα
ποὺ εἶχαν σωρυσθῇ μέσα σὲ τὸ βόθρον, καὶ νὰ
τὰ καίῃ σὲ τὸ κατὰ τὸν καλοριφέρ.

Ἐνὰ βράδυ ὅμως, δὲν ἔφτασε σὲ τὸ μακρὸ
ὄριον μέγαρόν του, δὲν βρῆκε περικυκλωμένον ἀ-
πὸ πλῆθος κόσμου, ἀστυνομικοῦ, πυροδότες.
Εἶχε πιάσει φωτιά τὸ κατὰ τὸν καλοριφέρ! Οἱ
πυροδότες ὥστόσο, τοὺς εἶχαν σβῆσει. Μέσῳ
σ' αὐτὸ ὅμως εἶχαν βρῇ μερικά μισοκαμένα
κρανία, περὶ τὰ 30 πτώματα πεταγμένα σὲ
μὴ ἀκρὴ καὶ πολλὰ ἄλλα μέσα σὲ τὸ βόθρον.

Ὁ Πετιό εἶχε ἀναγνωρίσῃ ἤδη ἀπὸ τοὺς
ἀστυνομικοὺς καὶ δὲν προλάμβανε νὰ δραπε-
τεύσῃ. Μὰ δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμίαν του.

—Οἱ νεκροὶ αὐτοὶ εἶνε Γερμανοὶ, εἶπε ἐμ-
πειντικὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς. Ἐξυπηρετῶ τὴν
Πατρίδα!... Πηγαίνω τὰ μὴ σιγῇ νὰ τὴν
λεφώνωσιν κάπου...

Καί, μὲ τὸ ἀπίστευτον αὐτὸ κόλπον, κατάφερε
νὰ ἀπομακρυνθῇ, πρὶν σκεφθῇ κανεὶς νὰ τὸν
ἐμποδίσῃ...

Συνεχίζοντας τίς ἐρευνάς της, ἡ ἀστυνομία
μέτρησε 73 πτώματα καὶ βρῆκε σὲ τὸ σπίτι ἕ-
νὸς φίλου τοῦ Πετιό 51 βολιέτις μὲ τὰ ρούχα
τῶν θυμάτων τοῦ διαβολογιατροῦ. Ἡ γυναικὴ
τοῦ κι' οἱ συνένεον τοῦ συνεληθῆσαν κι', ἐπὶ
αὐτῶν ἀποκαλύφθηκε γρήγορα ὁ τρόπος τῆς δράσεως
τοῦ. Μὲ τὴν βοήθειαν διαφόρων πρακτικῶν,
ἀγνοοῦσαν τὰ ἐγκλήματα του, προσέλεικε πλὺν
σῖσους Ἐβραίων, ποὺ ἤθελαν νὰ φύγουν κρυφὰ
ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Τὸς εἶνε ἕνα ραντεβού, ὅπου
καὶ μὲ τὰ κομμάτια τῶν, καὶ τὸς βολιέτις, τοὺς
παρέδωκε μὲ κάποιαν προφασίαν σὲ τὸ σπίτι
τῆς ὁδοῦ Λαυρέ κι' ἐκεῖ τοὺς δολοφονοῦσε, στὸν
γράφον μὴ παραπληκτικῇ κατὰ πρὸς τοὺς
δικούς τους: «Εἰμαι καλά, Ἐφάσα αἰσίου».

Εἶνε ἀγνωστον ὅμως μὲ ποῖο ἄγριο τρόπο
δολοφονοῦσε τὰ θύματα του. Ὡς τὸν δὲν ἔ-
μ' αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα, συγκέντρωσε δεκάδες
ἀν ὅχι ἐκατοντάδες ἐκατομμύριων. Γιὰ νὰ ἐπεν-
δύσῃ νὰ τὰ χρήματα του, ἔβαλε τὸν ἀδελφόν
του ν' ἀγοράζῃ σπῖτια καὶ κοσμήματα.

Ὁ διαβολογιατρός κατάφερε νὰ κρυφθῇ ἐπὶ
6 ἐβδομάδες ἀπὸ τίς ἀναζητήσεις τῆς ἀστυνο-
μίας, ἀλλὰ παρουσιάσθηκε κατὰ τὴν ἀπελευθε-
ρίαν τῶν Παρισίων σὺν ἀρχηγῶν τῆς Ἀντι-
στάσεως καὶ δόκτορα Βαλερὺ. Ἦταν ἀγνωρί-
στος, γιατί εἶχε ἀφίσει γενεῖν. Ἦταν ἀγνωρί-
στος, γιατί δὲν κάμουν ὑπολογισμὸν καὶ νὰ τοῦ
ἀναβῶσαν τίς ἀνακρίσεις τῶν «συνεργατῶν» τοῦ
ἐχθροῦ, ποὺ συλλαμβάνονταν τότε κατὰ ἐκατον-
τάδες κάθε μέρα. Κάποιος ὅμως ἔτυχε νὰ τὸν
ἀναγνωρίσῃ σὲ μὴ φωτογραφία ἀπὸ τὴν ἑκ-
δομένην τῶν ματιῶν του. Κατόπιν μὴ σύγκρισις
ταυτότητά του!

Ὅταν λοιπὸν τὸν συνέλαβαν, ἱσχυρίσθηκε ὅτι
σκότωσε μόνο συνεργάτες τῶν Γερμανῶν, γιὰ
τὸ καλὸ τῆς Γαλλίας! Καὶ συνέχισε αὐτὴ τὴν
ἔκτασι, ὅτι τὸν εἶχε ἐξασφινεὶ ὁ Πετιό καὶ τὸ φθινό-
πωρον τοῦ 1943, ἐξέδωσε ἐνταλμὸν συλλήψεως
ἐναντίον του. Πρὶν ὅμως τὸν πιάσουν οἱ Γά-
λλοι ἀστυνομικοὶ, τὸν εἶχε συλλάβει ἤδη ἡ
Γκεστοπό.

Ὁ δόκτορ εἶχε μυστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τὸν ἀστυνομικὸν τοῦ Παρισι, καὶ τὸν ἔκλεισε ἐ-
νὴ μῆνας στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ὁ Πετιό εἶχε ἀ-
νοράσει τὸ μέγαρον ἑνὸς Ρουμάνου πρῆλιντος.

Ὁ δόκτορ εἶχε μυστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τὸν ἀστυνομικὸν τοῦ Παρισι, καὶ τὸν ἔκλεισε ἐ-
νὴ μῆνας στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ὁ Πετιό εἶχε ἀ-
νοράσει τὸ μέγαρον ἑνὸς Ρουμάνου πρῆλιντος.

Ὁ δόκτορ εἶχε μυστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τὸν ἀστυνομικὸν τοῦ Παρισι, καὶ τὸν ἔκλεισε ἐ-
νὴ μῆνας στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ὁ Πετιό εἶχε ἀ-
νοράσει τὸ μέγαρον ἑνὸς Ρουμάνου πρῆλιντος.

Ὁ δόκτορ εἶχε μυστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τὸν ἀστυνομικὸν τοῦ Παρισι, καὶ τὸν ἔκλεισε ἐ-
νὴ μῆνας στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ὁ Πετιό εἶχε ἀ-
νοράσει τὸ μέγαρον ἑνὸς Ρουμάνου πρῆλιντος.

Ὁ δόκτορ εἶχε μυστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τὸν ἀστυνομικὸν τοῦ Παρισι, καὶ τὸν ἔκλεισε ἐ-
νὴ μῆνας στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ὁ Πετιό εἶχε ἀ-
νοράσει τὸ μέγαρον ἑνὸς Ρουμάνου πρῆλιντος.

Ὁ δόκτορ εἶχε μυστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τὸν ἀστυνομικὸν τοῦ Παρισι, καὶ τὸν ἔκλεισε ἐ-
νὴ μῆνας στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ὁ Πετιό εἶχε ἀ-
νοράσει τὸ μέγαρον ἑνὸς Ρουμάνου πρῆλιντος.

Ὁ δόκτορ εἶχε μυστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τὸν ἀστυνομικὸν τοῦ Παρισι, καὶ τὸν ἔκλεισε ἐ-
νὴ μῆνας στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ὁ Πετιό εἶχε ἀ-
νοράσει τὸ μέγαρον ἑνὸς Ρουμάνου πρῆλιντος.

Ὁ δόκτορ εἶχε μυστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τὸν ἀστυνομικὸν τοῦ Παρισι, καὶ τὸν ἔκλεισε ἐ-
νὴ μῆνας στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ὁ Πετιό εἶχε ἀ-
νοράσει τὸ μέγαρον ἑνὸς Ρουμάνου πρῆλιντος.

Ὁ δόκτορ εἶχε μυστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τὸν ἀστυνομικὸν τοῦ Παρισι, καὶ τὸν ἔκλεισε ἐ-
νὴ μῆνας στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ὁ Πετιό εἶχε ἀ-
νοράσει τὸ μέγαρον ἑνὸς Ρουμάνου πρῆλιντος.

Ὁ δόκτορ εἶχε μυστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ
τὸν ἀστυνομικὸν τοῦ Παρισι, καὶ τὸν ἔκλεισε ἐ-
νὴ μῆνας στὴ φυλακή, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ
τὸν κάμῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ὁ Πετιό εἶχε ἀ-
νοράσει τὸ μέγαρον ἑνὸς Ρουμάνου πρῆλιντος.

Στὸ φρενοκομεῖο

Διήγημα φρίκης

Εἶχα μεγάλῃ ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῶ
τὸ φρενοκομεῖο τοῦ Χ. Χωρὶς λοιπὸν νὰ
χάσω καιρὸ ἔτρεξα μὴ μέρα σὲ τὸ φίλον
μου δόκτορα Σαρριέ καὶ τὸν παρακά-
λεσα κατὰ μὴ νὰ με βοηθῇ νὰ ἱκανο-
ποιῶ τὴν περιέργειάν μου αὐτήν.

Ὁ δόκτωρ Σαρριέ, ποὺ ἦταν διωρι-
σμένος ὡς ἐπιμελητὴς σὲ φρενοκομεῖον
δέχθηκε νὰ με πάρῃ μαζί του καὶ νὰ
με παρουσιάσῃ ὡς συνάδελφον ἀπὸ τὴν
ἐπαρχίαν.

Μικρά Πριζιόρηματα

Μια νύχτα με τους λύκους

Κανένα άλλο χειμώνα δεν είχαν πέσει τόσοι λύκοι στην περιφέρεια του Όσσούρσκ, κοντά στη Βαϊκάλη. Πιχνώντουσαν όχι μόνο στα ζώα, αλλά και στους ανθρώπους. Έμπαιναν μέσα στα χωριά. Για ν' αντιμετωπίσουν αυτή την κατάσταση, οι αρχές πρόσφεραν 10 ρούβλια αμοιβή για κάθε κεφάλι σκοτωμένου λύκου.

Νά γιατί ο Βασίλης, ένας νέος μηχανικός, γεμάτος θάρρος και ζωτικότητα, που διηύθυνε τις εργασίες της κατασκευής ενός τμήματος της γραμμής του Υπερσκληρικού σιδηροδρόμου, συγκεντρώνει τους εργάτες του και διωρνώσκει ένα μεγάλο κυνήγι λύκων. Θά έκαναν όλοι την τύχη τους!

Όταν θέλουν να κυνηγήσουν λύκους, στα μέρη αυτά της Ρωσίας, φτάνουν μια μεγάλη καλύβα από πασσάλους, κλαδιά και λάσπη. Πάνω απ' αυτήν σωρεύουν άθρονα χιόνι και το πατούν καλά για να σφίξει. Τα καταβρέχουν έπειτα με νερό. Και το φοβερό κρύο δημιουργεί άμεσως ένα χοντρό και ακατάλυτο στρώμα πάγου. Η καλύβα γίνεται έτσι ασφαλέστερη από πυρρικό θωρηκτό. Στο εσωτερικό της έπικρατεί μια εύφορη ζέση. Έχει μόνο μια μικρή πόρτα και αρκετές στενές πολυμίστρες, για να πυροβολούν οι κυνηγοί μέσα απ' αυτές. Γύρω της σκορπίζονται κομμάτια κρέας βαδινό: το δόλωμα. Οι πεινασμένοι λύκοι δεν αρνούνται να νοιώσουν τη μυρωδιά του και να τρέξουν, απ' τις μακρύτερες άκρες της στέπας. Κι' οι κυνηγοί μπορούν να τους πυροβολήσουν μ' όλη τους την ήσυχία, μέσα απ' το «φρουρίδι» τους, χωρίς να διατρέχουν κανένα κίνδυνο.

Αυτή τη μέθοδο μεταχειρίσθηκαν κι' οι άνθρωποι του Βασίλη. Ήσαν καμιά δεκαριά, κι' είχαν μαζί τους και μια γυναίκα, μια νέα κι' όμορφη κοπέλλα: την Τάνια, την άρραβωνιαστική του Βασίλη. Ο μηχανικός την άγαπούσε τρελλά. Έκανε τακτικά πέντε ώρες ταξίδι με το έλκυρο, για να τη συναντήσει. Κι' αυτή τη φορά την είχε πάρει μαζί του στην κατασκήνωση, όπου οργάνωσε στην επιθυμία της να γνωρίσει τη ζωή του κινδύνου, του υπαίθρου, της περιπέτειας...

Πέντε δόκλιπες ώρες, οι κυνηγοί πυροβολούσαν τους λύκους. Είχαν σκοτώσει εκατοντάδες απ' αυτούς. Κάπου-κάπου, ένα θηρίο άμφοσε τις σφαίρες και χυμώσε πάνω στο «φρούριο». Τα νύχια του γλιστρούσαν όμως στον πάγο, κι' έπεφτε κάτω. Οι άλλοι λύκοι όρμούσαν τότε και τον κατασπαράζαν. Το χιόνι δόλωμα ήταν μαύρο απ' τα πτώματα. Θάλασε όμως κανείς πώς είχαν μαζευτεί εκεί όλοι οι λύκοι της Σιβηρίας, αυτή τη νύχτα!... Οι κυνηγοί έβριθαν τα χέρια τους με ικανοποίηση, όσο σκεφτόντουσαν το μερίδιο που έλαβαν.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—Τα καινούργια σουκάκια δίνουν στο φαγητό μια άσχημη γεύση, που μπορεί να λείψει αν βράσετε μέσα σ' αυτά επί 10 λεπτά της ώρας μια άραια διάλυση ποτάσας.

—Θέλετε ένα οικονομικό κοντή για τη νύχτα, ιδίως για περιπτώσεις διακοπής του ηλεκτρικού ρεύματος; Γεμίστε ως τη μέση με λάδι ένα άσπρο μπουκαλάκι. Ρίξτε μέσα ένα μικρό κομμάτι φωσφόρο και βουλώστε καλά το μπουκαλάκι. Το περιεχόμενο του θα φωσφορίζει στο σκοτάδι, τόσο ώστε να μπορείτε να διακρίνετε γύρω σας. Αν θέλετε μάλιστα να δυναμώση η λάμψη, δεν έχετε παρά να το βουλώσετε επί μερικές στιγμές.

—Για να γίνει τρυφερό το φυτό, χρειάζεται δυνατή φωτιά.

—Τα λάχανα βράζουν εύκολότερα, αν τα βράσετε εξ αρχής σε κρύο νερό, κι' όχι σε ζεστό.

διο που εξαπατάνε καθέναν τους απ' την αμοιβή...

Επί τέλους κουράσθηκαν κι' άφισαν ένας-ένας τις πολυμίστρες. Είχαν καπνό, βότκα, ζαμπόν. Μπορούσαν να ξεσκάσουν λίγο, για να συνεχίσουν έπειτα τη δουλειά τους. Ο Βασίλης έκθεσε μ' ένα μαχαίρι το ζαμπόν, όταν έφαγα ένα μέρος του τοίχου υπεχώρησε, τ' άκλαδια έτρεξαν, και δυο λύκοι πήδαν μέσα απ' το άνοιγμα! Μέσα στη γενική άτακτασία που έπακολούθησε, η Τάνια είχε την έμπνευση ν' αρπάξει τη λάμπα και να τη σηκώσει ψηλά, για να την προφυλάξει. Έτσι, μπόρεσαν όλοι να ιδούν, να καταλάβουν τι είχε συμβεί.

Τη νύχτα αυτή, είχε άρχεισε ξαφνικά, άπρόσπτα, να φυσήγει ένας χλιαρός Απριλιώτικος άνεμος. Είχε έρθει δίχως να τον περιμένει κανείς. Ο πάγος των τοιχωμάτων του «φρουρίου» είχε λιώσει σιγά-σιγά, χωρίς ν' αντιληφθούν τίποτε οι κυνηγοί. Και τώρα έκατοντάδες λύκοι τους έζωναν από κοντά, εξαγριωμένοι απ' τις πληγές τους κι' απ' τη μυρωδιά της ανθρώπινης σάρκας!

Αμύνθηκαν άτελειπμένα, πυροβολώντας μέσα στο σωρό, τσακίζοντας με τον υποκόπανο κεφάλια, πλάτες, πόδια. Μα τα θηρία ήσαν άτελειωτα! Οι κυνηγοί έπεφταν ένας-ένας. Κατάλαθαιναν πως ήσαν χαμένοι... Έπρεπε όμως να σώσουν την Τάνια...

—Υπάρχει ένα δέντρο, έδώ δίπλα! είπε ο Βασίλης.

Οι άλλοι κατάλαβαν. Έπιχείρησαν όλοι μαζί μια άτελειπμένη έξοδο, έφτασαν ως το δέντρο. Ο Βασίλης άρπάξε την κοπέλλα, τη σήκωσε και την πέταξε ψηλά. Έκείνη σκαρφάλωσε και γαντζώθηκε σ' ένα κλαδί. Έτρεμε στυγνός, η καρδιά της γυμνώσε δυνάτη, σαν να θέλε να σπάσει, το στήθος της άνεκτατέθηκε από το κοντανάσασμα και την αγωνία. Λόγια φρίκης και τρόμου βγαίνουν από το στόμα της: —Θέε μου Παντάτονα, έλεος!... Αυτή που μ' έρωσε, Κόριε... Παναγία, Μητέρα των Άγγέλων, κάμε το θαύμα σου!...

Άλλοίμονο!... Μάταια παρακαλούσε, μάταια έκτενε και θρηνύσε. Από το ύψος που βρισκόταν είδε τους γενναίους συντρόφους της να άγωνίζονται άτελειπμένα εναντίον των θηρίων. Μα οι λύκοι ήσαν πολλοί, ήσαν πεινασμένοι, έρεβιδιμένοι. Τα μάτια τους πετούσαν φωτιές. Τα δόντια τους έσχιζαν άγρια, λυσσασμένα τις σάρκες των κυνηγών.

«Ω, τί φρίκη!... Η Τάνια είδε τα άτρόμητα παλληκάρια να άποκρίνονται ένα-ένα και να πέφτουν κάτω. Ποτάμι έτρεχε το αίμα κι' έθαψε κόκκινο το χιόνι. «Οποιοι λύνιζε, όποιοι γονάτιζε δεν είχε υλτομώ. Οι λύκοι τον έσχιζαν με λύσσα!

Μια κραυγή σπαρακτική άντήχησε έξωφθα:

Βασίλη!... Άγαπημένε μου!... Οι λύκοι είχαν ριχτεί πάνω στον άρραβωνιαστικό της Τάνιας και πέναντι κομμάτιασε κι' αυτόν!... Πέθανε άτυχος νέος, με το βέλμη του καρφωμένο στην άγαπημένη του.

Είχε όμως έπιμείσει πιά. Θ' άρχιζαν να περύνουν συνεργεία έργατών. Οι λύκοι, που πολιορκούσαν το δέντρο, άναγκάστηκαν να διασκορπισθούν, χροτασμένοι.

Οι πρώτοι διαβάτες, που έτυχε να περάσουν απ' εκεί, άντικρούσαν ένα θέαμα αλλόκοτο:

Μια κοπέλλα άναμάλιασμένη, έσχιζμένη, ματωμένη, σκαρφαλωμένη πάνω σ' ένα ψηλό κλαδί. Το πρόσθιο της είχε μια έκφραση τρελλού τρόμου, κι' απ' τα χείλη της έβγαине μόνο ένα άγριο, πρωτόγονο ουρλιαχτό. Η νύ όγυρα ήταν σκεπασμένη από σπασμένα τούφκια, μαχαίρια, μπότες, όλα να τριέχον στο αίμα. Κι' ο καινούργιος ήλιος φωτίσε από ψηλά την φρικιαστική αυτή εικόνα...

ΛΕΟΝ ΛΑΦΑΖ

Ο κινηματογράφος έντυσε τον πσκοπο

Η χειροτονία 32 νέων καρδινάλιων απ' τον Πάπα έφερε τους έκκλησιαστικούς ράφτες σε δυσκολότερη θέση, γιατί δεν βρίσκουν πούθενά ό,τι χρειάζεται για να τους υψώσουν! Ο νέος έπίσκοπος της Άγγλιας όμως έλυσε το ζήτημα με πρακτικό τρόπο: Δανείσθηκε από ένα κινηματογραφικό στούντιο τον έπίσκοπο μαγνύον που χρειαζόταν για την τελετή της χειροτονίας του!

Η άπηγορευμένη πόλις ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Η μουσική της "Ελ Ριάντ"

«Ελ Ριάντ! Η άπηγορευμένη πόλις, που δεν έμολύνθηκε ποτέ από μάτι Ευρωπαίου. Η πόλις του Ιμπν Σεούντ, του βασιλέως της Άραβίας. Είνε άσχετον άγνωστο στον υπόλοιπο κόσμο. Οι περισσότεροι χάρτες της Γεωγραφικής Υπηρεσίας την άγνοούν. Μερικοί άμφισβállουν άκόμη και για την ύπαρξή της...»

Οι πρόγονοι του Ιμπν Σεούντ έχασαν το 1390 αιώνα την Άραβία, που είχαν κατακτήσει πρό ενός αιώνα. Διωγμένοι απ' τους αντιπάλους των, την οικογένεια των Ρασούν, κατέφυγαν στην Άυλη του έμιρη του Κοβέιτ.

Στην αρχή όμως του αιώνα μας, ο Άδελ Άζίζ Ιμπν Σεούντ, νέος τότε, ώραιος και δυνατός, φιλοδόκησε να ξαναγυρίσει στο θρόνο των προγόνων του. Συγκέντρωσε λοιπόν μερικούς πιστούς, λίγες καμήλες, μερικά τουφέκια... και ξεκίνησε για τη μεγάλη περιπέτεια. Δύο χρόνια άργότερα, είχε άγκατασταθή στην πρωτεύουσά του «Ελ Ριάντ κι' είχε διώξει τον Ιμπν Ρασούν, προστατευόμενο του Σουλτάνου της Τουρκίας. Στα 26 χρόνια του, ήταν κι' όλος τους βασιλέας.

Σαν όλους τους βασιλείς, εύρισκε πολύ μικρό το βασίλειό του κι' όνειρευόταν κατακτήσεις. Δεν ήταν δύσκολο να έπεκτιν την έξουσία του σ' όλοκληρη την άραβική χερσόνησο... Νίκησε τον έμιρη Χουσεϊν της Χατζάζης, Τούρκου άξιωματικό και το 1924, κατέλαβε τη Μέκκα, τη Μεδίνα και την Τζέντα, την μέλλουσα πρωτεύουσά του. Η περιπέτεια είχε τελειώσει.

Η πρώτη του πρωτεύουσα, η «Ελ Ριάντ», όπως διηγούνται μερικοί Άραβες — άποτειλείται από κάμποσα άσπρα και ροζ όπια, τετράγωνα σαν κουτιά, στήμενα πάνω στο φλογισμένο βράχο. Το παλάτι του Ιμπν Σεούντ καταλαμβάνει το μεγαλύτερο μέρος της πόλεως. Το εσωτερικό του είναι ώραιό, σαν παραδείσος, με άνθισμένους κήπους και συντριβάνα. Στη μια πλευρά του βρίσκονται τα ιδιαίτερα διαμερίσματα του και των γυνών του. Δίπλα ύψώνεται το τζαμί, και πιο πέρα οι άπέραντοι σταθμοί τα 100 άλογα, απ' τα όποια τα 10 είνε διαρκώς έτοιμοι και σελλωμένα.

Το κτίριο του χαρεμιού άποτελεί ένα τετράγωνο γύρω από ένα θανάσιο κήπο. Είνε στολισμένο με ώραιότατα άρδωρογνήματα από ροζ μάρμαρο. Το χωρίζει απ' τη νύχτα. Έκεί μέσα ζούν φυλακισμένες οι 182 παλλακίδες του βασιλέως της Άραβίας. Περνούν τον καιρό τους με προσεχικές, μουσική ή ραπτική. Οι γυιοί του βασιλέως τις έπισκέπτονται και κουβεντιάζουν μαζί τους με οικειότητα, ζαλωμένοι σε παχιά χαλιά. Έκτός απ' αυτούς, κανείς άντρας δεν έχει το δικαίωμα να μπει στο χαρέμι. Δεν υπάρχουν ούτε γυναίκες.

Κάπου-κάπου, ο Ιμπν Σεούντ βγάζει περίπατο τις παλλακίδες του με τα έκατό παλιά όρντα που τού πούλησε ένας Άμερικανός άντιπρόσωπος του έργοστασίου. Τώρα διαθέτει κι' ένα άεροπλάνο, δώρον του Προέδρου Ρούζβελτ, και ρίχνει κλήρο κάθε βδομάδα για να διαλέξη εκείνες που θά πάρουν το «βάπτισμα του αέρος»...

Η «Ελ Ριάντ» είνε η πόλις της... άυστηρότητας. Άπαγορεύονται σ' αυτή το γέλιο, οι διασκεδάσεις, ο χορός, τα γρομμόφωνα, τα ραδιόφωνα... Η «Ελ Ριάντ» μοιάζει σαν ένα μοναστήρι του Μεσαίωνα. Είνε η πόλις των προσεχών, άντιζήσης της Μέκκας. Και φρουρείται άγρυπνα, για να μη πλησιάζει κανείς ξένος.

Κάθε οίονπνευματώδες ποτό άπαγορεύεται. Οι κάτοικοι πίνουν μόνο χυμούς φρούτων.

Ένα θρησκευτικό Συμβούλιο, έγκατεστημένο στην «Ελ Ριάντ», εξέτάζει κάθε άπόφαση του βασιλέως της Άραβίας, για να ίδρ αν συμφωνεί με το Κοράνιο. Η συμβουλή του Ισοδυναμεί με διαταγή. Ποτέ ως τώρα δεν την παρήκουσε ο Ιμπν Σεούντ. Το Συμβούλιο αυτό επέτρεψε στον Ιμπν Σεούντ να παραχωρήσει στους Άμερικανούς κοιτάσματα πετρελαίου, υπό τον όρον όμως να μείνουν οι «άπιοι» μακριά απ' τους Ιερούς τόπους. Έπίσης έδωσε την άδεια στους Άραβες να έργασθουν σ' αυτές τις πετρελαιοπηγές. Γεννήθηκε τότε το έμπτημα μήπως είνε άμάρτημα να παραδίδονται τα σπλάγχνα της γης του Άλλάχ... Έπειτα όμως από μακρά σύσκεψη, το Συμβούλιο άπάντησε άρνητικά. Τελευταίως, το Συμβούλιο έπεδοκίμασε την άπόφαση του Ιμπν Σεούντ να έπισκεφθεί το βασίλειό της Αιγύπτου φαραύκ. Έτσι συνιελώθηκαν πολιτικά και θρησκευτικά δυο χώρες χωρισμένες από προαιώνιο μίσος. Είνε ίσως το πρώτο βήμα προς την πραγματοποίησι της μεγάλης Άραβικής Αυτοκρατορίας, που όνειρευθηκε πάντα ο Ιμπν Σεούντ.

Γερ ανός άπόγονος του Κολόμβου

Ένας Γερμανός κάτοικος του Χόφ της Βαυαρίας, ίσχυρίζεται ότι κατάγεται απ' ευθείαν απ' το Χριστόφορο Κολόμβο! Έχει μάλιστα στην κατοχή του και μερικά άποδεικτικά έγγραφα. Οι Άμερικανοί που ανέλαβαν να τα εξέτάσουν, φρονούν μάλλον ότι είνε γνήσια.

Ο ΧΙΤΛΕΡ βρίσκεται στην Ίσπανία;

Πως εξαπατήθη ε η Ίσα Μπράουν

Ο άνθρωπος που πανδρεύθηκε στις τελευταίες στιγμές της Εύα Μπράουν και που πέθανε σε λίγο μαζι της μέσα στα ύπογεια της γερμανικής καγκελαρίας δεν ήταν ο Άδόλφος Χίτλερ, άλλ' ένας σωσίας του, που από καιρό έπαιζε το ρόλο του Φύρερ, ενώ ο πραγματικός, βέβαιος για τη συντριβή της Γερμανίας, είχε καταφύγει στην Ίσπανία.

Η καινούργια αυτή έκδοχή του «μυθιστορήματος Χίτλερ» που μ' έρχεται από την Ίσπανία, είνε άναμφισβήτητη ή καταπληκτικότερη από όσες έχουν κυκλοφορήσει ως τώρα. Στριζέται, όμως, σε γεγονότα και σε μαρτυρίες ανθρώπων, που, ούτε λίγο ούτε πολύ, ίσχυρίζονται ότι είδαν τον άληθινό Χίτλερ στα περίχωρα της Γρενάδας!...

Άλλ' άξίεπιστορήσωμε τα γεγονότα. Σύμφωνα με την έκδοχή, για την όποια μιλούμε, η Εύα Μπράουν πέθανε πραγματικά κατά τις τελευταίες ώρες της μάχης του Βερολίνου, με την βεβαιότητα ότι ο άνθρωπος που είχε πεθάινει λίγο' πρώττερα κοντά της ήταν ο Άδόλφος Χίτλερ.

Με τον άνθρωπο αυτό είχε πανδρευθή πριν από μια ή δυο ημέρες, με όλους τους τύπους και χωρίς να περσώ ούτε για μια στιγμή από το μυαλό της ή σκέψη ότι θά έμπαρθε να είνε όμοια μιάς έμπλοκής ή απάτης.

Και, όμως, ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν ο Άδόλφος Χίτλερ, άλλ' ένας σωσίας του, ο καλλίτερος απ' όλους, που τον έλεγαν Μάρτιν Ντάουμπαν.

Όπως είνε γνωστόν, ο Χίτλερ μεταχειριζόταν τρεις ή τέσσερες σωσίες, που έμφανίζονταν επί θεού του σε διάφορες παρελάσεις ή συγκεντρώσεις, για να δέξου παράνομα. Το μυαλό αυτό το έγνώριζαν έλάχιστοι μόνον άπό τους άξιωματικούς του έθνικοσοσιαλιστικού κόμματος.

Ένας λοιπόν απ' αυτούς τους σωσίες ήταν και ο Μάρτιν Ντάουμπαν. Είχε το ίδιο άνάστημα, την ίδια φυσιογνωμία, τις ίδιες κινήσεις, άκόμη και τον ίδιο ήχο φωνής με τον Χίτλερ.

Κι' ήταν ο μόνος από τους σωσίες του Χίτλερ που κατείχε το τελευταίο αυτό πλεονέκτημα. Όλοι οι άλλοι έπαίξαν βουδούς ρόλους, από φόβο μήπως προδοθούν από τη φωνή τους.

Ο Ντάουμπαν είχε πάθει ένα είδος αλκοολισμού και είχε καταβώσει να μιμνήται άπόλυτα τον Χίτλερ, ώ και αυτόν άκόμη τον γραφικό χαρακτήρα του.

Άκριβώς δέ στην καταπληκτική αυτή όμοιοτητά του όφείλεται και το ότι η Εύα Μπράουν δεν άντελήθη την άπάτη.

Οι έντολές που είχε ο Ντάουμπαν ήταν να παίζει το ρόλο του Χίτλερ κατά την τελευταία άμυνα του Βερολίνου. Ο γάμος όμως με την Εύα Μπράουν όφείλεται σε δική του πρωτοβουλία.

Πραγματικά, η Εύα, βλέποντας ότι έπιλούσε η κατάσταση, έπρεπε έπιμνα από το φύλο της να νομιμοποιήσουν τις σχέσεις τους. Ο Ντάουμπαν έκανε τα πάντα για να το άποτύχει. «Οταν είδα όμως ότι οι Ρώσοι

καταφύγιό του. Κατά τις διαβεβαιώσεις των, ο Χίτλερ σφαίνεται γερασμένος και έχει «άσπρησει». Κατά τον τελευταίο καιρό έχει άφήσει το μουστάκι του να μεγαλώσει, έτσι που είνε δύσκολο να τον άναγνωρίσει κανείς με την πρώτη ματιά.

Όσο για τον Μπράουν, λέγεται ότι έπέρασε στην Πορτογαλλία και από εκεί στο Ισπανικό Μαρόκο, όπου έξασκει το άπάγγελμα του Ιστρού, με άλλο όνομα.

Ο Χίτλερ της Γρενάδας είνε, όμως, ο πραγματικός; Η μήπως πρόκειται για κανένα άπατεώνα, που θέλει να έπωληθή από τη σύγχυση που έπικρατεί γύρω από τον θάνατο του Φύρερ; Προς το παρόν, καμιά άπάντησι στο έρώτημα αυτό δεν είνε δυνατή.

ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΡΙΝΕΛΕ

Νέο έφύε: εις για την όσον ίσχυι

Περισσότερο άκόμη κι' απ' την έξαγωγή των δοντιών, οι πελάτες των όδοντοπατρών φοβούνται τον τόνρο, που (τρώει) το δόντι για να το καθάρει. Το συνεχές αυτό τράνταγμα άντικει άνυπόφορα μέσα στο μυαλό. Γι' αυτό, ο Άμερικανός όδοντοπατρός Μπλάκ έπενόσε μια πρωτότυπη μέθοδο. Έκτοξεύει πάνω στο άρρωστο δόντι ένα μικροσκοπικό ρεύμα αέρος, που παρσάρει μαζί του μόρια διαδρωτικής ύλης (όξειδίου του άργιλου ή λεπτοτάτη σκόνη). Έτσι (τρώεται) το δόντι, χωρίς να αισθανθή ο άρρωστος κανένα πόνο, πείσι ή άλλη ένόχλησι.

Έκατομμυριοίχοι-ζητιάνοι

Το πάθος των γά το χοήμα

Πριν από μερικές ημέρες, πέθανε στο Παρίσι ένας δυστυχισμένος ζητιάνος, ο Κονσταν Λελέ, ηλικίας 68 ετών. Ο άνθρωπος αυτός ζούσε από την έλεημοσύνη του κόσμου και καθόταν σε μια πανάθλια τρώγλη, που ήταν γεμάτη από μούχλα, άρanches και ποντίκια.

Πόση όμως ήταν η έκκλησις των δημοτικών ύπαλλήλων, που πήγαν εκεί για να μεταφέρουν το πτώμα του, όταν άνεκάλυψαν μέσα στο σуртάρι ενός τράπεζου χωρίς πόδια ένα σεβαστό αριθμό μετοχών της διώρυγας του Σουέζ, καθώς και διάφορα βιβλιάρια καταθέσεων σε τράπεζες, που ή συνολική τους άξια ξεπερνούσε το ένα έκατομμύριο φράγκων!

Άλλ' ο Λελέ δεν ήταν ο μόνος έκατομμυριοίχος — ζητιάνος.

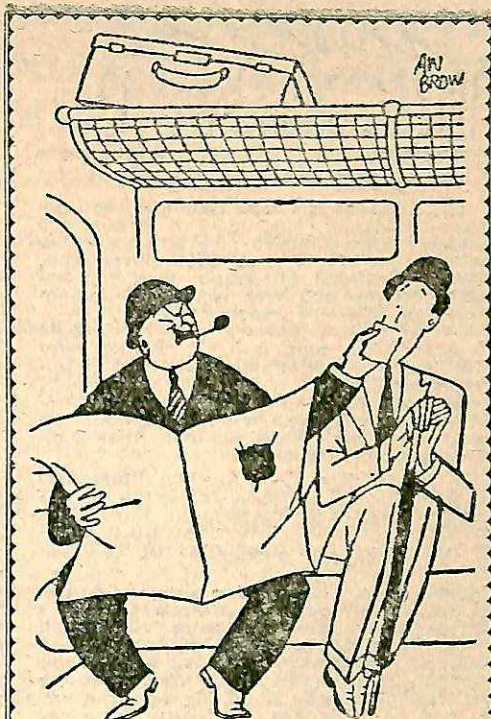
Τον Ιούλιο του 1892, είχε πεθάινει ένας από τους γνωστότερους ζητιάνους του Παρισιού, ο «τυφλός της Γεφύρας των Τεχνών», όπως τον έλεγαν και που το προηγμένο του όνομα ήταν Ιππόλυτος Τιενέ. Το έπιση είσοδισμα του άνθρώπου αυτού, από τις καταθέσεις που είχε στις τράπεζες, έφθανε τις 22.000 φράγκων, ποσόν, όλοσδε, που του επέτρεπε να ζή ήνεμονικά έκείνη την εποχή!

Ο Μπαλζάκ είχε κάμει τον Τιεννέ ήρωα ενός μυθιστορήματος, που το άφησε μισατελειωμένο, όταν πέθανε.

Πιο κοντά σε μ'ας, το 1936, πέθανε στο πάρκο Μαλακάβ μια γρηά ζητιάνισ, η Ιουλίτ Μπάρν. Όταν έβγαζαν μέσα στο άθλιο δωμάτιό όπου έμενε, βρήκαν ένα βιβλιάριο με σημαντικές καταθέσεις σε διάφορες τράπεζες και μια ιδιοκτήτη διαθήκη, με την όποια η Ιουλίτ Μπάρν άφηνε όλη της την περιουσία στο Γροκομείο (άπό εγγονμοσύνη, όπως έγραφε, για όλους εκείνους που μ' έδοθονσαν κατά την έξασκήσι του επανγελματισμού μου).

Το 1939, μια μοτοσυκλέτα παρέσυρε έναν τυφλό ζητιάνο, που συνήθιζε να στέκεται στη μικρή πλατεία του Σαιν-Ζερμίν ντε Πρέ. Όταν τον μετέφεραν στο νοσοκομείο, βρήκαν στις τσέπες του 132 χαρτονομίσματα των 5.000 φράγκων!

Πιο καταπληκτική είνε η περίπτωση ενός πολύ γνωστού ζητιάνου του Παρισιού, του Σινγκ-μουντ Καλμάνοβιτς, που ήταν σύγχρονης καταγωγής. Ο άνθρωπος αυτός πέθανε από το κρύο, σε ηλικία 64 ετών, μέσα στο ύπογειο ενός παλιού μισοερειπώμενου σπιτιού, όπου είχαν έγκατασταθή. Έβγαζαν τότε μέσα σε μια παμπύλια άχυροστρωμένη, που ήταν πεταμένη κάτω από ύψος δάπεδο και που του χρσσίμευε για να κοι-

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΛΑΘΡΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

—Άφου σ'άς ένδιαφέρει τόσο πολύ αυτό το άρθρο πάρτε το κι' άφήστε με ήσυχο!

—Ένας χωριάτης μπαίνει σε κάποιο έστιατόριο.

—Δώσε μου μια μερίδα κρέας, λέει στο γκαρσόνι.

—Μετ' ευχαριστήσεως, του άπαντά το γκαρσόνι.

—Όχι μετ' ευχαριστήσεως, με... πατάτες, παιδί μου!

μάτια και βρήκαν τέσσερες χιλιάδες χρυσά λουδοβίκια, που άποτελούσαν την περιουσία αυτού του ζητιάνου!

Το ίδιο συνέβη και με τον Άντρέ Μπαζέν, που επί τριάντα όλόκληρα χρόνια ζητιάνευε στους δρόμους του Παρισιού και ζούσε μια άθλια και δυστυχισμένη ζωή. Όταν πέθανε, άνεκαλύφθη ότι οι καταθέσεις που είχε σε διάφορες παρισινές τράπεζες άντισφωπευαν ένα ποσόν πολλών έκατομμυρίων φράγκων.

Άλλ' ο περιφημότερος έκατομμυριοίχος ζητιάνος ήταν ο Ντάβιντ Τζώνς, που πέθανε το 1925 στο Λονδίνο. Ήταν πασίγνωστος στους Λονδρέζους και πολλοί Άγγλοι μυθιστοριογράφοι έχουν άσκηλήσει ως σήμερα με τη ζωή της.

Όταν πέθανε, βρέθηκε στην τράπεζα της Άγγλιας μια κατάθεσις επί όνόματι του για το ποσόν των 22.000 λίβρων!

Άλλ' ο Ντάβιντ Τζώνς ήταν επίσης ιδιοκτήτης ενός από τα μεγαλύτερα παντοπωλεία καθώς και μιάς αίθουσας τασιού, στην όποια έσυνήκαζε ή άριστοκρατία της άγγλικής πρωτεύουσας.

Ο Ζητιάνος αυτός ήταν ένα πρόσωπο πραγματικά θρυλικό. Είχε ένα θαυμάσιο μουσικό ταλέντο και ήταν ένας από τους καλύτερους βιρτουόζους του πιάνου.

Τα βράδια, όταν τελείωνε την (έργασία) του, κλειδωνόταν μέσα στο δωμάτιό του, όπου έδινε θαυμάσιες συναυλίες πιάνου... για τον εαυτό του!

Ο Ντάβιντ Τζώνς είχεν επίσης μια από τις πλουσιώτερες μουσικές βιβλιοθήκες του Λονδίνου.

Άλλ' άφέμνευε πάντα να μιλή για το ταλέντο του, γιατί το μεγάλο πάθος του ήταν ή ζητιανία.

Στο ζήτημα αυτό, ο Τζώνς, ήταν όριστοτέχνης και είχεν έπινοήσει άνορθίμτους τρόπους, για να προσελκύη τη συμπάθεια του κοινού. Στο όπιτι του βρέθηκαν όλόκληροι κατάνομοι των θυμάτων του, που τα είχε κατατάξει σε καπνιώρες, σύμφωνα με την περιουσία και τις φιλόανθρωπες διαθέσεις του καθένος.

Η συγκέντρωσις των κολοσσιών σφύτων περιουσιών από ζητιάνους δεν πρέπει να φωνή καθλου έκπληκτική.

Σύμφωνα με τους ύπολογισμούς ενός Άμερικανού στατιστικού, μόνο στην πόλι της Νέας Υόρκης διατίθενται κάθε μέρα περί τα 30.000 δολάρια για έλεημοσύνες. Πρόγμα που μ'ας κάνει μέσοι ο' ένα χρόνο 11 περίπου έκατομμύρια δολάρια!

«ΣΑΝΓΚΡΙ-ΛΑ» ή υψηλότερη κορυφή του ΚΟΣΜΟΥ

Κα ερ φθη τό ρ κόρ του Έβερετ

Τό Έβερεστ ή Τσούμ Λούγκμα, πού σπινάει «Μπέρα τών Θεών ή Στέγη τών Κοσμών», έχεις πιά τό ρεκόρ πού κτείχε ως σήμερα. Με όλα τά 8852 μέτρα του, δέν είναι πιά τό ψηλότερο όρος τού κόσμου, έπειτα από τήν τελευταία ανακάλυψη δύο Άγγλων αεροπόρων.

Οι δύο αεροπόροι πηγαίνοντας γιά τό αεροπλάνο τους από τίς Ινδίες στην Κίνα, είχα παραπλανηθή πάνω από τό μυστηριώδες Έβερεστ, όταν, σέ μία στιγμή, αντίκρουσαν ξαφνικά μία καινούργια κορυφή, πού μέ τόν όγκο της κυριαρχούσε πάνω σ' όλες τίς άλλες και πού ήταν άλλοτε άγνωστη ως σήμερα.

Τό αεροπλάνο των Άγγλων βρισκόταν σέ ύψος 10.000 μέτρων, πετώντας σέ μικρή απόστασι από τήν κορυφή αυτή. Υπολογίζεται, συνεπώς, ότι ή νέα αὐτή κορυφή πρέπει νά έχη ύψος περί τά 9500 μέτρα.

Στήν άρχή, τό αεροπλάνο περνούσε μέσα σέ μία θάλασσα από σύννεφα, πού δέν επέτρεπε στους αεροπόρους νά διακρίνουν τίποτε άπό τήν άρχή. Αλλά, ξαφνικά, τό σύννεφο διελύθησαν και τότε αντίκρουσαν ένα θέαμα πού τους έκαμε νά ζήσουν τίς καλύτερες στιγμές τής ζωής των. Πά πάνω από τό Έβερεστ, ύψωνόταν ένας πλώριος όγκος, σκεπασμένος όλόκληρος από χιόνι, πού έλαμπε κάτω από τίς ακτίνες τού ήλιου. Κανένα ίχνος ζωής, καμιά κίνηση πούθενά. Μιά άπέραντη έρημια, πού είχε κάτι τό τραγικό και τό ύπεροχο μαζί. Από τό ύψος αυτό, είχον τήν εντύπωση ότι έβλεπον όλη τή γη. Η γραμμή πού όρίζοντες δέν φαινόταν νά τελεώνη πούθενά!

Οι Ιθαγενείς τώρα μιλούν συχνά γιά τή περίφημη Σάνγκρι-Λά, τή «χώρα τών Χαμένων Οριζώντων» πού είναι ή κατοικία τών Θεών και όπου κανένας άνθρωπος δέν έπάττει τό πόδι του ποτέ.

Ίσως λοιπόν ή Σάνγκρι-Λά νά βρίσκεται εκεί στην καινούργια κορυφή, πού ανακαλύφωσιν οι Άγγλοι πιλότοι.

Είμε δέ ή δεύτερη φορά πού ένα αεροπλάνο περνάει επάνω από τό Έβερεστ. Πριν από τόν πόλεμο, δύο Άγγλοι αεροπόροι, ό ταγματάρχης Έτερτον και ό λόρδος Ντούγκλως Χάμιλτον, είχαν επιχειρήσει νά ένα («Μοοκίς») νά έξερευνήσουν τό μυστηριώδες αυτό όρος και κατόρθωσαν πραγματικά νά φθάσουν στην κορυφή του, όπου παρέμειναν αρκετή ώρα, παίρνοντας διάφορες φωτογραφίες του.

Όλες όμως οι άλλες έξερευνήσεις τού κανείς έχουν γίνει μέ τό πόδια, αλλά κανένας από τους έξερευνητές δέν κατώρθωσε ποτέ νά φθάσιν ως τήν κορυφή του. Όσο γιά τήν έξερευνήσι τού μυστηριώδους όρους, είναι ένα από τά ωραιότερα μυστήρια πού έχουν γραφή ποτέ.

Οι πρώτοι έξερευνητές είχαν νά αντιπαραστήσουν μέ χίλιες δυο δυσχέρειες, πού ή σοβαρώτερη απ' αυτές ήταν ή έκθρόνισ τών θιβετιανών. Γι' αυτό έστελναν τίς εκθέσεις τους στις γεωγραφικές εταιρίες μέ ψευδώνυμα ή μέ τά άδικά τους υδών και, έπειδή οι περισσότεροι απ' αυτούς δέν έννύριαν πίσω, είτε γιατί πέθαναν από τίς κακουχίες, είτε γιατί έπεσαν θύματα τής εκδικητικής μανίας τών θιβετιανών, τά πραγματικά όνόματά τους έκάζησαν!

Υπήρχαν πάντοτε παρόμοιοι άφανείς ήρωες, πού κατόρθωσαν νά ζουν μεταμφιεσμένοι σέ Ιθαγενείς στό θίβετ και νά στέλνουν από εκεί τίς παρατηρήσεις τους στόν πολιτισμένο κόσμο, χωρίς νά ένδιαφέρωνται νά γίνη γνωστό τό όνομά τους.

Ένας απ' αυτούς, πού υπόγραφε μέ τά άρχικά Α. Κ. έστελνε επί δεκά περίπου χρόνια τακτικά τίς παρατηρήσεις του στή αυτών όρεινών καί νηλίδων και σ' όροφορίες γιά τό Έβερεστ. Αλλά, ξαφνικά από τό 1877 έπαυσε νά δίνει σημεία ζωής.

Άλλοι έξερευνηται, γιά νά μήν κινήσουν τήν προσοχή τών Ιθαγενών, έκρυβαν τίς πυλίδες τους και άλλα μικροσκοπικά έπιστημονικά όργανα μέσα στό μπαστούνι τους. Άλλοι πάλιν έπαίρνουν μαζί τους μεγάλο κομπολόγι, γιά νά μετράνε τόν αριθμό τών βημάτων τους και νά μπορούν έπειτα νά κάνουν τους υπολογισμούς των γιά τίς αποστάσεις πού είχαν διανύσει.

Ένας απ' αυτούς είχε τήν ύπομονή νά

μετρήσιν τά βήματά ενός μικροσκοπικού αλόγου, μέ τό όποιον ταξίδευε, σέ μήκος 1200 χιλιομέτρων, πάνω στή μονοπάτια τού Έβερεστ! Έτσι κατόρθωσε νά οχηματίσιν κάποια ίδια γιά τίς διαστάσεις αὐτοῦ τού βουνού.

Η σοβαρώτερη από τίς έξερευνήσεις τού Έβερεστ είναι εκείνη πού έγινε από τή γαλλική αποστολή Σενκόν τό 1936. Έξερευνητοί ήσαν γι' αυτήν 500 Ιθαγενείς («Σέρπας»), πού είναι γνωστότεροι μέ τό όνομα «Τίγρεις».

Οι Ιθαγενείς αὐτοί είχαν τήν άποψη πού ή πληθύνοντι κάθε θάσος και τίς μεταφορά τών άποριτήτων χρημάτων άποσκόλυντο 15 άνθρωποι.

Έπειτα από τό ύψος τών 4.000 μέτρων, ή ανάσας είχε γίνει εξαιρετικά δύσκολη. Οι έξερευνηται άνέπνεαν μέ μεγάλο κόπο και αίσθανόνταν μία μεγάλη αδυναμία σ' όλο του τό σώμα.

Παρ' όλα αυτά, ή αποστολή Σενκόν έφθασε ως τό Κόντος Σάντλ, σέ ύψος 6400 μέτρων.

Οι Ιθαγενείς καλούν αὐτή τήν περιοχή («χώρα τών άνέμων») και φοβόνται νά προχωρήσουν, γιατί νομίζουν ότι άνάμεσα στους βράχους είναι κρυμμένοι κακοί δαιμονες μέ πράσινα δόντια!

Κάθε τόσο λοιπόν σταματούν και φκείνουν μέ πέτρες ένα είδος βωμίου, πού τό καλούν «όμπερ». Επάνω σ' αὐτό τοποθετούν ένα σάλι ή ένα όποιοδήποτε άλλο ύψος. Άν παραμείνι πάνω στό «όμπερ» αὐτό σημαίνει ότι ό δαίμων τής περιοχής έπιτρέπει τό πέρασμα. Άν όμως ό έρως αυτό το παρσούρη ή τό κομματιάζει άρνούνται νά προχωρήσουν και συνεχίζουν επί ημέρες αὐτά τό άνησυχία ως πού νά επιτύχουν μίαν εύνοική άπάντησι.

Καί τώρα μετά τήν άπροσδόκητη ανακάλυψη τών δύο άνύλων αεροπλάνων, μία νέα αποστολή έτοιμάζεται στην Άγγλία νά νά επιχειρήσιν μία συστηματική έξερευνήσι τού Έβερεστ και τών γειτονικών κορυφών. Θα είναι ή πρώτη φορά πού ή Στέγη τού κόσμου, θα έξερευνηθή μέ όλη τή σύγχρονα έπιστημονική μέση, έλπίζεται δέ ότι θα μάθουμε πολλά από τά μυστικά της.

Ό καυλός τής χ'ρας

—Ήσουν ό πιο στενός φίλος τού μακαρίτη πού άνδρός σας. Πόσο θα εύχαριστώ μόνον άν μου δίνατε γι' άνάμνησι κάτι πού άνήκει σ' αὐτόν.
—Δέν πέρνεινς έμένα;

Μεταξύ συζύγων

—Ήθελα νά μου πής τί φρονείς περί έρωτος, περί γάμου και περί διαζυγίου.
—Μά, νομίζω ότι είναι τρία διαφορετικά στάδια τής ίδιας άρρώστειας.

Κεκέντρ χει

—Πώς ήθελα νά τόν έκβίβω, νά τού κάνω κάτι πού νά γίνη δυστυχής σ' όλη του τή ζωή!
—Τότε, γιατί δέν τόν παντρεύεσαι, άγαπητή μου;

ΜΙΚΡΕΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΕΣ τής πριγκηπίσσης Έλισσάβετ

Πώς ζή ή διά οχος τού
άγγλι ου θρανου

Οι Άγγλοι πιστεύουν ότι ό κ. Μπέθιν είναι ένας μεγάλος άνθρωπος, άγαπών τόν κ. Άππλν και λατρεύουν κυριολεκτικά τήν πριγκηπίσσα Έλισσάβετ, πού είναι ή διάδοχος τού άγγλικού θρόνου.

Η πριγκηπίσσα Έλισσάβετ έχει τίς μικρές ιδιοτροπίες της: Δέν μακιγιάρεται παρά μόνον όταν πρόκειται μέ νίτη σέ κανένα χορό. Κι' εκείνοι πού έρχονται σέ έπαφή μαζί της, βεβαιώνουν ότι παραμελεί πολύ συχνά τό βύσσιο τών νυχιών της. Φαίνεται πως δέν δίνει μεγάλη σημασία σ' αὐτά τά πράγματα.

Αντιθέτως, εκείνοι πού τήν άποσκαλεί διαρκώς είναι τό νά διατηρή κομψές τίς γραμμές της. Έτσι στό ζήτημα αὐτό είναι ύποχρεωμένη νά περιορίσει διαρκώς τήν όρεξή της, πού σ' άννέπει ότι είναι πολύ μεγάλη. Τρελαίνεται γιά τόν πορρέ μέ ποτάτες μαζί μέ λουκάνικα, γιά τό ψητό κατόψυλο και γιά τό παγωτό φραγκουλάς. Άλλ' όταν τήν φωνή τής είναι περισσότερο άρθεον από ό,τι πρέπει, παίρνει ένα χάπι γιά νά άδυνατίσει!

Κάθε όκτώ ημέρες ή πριγκηπίσσα Έλισσάβετ δηλώνει έπίσημα ότι θα ακολουθήσιν μία άυστηρή διαίτα. Άλλά δέν κατορθώνει ποτέ νά κρατήσει τήν ύποσχολή της. Εύτυχώς, δέν τρώει πολλά εύνά! Γιατί ό γιατρός της της εδ' έλως ότι, άν έκανε κατάχρησι, τό βάρος της θα μεγάλωνε κατά τό έν τρίτον μέσα σέ μερικόν μήνες...

Η πριγκηπίσσα Έλισσάβετ έχει δύο προτερήματα: δέν καπνίζει και δέν άναπα τά ποτά.

Στήν ιδιωτική της ζωή, ή βασιλική οικογένεια της Άγγλίας ζή πολύ απλά. Ο βασιλεύς είναι ό «μπαμπάς», ή βασίλισσα ή «μαμά» και ή Έλισσάβετ ή «Λίλιμπετ», όπως ή λένε, καϊθευτικά.

Η «Λίλιμπετ» και ή μικρότερη αδελφή της άσχολούνται μέ τό νοικοκυριο τους. Στρώνουν μόνες τά κοζέβετ τους και μαντζάρουν τίς κάλτσες τους. Είναι πραγματικές Άγγλίδες πριγκηπίσσοες!

Άτυχής σύζυγος

Οι άμερικανικές άρχες τού Τόκιο συνέλαβαν τό σύζυγο τής Κλάρας Πετατί, τής φιλενάδας τού Μουσοολίνι, ή όποια εκτελέσθηκε μαζί μέ τόν Ιταλό δικτάτορα. Ο Μουσοολίνι τόν είχε διορίσει ακόλουθο τής Ιταλικής πρεσβείας στην Ιαπωνική πρωτεύουσα, νά νά τόν άποζημιώσιν ή γιά νά τόν ξεφορτώσιν...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ κατασκόπων

Πώς κερδίσθηκε ή ναυμαχία
τών νήσων Φάλκλαντ

Η Ιστορία αὐτή άρχίζει απ' τή νύχτα τής 18ης Νοεμβρίου 1914, πού βρισκόμουν στην ταβέρνα «Λιμπερτάντ», στή μικρή νησιωτική ακτή τής Κιλιότα. Ήταν ή άρχή τού πολέμου, κι' όμως ή μυστική ύπηρεσία μας εργαζόταν ήδη πολύ εκεί κάτω, στή Κιλιότα, τόσο μακριά απ' τά πεδία τών μαχών. Τό πρόβλημα πού μας άπασχολούσε φοβερά, ήταν ό έφοδιασμός μας μέ νίτρο, άπαραίτητο γιά τήν κατασκευή έκρηκτικών υλών. Ο γερμανικός στόλος τού Ειρηνικού μας έμποδίζει τή μεταφορά του. Δέν ύπήρχε δέ τότε ακόμη ή χημική μέθοδος τού κάμπερ γιά τή συνθετική παραγωγή του.

Ο άδωνας μας αὐτός είχε πάρει ήδη τεραστίες διαστάσεις. Δυό βδομάδες πριν, είχε δοθή ή ναυμαχία τού Κόροντλ, σ' άνοιχτά τού Βαλπαράϊζο—μία άποτυχία γιά τόν άγγλικό στόλο!

Τήν νύχτα λοιπόν τής 18 Νοεμβρίου, βρισκόμουν στή λαϊκή ταβέρνα «Λιμπερτάντ», γεμάτη από μεθυμένους πού ούρλιαζαν και βλαστήμουν. Στή μέση τής μεγάλης σάλλας, χόρευε μία άρσενική κοπέλα... Δέν είχα πεί, βέβαια, εκεί γιά νά διασκεδάσω. Με είχαν διατάξει νά μεταφέρω στό Βαλπαράϊζο ένα έγγραφο, τό όποιο είχα κρυμμένο γιά άσφάλεια στή πόρτα τού καπέλλου μου.

—Θά πεινς αὐτό τό φάκελλο στό Βαλπαράϊζο, μου είχαν πη ή άνωτέρω μου. Περνώντας όμως π' τήν Κιλιότα, θα σταματήστε και θα περάστε τή νύχτα σας στην ταβέρνα «Λιμπερτάντ».

Η ώρα ήταν 3 μετά τά μεσάνυχτα. Είχα βρεθῆ πιά, και κύτταξα άσπρημένα τήν ώραλη χορεύτρια, όταν έξαφνα... Η γυναίκα αὐτή, χορεύοντας πάντα και σκορπίζοντας γύρω φωνικές ματιές, ζύγωνε στό τραπέζι μου, τόσο ώστε νά μ' άγγιξη μέ τό πλατύ μoustάνι της, μού άρπάξε άπότομα τό καπέλλο απ' τό κεφάλι, τό σήκωσε ψηλά σάν τρόπαιο, και γλύστρησε πάλι πρὸς τό κέντρο τής σάλλας. Οι διπλανοί μου έσκασαν στό γέλιο, ενώ έγώ προσπαθούσα νά φωνά εύθυμος, αλλά κύτταξα μέ άγωνία τό καπέλλο μου, πού τό στριφογύριζε ή χορεύτρια σάν σβούρα πάνω απ' τό κεφάλι της.

Ήξερα ότι ό φάκελλος βρισκόταν καλά άσφαλισμένος μέσα απ' τή φόδρα. Ωστόσο θα πλήρωνε όλόκληρη περιουσία, γιά νά τελειώσιν τό γρηγορότερο αὐτό τό άστείο!... Άλλά ή καταραμένη χορεύτρια πέταξε έξαφνα

Γιά τή γυναικα και τόν έρωτα

—Οι γυναίκες έχουν πάντα κάτι από τήν ψυχή τού άγγέλου και κάτι από τήν ψυχή τού σατανά.

—Βασανίζουν και δερνουν τίς γυναίκες συνήθως άνθρωποι μικροί, άκακοί, κοκκινωμάλλοι, ρικνοί και άδύνατοι, γιατί αὐτοί δέν μπορούν νά κυριαρχήσουν παρά μόνον άπάνω στό άδύνατο αὐτά πλάσματα. Άν δέ έρωτεύονται και καμιά φορά τό κάνουν γιά νάχουν ένα λόγο νά νομίζουν ότι είναι άνδρες.

—Και τί της βρσκουν αὐτῆς τής γυναίκας, γιά νά τήν άγαπούν τόσο;... ρωτούν πάντα, όσοι δέν έχουν κανένα προσόν, γιά νά άγαπηθούν από τίς γυναίκες.

—Η ζήλεια διαρκεί περισσότερο από τόν έρωτα. Πρώτα πούει ό έρωτικός δεσμός κι' έπειτα βλέπει κανείς ότι δέν έχει πιά δικαιώματα άπάνω στό πρόσωπο πού άγαπούσε. Κι' έτσι άρχίζει τό δράμα τής ζήλειας.

—Καταλαβαίνουμε τή νοικοκυρά άμέσως μόλις πατήσουμε τό κατώφλι τού σπιτιού της.

—Μόνον ό τελευταίος έρως τής γυναίκας ίκανοποιεί τόν πρώτο έρωτα τού άνδρος.

τό καπέλλο μου στην αντίθετη άκρη τής σάλλας!

Χρειάστηκε ένα όλόκληρο τέταρτο τής ώρας γιά νά τό εναερώ άνάμεσα στό πόδια τών μεθυμένων. Ο φάκελλος μέ τό έγγραφο είχε χαθῆ!...

Ο ταγματάρχης Νόλαν, διοικητής τού κέντρου μας στό Βαλπαράϊζο, ήταν τύπος νευρικός. Με τό παραμικρό, χτυπούσε τίς γραβιές του στό γραφείο του, κάνοντας νά χοροπηδούν τά καλαμάρια... Ωστόσο όταν, πινυμένος απ' τήν άγωνία, κατάφερα νά τού διηγηθώ τό πάθημά μου στην Κιλιότα, έκαμε μόνο ένα ειρωνικό μορμασμό.

—Τά πράγματα πήγαν καλύτερα απ' ό,τι περίμενα! μου έλεε. Γιατί, στό κάτω κάτω, μπορούσαν νά σας περιποιηθούν άσχημα οι κατασκόποι τών Γερμανών!...

Πλησίασε έπειτα σ' ένα χάρτη τής Νοτιού Άμερικής κι' άρχισε νά τόν εξέταζει, συσφυρίζοντας εύθυμα. Έπί τέλους, μου εξήγησε:

—Έξερτε ότι ό έθιρκός στόλος τού Φόν Σπέε, πού μας νίκησε στό Κόροντλ, βρίσκεται ακόμα εδω, έξω απ' τό Βαλπαράϊζο. Οι κατασκόποι τού Φόν Σπέε σας έκλεψαν τό φάκελλο, μέ τό κόπο τής χορεύτριας. Έμεις όμως τό είχαμε προλάβει... ή μάλλον τό είχαμε προκαλέσει έπιτήδεσ! Γιατί τό έγγραφο πού κρύβαμε στό καπέλλο σας ήταν ψεύτικο, φτιαγμένο έπιτήδεσ γιά νά ξεγελάσιν τόν έχθρό!... Άν ό Φόν Σπέε, καθώς έλπίζω, πιστέψη τό περιχόμενό του, θα σπάσιν τά μούτρα του!...

Πραγματικά, ό Γερμανός ναύαρχος πίστεψε τό πλαστό έγγραφο. Πείσθηκε δηλαδή ότι ή άμυνα τών νήσων Φάλκλαντ είχε άναστή μόνο στό άγγλικό καταδρομικό «Κανόπουρ». Και ξεκίνησε άμέσως απ' τό Βαλπαράϊζο γι' αὐτά τά νησιά, ένθουσιασμένος γιατί θα μπορούσε άκίνδυνος νά καταστρέψιν τό σταθμό άσφυαίτους μας τού Πόρτ Στάνλεϋ και τίς άλλες έγκαταστάσεις μας!

Έφτασε έξω απ' αὐτή τήν πόλι τό άπόγευμα τής 7ης Δεκεμβρίου, κι' άποφάσισε νά άναβεί γιά τήν άλλη μέρα τήν εύκολή νίκη του. Άλλά, δώδεκα ώρες πριν, είχε φτάσει στό Πόρτ Στάνλεϋ ένας δυνατός στόλος από άγγλικά καταδρομικά! Κι' όταν έπιχειρήσε τήν έπίθεσι, ό Φόν Σπέε βρήκε άπέναντί του συντριπτικές δυνάμεις.

Προσπάθησε τότε νά ξεφύγῃ, αλλά τά πλοία μας τόν κυνήγησαν. Κι' έτσι κερδίστηκε τήν έακουστή ναυμαχία τών νήσων Φάλκλαντ, πού έβλεπνε τήν ήττα μας στό Κόροντλ!

Δέν θα ξεχάσω ποτέ τήν ημέρα πού φτασε ή είδησι τής μεγάλης νίκης!

Ο ταγματάρχης Νόλαν έμοιαζε σάν λιοντάρι στό κλουβί του. Περπατούσε άπάνω κάτω, πλίσταζε κάθε τόσο στό χάρτη... Όταν άκούσε νά χτυποῦν τήν πόρτα, όρλιασε:

—Εμπρός!...

Παρασιτάσθηκε τότε στό κατώφλι ένας άπεσταλμένος, πού κρατούσε ένα κόκκινο φάκελλο. Ο Νόρμαν άρπάξε τό φάκελλο και τόν άνοίξε. Έπειτα έτρεξε νά πάρῃ απ' τό συρτάρι τού ένα βιβλιόρακι: ένα κρυπτογραφικό λεξικό. Τό ξεφύλλισε σάν τρελλός κι' άποσιώθηκε στήν άποκρυπτογράφει τού έγγραφου... Έξαφνα σήκωσε τό κεφάλι του, μέ κύτταξε μέ μάτια γευρωμένα, χτύπησε μία τρούεση γραβιά στό τραπέζι και φώναξε, βάζοντας τά κλάματα απ' τή χαρά του:

—Νίκη!... Νίκη!... Θρίαμβος!...

Μερικά χρόνια άργότερα, έξεδόθη στή Γερμανία τό περίφημο βιβλίο τού Μάχη «Ναυτική Στρατηγική». Μιλώντας λοιπόν γιά τή ναυμαχία τών Φάλκλαντ και σχολιάζοντας τήν τακτική τού Φόν Σπέε, ό συγγραφέας λέει ότι ό Κάιζερ, άφού διάδεσε τήν άναφορά γιά τήν καταστροφή, έγραψε από κάτω ήτοιχείρωσ:

«Μένει ένα αίνιγμα: Γιατί ό Σπέε άποφάσισε νά έπιτεθῇ κατά τών νήσων Φάλκλαντ».

«Ένα αίνιγμα!... Όταν άκούω νά γίνεται λόγος γιά τά μεγάλα μυστικά τής Ιστορίας, σκέπτομαι πάντα τό άπλό κόπο τής ταβέρνας «Λιμπερτάντ»... συλλογίζομαι τό καπέλλο πού μου άρπάξε ή χορεύτρια, και πού έστειλε στό θυβό τά γερμανικά πολεμικά καράβια!...

Η πιστή τού Γκάντι ΜΙΡΑ ΜΠΕΡΟΥ

Τόν έγκατέλειψε γιά ν' ακολουθήσιν
τόν άγαπημένο της

Ένα μικρό συλλογιστικό δράμα παίχθηκε τελευταία στό περιβάλλον τού μεγάλου Ινδού ήγέτου και προφήτου Μαχάτμα Γκάντι: ή άφωτισμένη τού μαθήτρια Μίρα Μπερού, πού είχεν έγκαταλείψει τά πάντα γιά νά τόν ακολουθήσιν, άπεσκήρτισε από τόν διδάσκαλο, ύπακούοντας στή φωνή τής καρδιάς της...

Κι' όμως ή Μίρα Μπερού είναι σήμερα πενήντα χρόνων. Είχε ζήσει είκοσι χρόνια κοντά στόν Γκάντι. Άλλά, ξαφνικά, ή άγάπη μίλησε μέσα στην καρδιά της. Μιά άργοπορημένη άγάπη, αλλά γι' αὐτό όχι λιγώτερο φλογερή, πού μοιάζει σάν τά τριαντάφυλλα τού φθινοπώρου, πού σκορπίζουν γύρω τους ένα μεθυστικό άρωμα...

Ο άνθρωπος πού τίς ένέπνευσε αὐτή τήν άγάπη είναι ένας νεαρός Ινδός, από ευγενική οικογένεια, όνοματι Πρίθι Σίνγκ, πού ήταν κι' αὐτός έπίσης μαθητής τού Γκάντι.

Η Μίρα Μπερού τόν άγαπούσε από κοινού, αλλά μέσα στην καρδιά της παίζονταν ένα σιωπηλό δράμα. Γιατί ποτέ δέν έπαψε νά άγαπά και νά θαυμάζει τό Μαχάτμα. Θα έπρεπε, λοιπόν, νά τόν έγκαταλείψει, παραβαίνοντας τους όρκους της, γιά νά δοθῇ όλόκληρη στό καινούργιο πάθος πού πλημμύριζε τήν καρδιά της;... Στο τέλος, έπειτα από πολλούς διαταγμούς, πήρε τήν άπόφασί της, μ' όλο πού ήξερε πόσο ή πράξις της θα λυπούσε τό διδάσκαλο.

Άλλά ποιά είναι ή Μίρα Μπερού;

Κάτω από αὐτό τό ινδικό όνομα, κρύβεται μία Άγγλίδα ή μίς Μώντλεν Σλαίντ, κόρη τού ναύαρχου σέρ Ούίλλιαμ Σλαίντ, πού ήταν άλλοτε διοικητής τού βρετανικού στόλου τών Ινδικών θαλασσών.

Πριν από είκοσι χρόνια, τό καλοκαίρι τού 1924, ό Άγγλος αρχιναύαρχος είχε μία πολύ ζυρή συνουμία μέ τήν κόρη του.

Η Μώντλεν, έμπνευσμένη από τό βιβλίο τού Γάλλου ποιητή και συγγραφέως Ρομάν Ρολλάν γιά τόν Μαχάτμα Γκάντι, πού είχε κυκλοφορήσει εκείνη τήν εποχή, έξεδήλωσε στόν πατέρα της τήν έπιθυμία νά άφοσιώσῃ στό μεγάλο Ινδό σοφό και τού εξήγησε τήν άσείδι του γι' αὐτό.

Ο ναύαρχος Σλαίντ προσπάθησε νά τήν μεταπεισῇ, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Στο τέλος, παρακάλεσε τήν κόρη του νά σκεφθῇ επί δυό χρόνια, πρὸς τό πραγματοποιήσῃ τήν άπόφασί της.

Η Μώντλεν δέν έφερε αντίρροπ και χρησιμοποίησε αὐτό τό διάστημα γιά νά προετοιμασθῇ γιά τήν καινούργια ζωή πού έπρόκειτο νά ακολουθήσῃ. Έτσι, συνήθισε νά τρώη ελάχιστα και μόνο φυτικές τροφές, φτίνοντας φαντά άποκλειστικά άπό ρύζι, πού τό παρασκεύαζε κατά τόν ινδικό τρόπο. Έμαθε έπίσης νά γνέθῃ και νά ύφαινε, γιά νά είναι ίκανή ν' αντιμετώπισῃ μόνη της τίς στοιχειώδεις άνάγκες τής ζωής. Ταυτόχρονα, έμελετοῦσε τίς διάφορες ινδικές διολέσεις και έσπούδαζε τήν ινδική Ιστορία, τήν ποίσι και τή θρησκεία. Και αὐτή έπίσης ή Ινδική μουσική τήν άποσκόλησε αρκετά και έμαθε νά παίξῃ θρησκευτικούς ύμνους σ' έναν αὐλό.

Ο αὐλός αὐτός ήταν τό μόνο «ύλικό» αντικείμενο, πού έπῄρε μαζί της, όταν, στό τέλος τής προετοιμίας πού τίς είχαν όρισει ό πατέρας της, έφυγε από τήν Άγγλία, γιά νά πραγματοποιήσῃ τή μεγάλη άπόφασί της.

Ήταν τότε τριάντα χρόνων.

Από τή στιγμή εκείνη, άποσιώθηκε στόν Γκάντι. Άλλάσε άμέσως τό όνομά της και πήρε τό Ινδικό Μίρα Μπερού, μέ τό όποιον είναι γνωστή από τότε. Κατά τό διάστημα τών είκοσι έτών πού έμεσολάβησαν έζησε στή μικρή κοινότητα πού ίδρυσε ό Γκάντι λίγων καιρό πριν από τόν πόλεμο τού 1914, μαζί μέ τους διακόσιους άλλους μαθητές και μαθήτριες τού Ινδού σοφου, κάνοντας όλες τίς δουλειές και τίς πιο ταπεινές άκούσι.

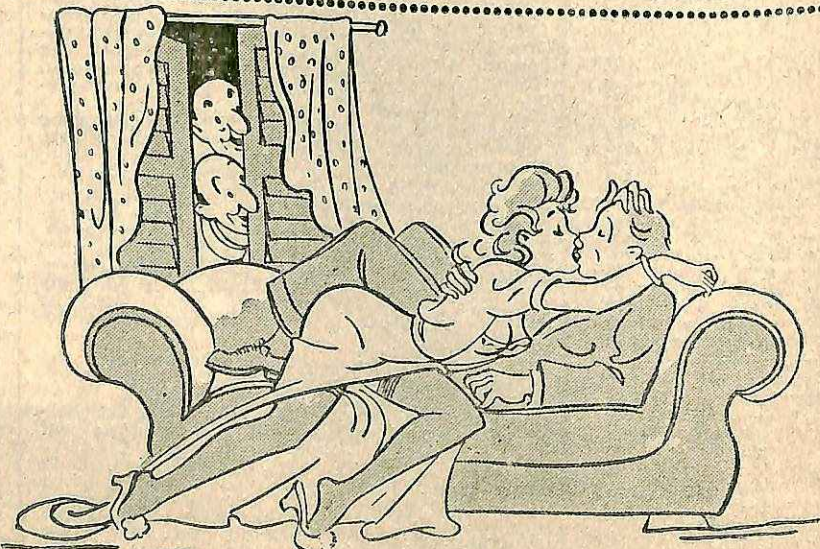
Σίγα, σίγα, είχε γίνει ή ψυχή αὐτῆς τής κοινότητας και άργότερα ανέλαβε καθήκοντα γραμματέως τού Μαχάτμα.

Η ζωή σ' αὐτήν τήν κοινότητα ήταν πολύ σκληρή. Τροφή άυστηρά φυτική, γεύματα πού διαρκούσαν ελάχιστα μόνον λεπτά, μακρές προσευχές, ύπνος πάνω σέ μία στρώση από ξερά καλάμια, άπόλυτη άγνότης.

Η είσόδος στην κοινότητα τού Πρίθι Σίνγκ έφερε κάποια άναταραχή. Ήταν ένας πολύ ήρερος νέος, μέ λεπτά χαρακτηριστικά, βεθυτοχάστα ματιά και άγγελική έκφρασι... Μερικές σκηνές ζήλοτυπίας έσπειρώθηκαν μεταξύ τών νησιωκών...

Η Μίρα Μπερού τόν άγάπησε μ' έναν παράφορο έρωτα, στόν όποιο θυσίσε τό σεβασμό της πρὸς τόν Μαχάτμα.

Οι δυό έρασται, άνίκανοι νά συγκρατήσουν περισσότερο τό πάθος των, έγκατέλειψαν τελευταία τόν Γκάντι κι' έγκαταστάθηκαν σέ μία περιοχή πού βρισκεται στίς ύπηρεσις τών Ινδών μέ τό σκοπό νά ίδρύσουν δική τους ανεξάρτητη κοινότητα, όπου οι όροι τής διαβίωσης θα είναι λιγώτερο άσπρη από εκείνους τής κοινότητας τού Γκάντι και ή άγάπη των μελών δέν θα είναι ύποχρεωτική.

Οι ντόπιοι... παρατηρηται

Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

Ισπανικό ζήτημα

Είχα πάει, την ημέρα εκείνη, να επισκεφθώ ένα άσυλο της Μαδρίτης, προωριζόμενο για τους γέροντες, για τους αναπηρούς, για τους δυστυχισμένους που δεν μπορούσαν πια να κερδίσουν το ψωμί τους. Ο διευθυντής με ώδηγησε σ' όλους τους θαλάμους. Στο τέλος, μου είπε:

— Τώρα θα σάς δείξω κι' ένα πολύ περιεργό θέαμα... καθόλου ευχάριστο, αλλά πολύ ενδιαφέρον!

Κατέβηκαμε στον κήπο και πλησιάσαμε έναν άνθρωπο, που καθόταν ακίνητος σ' μια φάβη πολυθρόνα. Ήταν νέος, ώριμος, με γεροδεμένο κορμί. Το κεφάλι του όμως έγερνε κουρασμένα προς τον ώμο του, τα χαρακτηριστικά του δεν είχαν καμμία έκφραση, και τα χέρια του κρεμόντουσαν σαν παράλυτα. Δεν εφάνηκε να μ'ς αντελήθη. Ή ήρεμία κι' η ακινησία του είχε κάτι το φοβερό...

— Δεν βλέπει, δεν ακούει, δεν μιλεί, μου εξήγησε ο διευθυντής.

— Μά, από τέτοια ζωή, είναι χίλιες φορές προτιμώτερος ο θάνατος! μουρμούρισε.

— Ναι, βέβαια... Δεν έχωμε όμως δικαίωμα να δώσουμε αυτή τη λύσι στο δράμα του... Μήπως ξέρομε άλλωστε αν το θέλη κι' ο ίδιος;

— Βρίσκεται εδώ από πολύν καιρό; — Από εξή μνες. "Ενα πρωί, κατά τις 6, χτύπησε κάποιος την εξώθυρα του ασύλου. Ο θυρωρός άνοιξε και βρήκε καθισμένο στο κατώφλι αυτό το δυστυχισμένο, ενώ συγχρόνως ένα αυτοκίνητο απομακρυνόταν βιαστικά...

Λίγο αργότερα, στο γραφείο του, ο διευθυντής μου διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια τη φοβική κι' αληθινή ιστορία αυτού του ζωντανού νεκρού.

Σ' ένα απ' τα απέραντα κτήματα, στην περιφέρεια του Μανάος της Βραζιλίας, μακριά από κάθε κατοικημένο κέντρο, είχε εγκατασταθώ ένα ζευγάρι.

Ήσαν κι' οι δύο νέοι, ώριμοι, και φαινότανσαν τρελά ερωτευμένοι. Είχαν έρθει απ' τη Βενεζουέλα. Έκείνον τόν έλεγαν θρανταίο και εκείνη Ντολорές Χερναντέζ. Ήταν σύζυγοι κι' τρυφεροί φίλοι: Κανείς δεν ήξερε τίποτε γι' αυτούς...

Όλαγε κανείς τίποτε γι' αυτούς... Καπνί με το κροσσό ότι απέφυγαν κάθε επαφή με το κοινωνικό που έρχόταν στα κτήματά τους. Ανυπομονούσαν να βρεθούν μόνοι, περνούσαν μια ζωή έντελως εσωτερική.

Ήταν παρθένο ζευγάρι... Κάποτε, ο θρανταίο έκοβε τρυφερά προς την άγαμνητη του και τη ρωτούσε:

— Δεν θα μου πής ποτέ ποιά είσαι, από που έρχεσαι, ποιά θαύμα μάς έκανε να νυμφιστούμε. Νοιώθω πως υπήρξε κάποιο δράμα στη ζωή σου...

— Γιατί βραχνίζεις τόσο το νού σου, άγαμή μου; απαντούσε εκείνη, χαμογελώντας. Δεν σου φτάνει να ξέρεις πως σ' αγαπώ...

Άλλοτε πάλι φαινόταν ότι την εξέρε-θιζαν οι επίμονες ερωτήσεις του φίλου της. — Μήπως έγω σε ρώτησα ποτέ ποιάς είσαι; τούλενε. Όταν συναντηθήκαμε, στην Κι' έτσι άρχισε η περιπέτεια μας. Τι άλλο...

Κι' ο καιρός περνούσε. Το Σεπτέμβριο, φιλοξενήθηκαν στο κτήμα δυο Ίσπανοί καφέ. Ένα απόγευμα, ο θρανταίο κι' η Ντολорές ήσαν μόνοι στο δωμάτιό τους, στο κρεβάτι, δίπλα στο φίλο της, να-ρ-θρανταίο κ' η Ντολорές...

— Τι σκεπτόσαι, μικρή μου; — Η νέα νυνιακή δεν απάντησε. "Εμεινε ακίνητη, με το βλέμμα στο κενόν. "Εσένα; έμεινα... το μέλλον... και το πα-...

— Μίλησε μου, Ντολорές; γι' αυτό το πα-ρελθόν! Πες μου ποιά ήταν η ζωή σου πριν σε γνωρίσω!

— Η νέα νυνιακή καίδεψε τα μαλλιά του φίλου της. — Ναι, θα σου πω... Πιστεύω άλλωστε πως έπιασε πιά η ώρα να το μάθεις. "Αναστένει κι' εξακολουθώσε:

— Συστά το είχες μαντευσει, θρανταίο; — "Ενα δράμα φοβερό ακούτως άλλοτε τα νειάτα μου, την ψυχή μου!... Πριν από πέντε χρόνια, ήμουν 15 ετών. Η οικογένειά μου άνηκε στί... ληδη Ισπανική άριστοκρατία. Κατοικού... στο Τολέδο, σ'

ένα θυμωφο μέγαρο. Ήμουν ζήγνοιαση, ευτυχισμένη... Καί, ξαφνικά, ξέσπασε ο εμφύλιος πόλεμος!

— Ο πατέρας μου, δεν θέλησε να φύγουμε. Κι' ο πόλεμος έφτασε στο Τολέδο... θυμάμαι... ήταν μια φωτεινή ημέρα. Ή μακρ λουσούσε απ' το πρωί μέσα στην πόλη. Οι ξένες όρρες κατέστρεφαν, σκότωναν, έκαίγαν... Προς το μεσημέρι, οι έπιδρο, είς έσπασαν τις πόρτες και ώρμησαν μέσα στο σπίτι μας. "Ήσαν τέσσερες ή πέντε Γερμανοί με στολή και τρεις νέοι με πολιτικά.

— Μέσα σε λίγες στιγμές, ο πατέρας κι' η μητέρα μου σωριάθηκαν νεκροί. Κι' ο ίδιος φονίς τους φύτεψε μια σφαίρα στο μπλίνγι του μικρού αδελφού μου!... Περιμένα κι' εγώ τη σειρά μου, με τα μάτια κλειστά. "Άλλα ο δολοφόνος έσκυψε πάνω μου και πρόφερε βραχνά:

— Θα ήταν κρίμα, μια τόσο όμορφη κοπέλλα!...

— Μ' άρπαξε απ' το χέρι, με τράβηξε προς το κρεβάτι... και μ' άτιμασε, έμπρος στα μάτια των συντρόφων του, που γάχαζαν σαρκαστικά! Δεν είπα τίποτε, δεν επέλαψα. "Υπέμεινα τη θανάσιμη προσβολή σαν ένα όμορφο πράγμα... Πριν φύγουν οι κακούργοι, ένας απ' αυτούς είπε:

— Θα την άρπιας, τί μικρή! — Μπα, θα χρειασθώ και στούς άλλους συντρόφους μας!...

— Τότε μόνο ληισώμυα... Συνήλθα άργα τη νύχτα και μπόρεσα να φύγω.

— Η Ντολорές έωπασε. Ο θρανταίοκο την έκτύταξε, κατάκλωμος.

— Πόσο θα υπέφερες! μουρμούρισε.

— Ναι, πολύ! Θα πέθαινα αν δεν με συγκρατούσε ο πόθος της έκδικησής!

— Αναζητήσε αυτόν τόν άνθρωπο;... Τόν αναζητάς ακόμη;

— Ο θρανταίοκο είχε άνασκηκθί στον άγκωνα του και κύτταζε τη χείλη της Ντολорές, περιμένοντας με άγωνία την άπάντησή της.

— Αν τόν αναζητήσα;... Μά γιά τί λοιπόν ζω ακόμη; Δεν εξέχασα τίποτε! Ούτε το πρόσωπό του, ούτε τόν ήχο της φωνής του... Είχα άκούσει άλλωστε πως τόν έλεγαν οι σύντροφοί του: θρανταίοκο Καλντέρια!

— Η Ντολорές σήπασε μια στιγμή κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Ετσι λέγεσαι και σύ! Δεν είν' έτσι; — Ο θρανταίοκο είχε πηδήσει όρθιος, με τις νυθιές σφιγμένες, κατάκλωμος.

— Εσθ ήσουν λοιπόν;... έου; μουρμούρισε με φωνή υπόκωφ.

— Ναι, ήμουν εγώ, το θύμα σου, που όρκίστηκε να σε ενασθώ και να έκδικηθώ!

— Η Ντολорές είχε άλλαξει ξαφνικά. Κύτταζε τόν φίλο της με μάτια έστρωτερά και μιλούσε τονίζοντας τις λέξεις της.

— Πόσον καιρό περιμένα αυτή τη στιγμή!... "Εμαθα πως είχες φύγει γιά τη Βραζιλία. "Όταν σε ξαναβρήκα και μου μίλησες, μου φάνηκε πως θα πέθαινα απ' τήν ελπίδα... Κάι τώρα σ' έχω έδώ, στή διάθεσή μου! Τίποτε δεν μπορεί να σε σώσει...

— Ο θρανταίοκο έκανε μια ένστικτη κίνηση γιά να φύγει. Τήν ίδια στιγμή όμως παρουσιάσθηκαν στην πόρτα και στο παρθύρο δυο άντρες, οι δυο Ίσπανοί φίλοι ξενουμένοι.

— Είνε οι μεγαλύτεροι άδελφοί μου,

θρανταίοκο τού είπε η Ντολорές. Αυτοί υπηρετούσαν τήν Ίσπανία, ενώ εσύ έφυγες αίμα άθώο. Κι' όρκισθηκαν, όπως κι' εγώ, να έκδικηθούν τούς νεκρούς μας! "Άκόμη κι' οι πιο άναγνόντες κακούργοι ξαναβρίσκουν κάποτε το θάρρος τους, στίς κρίσιμες στιγμές. Ο θρανταίοκο γύρισε στούς δυο άντρες κι' είπε ήσυχα:

— Έμπρός λοιπόν, τί περιμένετε; Πυροβολήστε επί τέλους!

Γιά λίγες στιγμές άπλώθηκε μία παγωμένη σιωπή. "Επειτα η Ντολорές γέλασε κι' άπάντησε:

— Τρελλάθηκες, αγαπητέ μου;... Να σε σκοτώσουμε έτσι, άμέσως; "Οχι δά! Θα ήταν πολύ άπλό...

— Ντολорές! Σώπα, σε ίκετεύω... "Εκείνη άνασκήκσε τούς ώμους της.

— Φαντάζεσαι τί προσπάθεια χρειάσθηκε, γιά να πνίξω τόνον καιρό τήν άπδια και τή ντροπή που μου προκαλούσαν τ' άγκαλιάσματά σου;... "Ήσουν όμως ο δυνατότερος, θα μου ξεφύγεις. "Ός ότου λοιπόν φτάσουν οι άδελφοί μου, γιά να μπόρουν να σε ύποψώω, σκεπτόμουν τί άγαπήμια μου πλάσματα που είχες σκοτώσει...

Και σου άνταπέδισα τα φίλια σου. Σ' έκανα εύτυχισμένο... Κύτταξε με, κύτταξε καλά το πρόσωπό και το κορμί που ά γάπησες!... Γιατί σε λίγο δεν θα βλέμεθους!... Γιατί σε λίγο δεν θα βλέμης, δεν γ' άκούει πιά! Θα έκατοντήσας σαν πεθαμένος. Κι' όταν πιά δεν θα μείνις ζωντανή παρ' μόνο η σκέψή σου, όταν θα ποθής το θάνατο σαν άπολύτρωσι, θα σε πιά τότε στούς φίλους σου, στή Μαδρίτη. "Ιωες, αυτοί σε ληισθούν...

... Ο ένας απ' τούς άδελφούς της Μερσεντές ήταν έπίθετος χειρουργός. Μία ένχειρσις στο μυαλό, εκεί στή μοναξιά του κτήματος, έκαμε το θρανταίοκο Καλντέρια ένα ανθρώπινο ράκος.

— Όσο γιά τήν Μερσεντές, ύστερα από λίγο καιρό γύρισε στην Ίσπανία και κλεισθηκε σ' ένα μοναστήρι, κοντά στή Μαδρίτη.

P. KATPEN

Νέα Υόρκη - Παρίσι, μέσω Σελήνης

Η έπιτυχία τών "Αμερικανών τεχνικών, που έστειλαν ηλεκτρικά κύματα στή Σελήνη και τα δέχθηκαν πάλι στή μηχανήματά τους κατά τήν έπιστροφή τους, άποτελεί ένα απ' τούς μεγαλύτερους σθεσμούς στην Ιστορία της ανθρωπότητας. Γιά πρώτη φορά ο άνθρωπος έπεκονώνησε με άλλους κόσμους, έξω απ' τη Γη. Είνε άδύνατον να προβλέψι κανείς ποιές έφορμονές θα βρή η έπιστημονική αυτή κατάκτησις. Μία απ' τις πρώτες θα είνε καθώς φαίνεται, η ραδιοφωνική επικοινωνία Νέα Υόρκης - Παρίσιου... μέσω Σελήνης! Θα στέλνυνται δηλαδή ηλεκτρικά κύματα απ' τη Νέα Υόρκη προς τη Σελήνη, θ' αντανακλώνται στην επιφάνεια του δορυφόρου μας και θα κατευθύνυνται προς το Παρίσι.

— Ετσι, θα είνε δυνατόν να χρησιμοποιηθούν (μικρά κύματα), τα όποια δεν επηρεάζονται καθόλου απ' τα ατμοσφαιρικά παράσιτα, έχουν όμως τήν ιδιότητα, να κινούνται ευθύγραμμη, σαν το φως, κι' έπομένως δεν μπορούν να φθάσουν κατ' ευθείαν απ' τη Ν. Υόρκη στο Παρίσι, ακολουθώντας τήν καμπυλότητα της Γης.

— Είμαστε πλούσιοι σαν βασιλιάδες! πρόσθεσε ο άλλος.

— Θα ζήσουμε σαν μαχαράγιαδες, θα έγωμε παλάτια και σκλάβους, θα ταξιδεύουμε σ' όλα τα μέρη της γης...

— Ήταν τότε η χαρά τους που θαρρούσε πως παραληρούσαν. Κι' αλήθεια δεν είχαν άκριβή συναισθησι της πραγματικότητας. Γι' αυτό αναγκάσθηκε να τούς ξυπνήσει και να τούς ξαναφέρει απ' τις ονειροπολήσεις και τα σχέδια του μέλλοντος στην πραγματικότητα.

— Σύντροφοι, τούς είπα, φτάνουν τα λόγια. Ο θησαυρός είνε δικός μας πλέον, αλλά δεν φτάνει αυτό. Πρέπει να τόν κρούσουμε κάπου. "Αφήστε λοιπόν τις κουβέντες κι' άς κυττάξουμε να δούμε τί θα κάνουμε.

— Έγχει δίκιο, σασίμπ, είπε ο ένας από αυτούς. "Εμπρός λοιπόν.

— Άς τρέξουμε κοντά στο σύντροφό μας.

Σηκώσαμε το κιβώτιο και τρέξαμε στην πύλη όπου φρουρούσε ο Μωάμεθ Σίγκ. Τού το έβείλαμε και τού είπαμε τί περιείχε άκριβώς. Κατόπιν όρκισθήκαμε και πάλι ότι θα μείνουμε πιστοί ό ένας στον άλλο κι' ότι δεν θα προδώσουμε ποτέ το τρομερό μυστικό μας.

— Και τώρα, τούς είπα, τί θα κάνουμε το θησαυρό;

— Πρέπει να κρούσουμε το κιβώτιο, πρέτεινε ο Μωάμεθ Σίγκ.

— Αυτής της γνώμης είμαι κι' εγώ.

— Κι' έμεις, φώναξαν κι' οι άλλοι δύο Σίγκοι.

— Θα κάνουμε άν χοντροειδέστατη βλακεία, αν μοιραζώμαστε από τώρα τα πετράδια.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΤΟ ΣΗΜΑΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

16^{ον} Χωρίς να πη ώστό-σο λέξι συνέχισε:

— Μετρήσαμε προσεκτικά το θησαυρό μας. Καί θυμάμαι πολύ καλά τί περιείχε το κιβώτιο του δυστυχισμένου "Αχμέτ που έπεσε θύμα της αφοσίωσης του στον άρχείο κύριο του...

— Ήσαν εκατόν σαράντα τρία διαμάντια, από τα όραιότερα τού κόσμου κι' άνάμεσα σ' αυτά ένα πολύ μεγάλο, γνωστό, αν δεν άποτώμαι, με το όνομα ό "Μέγας Μογγόλος", το δεύτερο σε μέγεθος απ' όσα βρέθηκαν ως σήμερα, όδόντα έφτα σμαράγδια θουάσια και μεγάλης αξίας, έκατόν έδωδεμήντα ρουμπίνια, μερικά πολύ μικρά, σαράντα ρουμπίνια άλλου είδους, πολύ σπάνια, διακόσια δέκα ξαφειρία, έξηντα ένας άχάτες, πολλοί θηρύλλοι και ένυχες και περυσίδες και πολλά άλλα είδη πολυτίμων πετρωδών, τών όποιων τότε, μά τήν πίστι μου, δεν ήξερα ούτε το όνομα. Μετρήσαμε άκόμα τριακόσια ώραια μαργαριτάρια, απ' τα όποια δώδεκα ήσαν περασμένα σ' ένα χρυσό σύρμα που είχε το σχήμα στέμματος.

Αυτά τα δώδεκα μαργαριτάρια λοιπόν δεν τα είδα προχθές που άρπαξα το κιβώτιο με το θησαυρό, αν και έρεύνησα καλά. "Ωστόσο θυμάμαι ότι ύπήρχαν. Τί έγιναν δεν το ξέρω.

— Αφού μετρήσαμε τα πετράδια, τα ξαναθάλαμε στο κιβώτιο.

Οι δυο Σίγκοι ήσαν κατευχαρισμένοι, μεθυσμένοι, μπορώ να πω, από χαρά. Είχαν ξεχάσει κι' όλες τόν τρόπο με τόν όποιο άποχτήσαμε το θησαυρό αυτό, είχαν λείω ληιστήσιν ότι βουτήξαμε τα χέρια μας στο αίμα ενός άθώου, γιάτί όπως κι' αν τόν πάρε κανένας, αδώςος ήταν ο κακότυχος ψευτοέμπορος "Αχμέτ.

— "Εκάναμε πρώτης τάξεως που λεία! είπε ο ένας από αυτούς τριβώντας με Ικανοποίησι τα χέρια του.

— Είμαστε πλούσιοι σαν βασιλιάδες! πρόσθεσε ο άλλος.

— Θα ζήσουμε σαν μαχαράγιαδες, θα έγωμε παλάτια και σκλάβους, θα ταξιδεύουμε σ' όλα τα μέρη της γης...

— Ήταν τότε η χαρά τους που θαρρούσε πως παραληρούσαν. Κι' αλήθεια δεν είχαν άκριβή συναισθησι της πραγματικότητας. Γι' αυτό αναγκάσθηκε να τούς ξυπνήσει και να τούς ξαναφέρει απ' τις ονειροπολήσεις και τα σχέδια του μέλλοντος στην πραγματικότητα.

— Σύντροφοι, τούς είπα, φτάνουν τα λόγια. Ο θησαυρός είνε δικός μας πλέον, αλλά δεν φτάνει αυτό. Πρέπει να τόν κρούσουμε κάπου. "Αφήστε λοιπόν τις κουβέντες κι' άς κυττάξουμε να δούμε τί θα κάνουμε.

— Έγχει δίκιο, σασίμπ, είπε ο ένας από αυτούς. "Εμπρός λοιπόν.

— Άς τρέξουμε κοντά στο σύντροφό μας.

Σηκώσαμε το κιβώτιο και τρέξαμε στην πύλη όπου φρουρούσε ο Μωάμεθ Σίγκ. Τού το έβείλαμε και τού είπαμε τί περιείχε άκριβώς. Κατόπιν όρκισθήκαμε και πάλι ότι θα μείνουμε πιστοί ό ένας στον άλλο κι' ότι δεν θα προδώσουμε ποτέ το τρομερό μυστικό μας.

— Και τώρα, τούς είπα, τί θα κάνουμε το θησαυρό;

— Πρέπει να κρούσουμε το κιβώτιο, πρέτεινε ο Μωάμεθ Σίγκ.

— Αυτής της γνώμης είμαι κι' εγώ.

— Κι' έμεις, φώναξαν κι' οι άλλοι δύο Σίγκοι.

— Θα κάνουμε άν χοντροειδέστατη βλακεία, αν μοιραζώμαστε από τώρα τα πετράδια.

Χωρίς να πη ώστό-σο λέξι συνέχισε:

— Μετρήσαμε προσεκτικά το θησαυρό μας. Καί θυμάμαι πολύ καλά τί περιείχε το κιβώτιο του δυστυχισμένου "Αχμέτ που έπεσε θύμα της αφοσίωσης του στον άρχείο κύριο του...

— Ήσαν εκατόν σαράντα τρία διαμάντια, από τα όραιότερα τού κόσμου κι' άνάμεσα σ' αυτά ένα πολύ μεγάλο, γνωστό, αν δεν άποτώμαι, με το όνομα ό "Μέγας Μογγόλος", το δεύτερο σε μέγεθος απ' όσα βρέθηκαν ως σήμερα, όδόντα έφτα σμαράγδια θουάσια και μεγάλης αξίας, έκατόν έδωδεμήντα ρουμπίνια, μερικά πολύ μικρά, σαράντα ρουμπίνια άλλου είδους, πολύ σπάνια, διακόσια δέκα ξαφειρία, έξηντα ένας άχάτες, πολλοί θηρύλλοι και ένυχες και περυσίδες και πολλά άλλα είδη πολυτίμων πετρωδών, τών όποιων τότε, μά τήν πίστι μου, δεν ήξερα ούτε το όνομα. Μετρήσαμε άκόμα τριακόσια ώραια μαργαριτάρια, απ' τα όποια δώδεκα ήσαν περασμένα σ' ένα χρυσό σύρμα που είχε το σχήμα στέμματος.

Αυτά τα δώδεκα μαργαριτάρια λοιπόν δεν τα είδα προχθές που άρπαξα το κιβώτιο με το θησαυρό, αν και έρεύνησα καλά. "Ωστόσο θυμάμαι ότι ύπήρχαν. Τί έγιναν δεν το ξέρω.

— Αφού μετρήσαμε τα πετράδια, τα ξαναθάλαμε στο κιβώτιο.

Οι δυο Σίγκοι ήσαν κατευχαρισμένοι, μεθυσμένοι, μπορώ να πω, από χαρά. Είχαν ξεχάσει κι' όλες τόν τρόπο με τόν όποιο άποχτήσαμε το θησαυρό αυτό, είχαν λείω ληιστήσιν ότι βουτήξαμε τα χέρια μας στο αίμα ενός άθώου, γιάτί όπως κι' αν τόν πάρε κανένας, αδώςος ήταν ο κακότυχος ψευτοέμπορος "Αχμέτ.

— "Εκάναμε πρώτης τάξεως που λεία! είπε ο ένας από αυτούς τριβώντας με Ικανοποίησι τα χέρια του.

— Είμαστε πλούσιοι σαν βασιλιάδες! πρόσθεσε ο άλλος.

— Θα ζήσουμε σαν μαχαράγιαδες, θα έγωμε παλάτια και σκλάβους, θα ταξιδεύουμε σ' όλα τα μέρη της γης...

— Ήταν τότε η χαρά τους που θαρρούσε πως παραληρούσαν. Κι' αλήθεια δεν είχαν άκριβή συναισθησι της πραγματικότητας. Γι' αυτό αναγκάσθηκε να τούς ξυπνήσει και να τούς ξαναφέρει απ' τις ονειροπολήσεις και τα σχέδια του μέλλοντος στην πραγματικότητα.

— Σύντροφοι, τούς είπα, φτάνουν τα λόγια. Ο θησαυρός είνε δικός μας πλέον, αλλά δεν φτάνει αυτό. Πρέπει να τόν κρούσουμε κάπου. "Αφήστε λοιπόν τις κουβέντες κι' άς κυττάξουμε να δούμε τί θα κάνουμε.

— Έγχει δίκιο, σασίμπ, είπε ο ένας από αυτούς. "Εμπρός λοιπόν.

— Άς τρέξουμε κοντά στο σύντροφό μας.

Σηκώσαμε το κιβώτιο και τρέξαμε στην πύλη όπου φρουρούσε ο Μωάμεθ Σίγκ. Τού το έβείλαμε και τού είπαμε τί περιείχε άκριβώς. Κατόπιν όρκισθήκαμε και πάλι ότι θα μείνουμε πιστοί ό ένας στον άλλο κι' ότι δεν θα προδώσουμε ποτέ το τρομερό μυστικό μας.

— Και τώρα, τούς είπα, τί θα κάνουμε το θησαυρό;

— Πρέπει να κρούσουμε το κιβώτιο, πρέτεινε ο Μωάμεθ Σίγκ.

— Αυτής της γνώμης είμαι κι' εγώ.

— Κι' έμεις, φώναξαν κι' οι άλλοι δύο Σίγκοι.

— Θα κάνουμε άν χοντροειδέστατη βλακεία, αν μοιραζώμαστε από τώρα τα πετράδια.

γνώ τι άπόγινε με τήν επανάστα-σι τών Ίνδων. Δεν μπορούσαν οι επαναστάτες όσο κι' αν ήσαν πολυάριθμοι, να τα βάλουν με τήν πανίσχυρη "Αγγλία. "Ετσι, όταν ο Ούλασον κυριεύσε το Δελχί κι' ό σέρ Κάλιν διέλυσε τήν πολιτορκία της Λουνακόλης, κάθε αντίστασις πλέον ήταν άδύνατη. "Εφταναν δι-αρκώς και νέα στρατεύματα και οι επαναστάται άπεσούσαν στίς πιο όρεινες περιοχές. Ο άρχηγός τους, ο τρομερός Νανά - Σαχίμπ, άναγκάσθηκε να περάσει τα σύνορα, γιά να μήν πέση στα χέρια του τακτικό στρατού. "Όλα πηγαιναν καλά πλέον και δοξάζαμε τόν Θεό γιάτί θα τελείωναν τα βάσανά μας.

Στήν "Αγρα δεν είχα φτάσει ακόμα "Αγγλικά στρατεύματα. Κρατούσαμε ώστόσο τόν φρούριο και περιμέναμε. Τέλος μία μέρα έφτασε και στήν "Αγρα ένα σώμα υπό τόν συνταγματάρχη Γρέτ-γες. "Αντίκρου στο φρούριο, στον κάμπο είχαν άπομείνει πολυάριθμοι άκόμα Πάνδιοι επαναστάται. Μόλις όμως αντίκρουσαν τα μηχανοπολιτικά στρατεύματα διασκορπίσθηκαν, χωρίς να τολμήσουν να δώσουν μάχη.

Γρήνη απλώνονταν πλέον στίς περιοχές που είχε συνταράξει η άναρσις. Πολλοί επαναστάται που είχαν διαπράξει τρομερά εγκλήμα-τα και λεηλασίες συνελήφθησαν. "Εγιναν πολλές δικαίες έκτελέ-σεις. Ξαναγύρισε η ειρήνη και η ασφάλεια.

Φανταζόσαστε πλέον τη χαρά μας. Είχε φτάσει επί τέλους, ο καιρός που θα χαϊρόμαστε τα πλούτη μας. Θα βγάζαμε το κιβώτιο με το θησαυρό από τήν κρύπτη του, θα μοιραζώμασταν τα πετράδια άδελφικά και θα τραβούσε καθένας το δρόμο του γιά να ζήσει, όπως τού άρεσε.

— Εξάφνα διώας είδαμε τα δνεί-ρά μας να διαλύονται. Ο Θεός, ο Παντοδύναμος Θεός που όλα τα βλέπει και όλα τα τιμωρεί δεν μάς άφησε να χαρούμε τόν καταρμένο θησαυρό τού Ίνδου Πρίγκιπα. Και να πως συνέβη η συμφορά αυτή: "Όπως σας είπα στήν άρχή της άσχημής μου, ό Ίνδος Πρίγκιπας είχε μεγάλη έμπιστο-σύνη στον "Αχμέτ, διαφορετικά δεν θα τού έμπιστευόταν έναν τέτοιο θησαυρό. "Αλλά οι "Ασιανοί είνε δόπιστοι, πονηροί, καχύποπτοι. Σ' έμπιστευόταν, αλλά συγχρόνως λαμβάνουν και τα μέτρα τους. Τό ίδιο έκαμε κι' ο πρίγκιπας. "Εμπιστεύθηκε το κιβώτιο με το θησαυρό στον "Αχμέτ, αλλά συγχρόνως κάλεσε κι' έναν άλλο έμπιστό του υπηρέτη και τού είπε:

— Θ' ακολουθήσεις τόν "Αχμέτ

παντού, δέν θα τόν χάσεις στιγμή από τα μάτια σου. Θα γίνης η σκιά του. Θα πιάς όπου πηγαίνει, θα εισαγωγής παντού μαζί του, χωρίς να σε καταλάβει. Τα μάτια σου τέσσερα. "Ο,τι δής, ό,τι άντιληφής θάρρης μία μέρα, όταν ηουάσουν τα πράγματα να μού το πής. Πρόσεξε καλά στήν έντολή που σου άναβέτω. "Αν δεν έκτελέσης πιστά τί διαταγή μου, θα τόν πληρώσει με το κεφάλι σου.

Ο υπηρέτης ύποσχέθηκε ότι θα έκτελούσε πιστά τί διαταγή του όφέντη του. Κι' όταν ξεκίνησε ο "Αχμέτ με το θησαυρό τόν άκολουθήσε έπίσω, έγινε πραγματικά η σκιά του. Διέσχοναν έτσι τις επαναστατημένες περιοφέρειες ό ένας έμπρός, ο άλλος έπίσω, πάντα άγρυπνος, μήν άφηνοντας να τού ξεφύγη τίποτε. Είσε τί συνάντησι τού "Αχμέτ με τόν γιγαντώσωμο Σίγκο, τούς είσε να δοιοπορούν μαζί και τούς άκολουθήσε μέχρι της "Αγρας. Είσε λίγο άπίστευτο αυτό κι' όμως ο Ίνδος υπηρέτης παρακολούθησε τόν "Αχμέτ μέσα στο σκοτάδι ως τί στιγμή που τόν είσε να μπαίνει, με τί βοήθεια μας, από τήν πύλη που φρουρούσαμε στο φρούριο.

Πως δεν τόν άντελήθη ούτε ο παμπόνηρος "Αχμέτ, ούτε ο τετρα-πέρας Σίγκος; Αυτό δεν μπορώ να τόν καταλάβω. "Ίσως τούς έτύλωσε ο Θεός γιά να γίνη έτσι έγινε και να τιμωρηθώσε σκληρά.

— Όταν ο Ίνδος υπηρέτης είσε τόν "Αχμέτ να μπαίνει στο φρούριο ηουάσε φαίνεται. Πέρασε κά-που τί νύχτα του και τού πρώτ της άλλης ημέρας κατώρθε να εισα-χωρήσι κι' αυτός στήν "Αγρα. Ή πρώτη του δουλειά τότε ήταν άναζητήσι τόν "Αχμέτ. "Ερεύνησε παντού, ρώτησε, γύρισε όλη τήν πόλη, μά δεν κατάφερε τίποτε. Τά ίχνη τού "Αχμέτ είχαν χαθή! Τί έσημασε αυτό; Το πράγμα ήταν ύποπτο, κάποιο μυστήριο ύπήρχε σ' όλη αυτή τήν ιστορία...

Ο Ίνδος υπηρέτης έρεύνησε μερικές ημέρες και κατόπιν έκμυσ-σπρεβήθηκε τίς ύποψίες του σ' ένα λοχία. "Ο λοχίας έτρεξε ν' άναφέ-ρη τά πάντα στο φρούραρχο. Ο φρούραρχος διέταξε άμέσως να γίνουν άνακρίσεις. Φυσικά μάς συ-νέλασαν και τούς τέσσερες. Μας άνέκριναν χωριστά τόν καθένα, αλλά δεν μπόρεσαν να πάρουν λέ-ξι από τόν στόμα μας. Το γεγονός ήταν ώστόσο ότι είχαμε έπιτρέψει να μπει στο φρούριο τί νύχτα δυο ξένοι: ο "Αχμέτ κι' ο συνοδός του Σίγκος. Τί είχε άπογίνει ο "Αχμέτ; Αυτό ζητούσαν να μάθουν. Γιά το θησαυρό δεν ήξεραν εύ-χώς τίποτε. Ο Ίνδος υπηρέτης έχε τήν πονηρία να μήν κάμη λόγο

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η αξία της νύφης

Ένας Σκωτσέζος χωρικός γιά ν' άποφύγη τα έξοδα τού γάμου, κατέφυγε στο γνωστό κόλπο της άπαγωγής. Μία νύχτα περιμένα τή λατρετή του κάτω από το σπίτι της, τήν παρέλαβε κι' έφυγαν γιά να κρυφτούν σε κάποιο φιλικό σπίτι. "Επειδή όμως ο Σκωτσέζος ήταν τιμίος άνθρωπος δεν ήθελε και να έκθέσει τήν άνομιήν του. Κι' άποφάσισε να έπιση-μοποιήση τήν έννοιά τους.

γί' ατόν. 'Ωστόσο δεν την γλυτώσαμε. 'Εφ' όσον δεν έννοούσαμε να φανερώσουμε τί είχαμε κάνει τόν 'Ινδο ψευδοέμπορο, ο φρούραρχος κι' ο ανακριτής μάντεψαν ότι τόν είχαμε σκοτώσει. Καί διάταξαν να γίνουν έρευνες γιά τήν άνεύρεσι του πτώματος του. Αό- τώ μας άνησχυσε. Θά έρευνούσαν κοντά στην πύλη πού φρουρούσαμε και θα εύρισκαν ίσως τόν πτώμα. Οι φόβοι μας βγήκαν άληθινοί. Το συνεργείο τών στρατιωτών πού ανέλαβε τήν έρευνα έφτασε ψάχνοντας και στην άποψη άσπλη, στην οποία είχαμε θάψει τόν πτώμα. Φυσικά δεν δυσκολεύθηκαν και πολύ να τό βρουν. Τό έγκλημα μας ήταν πιά ολοφάνερο. Μόνον πού δεν μπορούσαν να καταλάβουν, γιατί σκοτώσαν τόν 'Ινδο. Καί τή φορά αυτή δεν έγινε λόγος γιά τό θησαυρό. Τό ίδιο συνέβη και στη δική μας πούγινε σε λίγες μέρες. Ποιός ν' άναίτησή τού θησαυρό άλλωστε; Ο 'Ινδός πρίγκιπας είχε εκθρονισθή από μετάθε- κωρήσει στην επανάστασι. Δεν τόν έσώψαν λοιπόν καθόλου να βρε- θή ο θησαυρός, ο όποιος θα κα- τέσχετο και θα τόν έχανε έτσι ο- ριστικό.

Η δική μας άρχισε και τελεί- ωσε μέσα σε μία μέρα. Τό έγκλη- μα μας ήταν ολοφάνερο. Οι τρεις Σίχλοι καταδικάστηκαν σε ισόβια δεσμά. 'Όσο γιά μένα τό δικαστή- ριο φάνηκε αυστηρότερο. 'Ημουν Ευρωπαίος, πολιτισμένος κι' έπρε- πε να τιμωρηθώ σκληρά γιά τό έγκλημα και γιάτί επέτρεψα να μπουλνν τού φουόριου δού ξένου, έ- νώ οι διαταγές πού μου είχαν δο- θή σχετικώς ήταν ρητές και αυστη- ρότερες. Με καταδίκασαν λοιπόν σε θάνατο!

'Ακούσα τήν απόφαση τού δικα- στηρίου ψύχραιμα. Τί μ' ένδιέφερε ή ζωή έφ' όσον δεν μπορούσα πλέ- ον να χερσά τό μερίδιό μου από τό θησαυρό πού θάμεινε γιά πάντα ή- σως κρυμμένος στην τρύπα πού τόν είχαμε βάσει;

Δέν με τρυφεύσαν ώστόσο. Μοδ χάρισαν τή ζωή μ' άφισαν να υποστώ τήν ίδια τιμωρία τών Ισο- νών δεσμών με τους συνδεδωχό- μου.

Η θέα μας, κύριοι, ήταν πραγ- ματικά παράξενη. Βρισκόμαστε κλεισμένοι στις φυλακές και οι τέσσερες, χωρίς να έλλειψουμε να έλευθερωθούμε ποτέ. Βρισκόμαστε, έπαναλαμβάνα, στις φυλακές, ενώ θα μπορούσαμε να ζήσουμε σε πα- λάτια με τόν θησαυρό μας. Μόνον νεκρούς θα τό θησαυρό μας. Μόνον κατέργα. Καμία έλπιδα γιά χά- ρι. 'Ημιας χαμένοι και μετεί, χα- μένος κι' ο θησαυρός γιά μας. Στη σκέψη αυτή μας έπιανε τρέλ- λα. Μόνον μία έλπιδα μας έμενε, μία έλπιδα τρελλή: να δραπέτευ- σουμε από τις φυλακές. Μά ήταν εύκολο αυτό;

Φαντάζεσθε τήν άπελπισία μας, τη λύσσα μας και μάλιστα, όταν μας κακομεταχειριζόντουσαν οι δεσμοφύλακες, όταν μας φερόν- τουσαν σαν να ήμαστε σκύλοι και όχι άνθρωποι. Πώς δεν αυτοκτό- νησα αυτόν τόν καιρό άπορό; Θά ρις τόν παραμικρό διαταγμό, θα τοίγουμε τό κρανίο μου στους τοίχους της φυλακής, θ' άνοιγα Μά με συγκρατούσε ή τρελλή έλ- αλληλοκτονία τού θησαυρού γιά να στελώ στο διάβολο όδες μου τις μαφές σκέψεις περί αυτοκτονίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια Αίσθητικόν 'Επιστημονικόν 'Εργαστήριον Βερανζέρου 12α ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

'Αναλαμβάνει τήν εξέλιψιν ό- λων τών δυσμορφιών τού προσώ- που, ως και τήν ριζικήν άποτρι- χωσιν, εξαφανίζει τας ρυτίδας, ούδας, εγκαύματα, στίγματα (πα- νίδες), στήγματα ελλογίας και θε- ραπείαν τών τριχόπτωσην.

Τό έγκλημα τού γιατρού

Δραματικό διήγημα

Μοδ άρέσουν οι δραματικές Ιστορίες τών καταδίκων. Μ' αυτές έχω γράψει τά πιο όμορφα και τά πιο συγκινητικά διηγήματά μου. Πληγώνω λοιπόν τακτικά στις φυ- λακές. Προχτές έπισκέφθηκα μία φυλακή στά περίχωρα τού Παρι- σιού, μήπως συναντήσω κανένα καινούργιο κατέδικο, και στάθμια τυχερός. Ο δισυθυνης της φυλα- κής, ένας παλός καλός φίλος μου, με δέχτηκε μ' ένα χαμόγελο θρι- άμβου και μού παρουσίωσε σε λί- γο ένα νέο κατέδικο, έναν παρα- ξενο και χλωμό τύπο με γκριζία μαλλιά πού είχε καταδικασθή έ- κεινης τις ημέρες σε ισόβια δε- σμά...

Ο τραγικός αυτός άνθρωπος ή- ταν ο Κάρολος Μερλίε, γνωστός άλλοτε παρισινός γιατρός πού κα- τέληψε στη φυλακή από έναν τρελλό και παράφορο έρωτα. 'Η Ιστορία του, πού μού τήν άφηγη- θηκε ο ίδιος, είνε ένα συναρπα- στικό δράμα.

—Ξέρετε πολύ καλά, κύριε, άρχισε να μού λέη ο γιατρός Με- ρλίε, ότι εύτυχία δεν υπάρχει σ' αυτό τόν κόσμο. 'Η ζωή μας είνε μία σειρά από άπρόοπτα γεγονό- τα και κανείς μας δεν ξέρει ποτέ ποιά θα είνε τό τέλος μας...

Ζούσα λοιπόν μία εύτυχιομένη ζωή, με τή γυναίκα μου και με τό παιδί μου. 'Η Ματθίλδη, ή γυναι- κά μου, μ' έλάτρευε άληθινα. Ο Ραούλ, πάλι, τό παιδάκι μου, ή- ταν ένα χαριτωμένο άγγελοούδι.

Μία μέρα όμως ή κακή μοίρα χτύπησε ξαφνικά τήν πόρτα μου. 'Η Ματθίλδη έλαβε ένα τηλεγρά- φημα από κάποιο συγγενή της, πού της άνήγγειλε πώς ο πατέ- ρας της και ή μητέρα της δεν ζούσαν πιά... 'Η άγρύπνου τίς της στή Βρετανία είχε άρπάξει έξα- φνα φωτιά κι' είχαν καή κι' οι δύο τους.

Η Ματθίλδη δεν μπόρεσε ν' άνδξεί σ' αυτό τό ξαφνικό χτύ- πημα. 'Ερριξε μία σπαραχτική κραυγή και σωριασθηκε άναίσθη- τη μπροστά στα πόδια μου...

'Όταν συνήλθε δεν γνώριζε πιά κανένα μας. Γελοΐσε μόνο παρα- ξενα και μάς κούταξε, σαν να μάς έβλεπε γιά πρώτη φορά... 'Η Ματθίλδη, ή άγαστημένη μου γυ- ναίκα είχε τρελλαθή! Καί κανέ- νας ψυχίατρος δεν μπόρεσε να τήν γιάτρεψη. Τήν έπιανε συχνά μία τρελλή χαρά πού κατέληγε κατόπιν σε στυγνή μελαγχολία. Δέν έτρώγε τίποτε, δεν μπορούσε να κοιμηθί κι' όπως ήταν φυσικό

δεν μπόρεσε να ζήση πολύ καιρό. 'Εξαντλήθηκε σιγά-σιγά και πέ- θανε.

'Εμεινα πιά μόνος με τόν Ρα- ούλ μέσα στο πένθιμο κι' έρημο σπίτι μου. Τά χρόνια περνούσαν μονότονα, ο γυιός μου μεγάλωνε κι' έγώ ένοιόθα ότι γερνούσα κά- θε μέρα και περισσότερο. 'Ημουν ένας δυστυχισμένος άνθρωπος, πού ζούσε άκόμη, χωρίς να ξέρη κι' έκεινος γιάτί.

Είκοσι χρονών ο Ραούλ άφισε τό Πανεπιστήμιο και ήγνε να ύπε- ρρεπή τή θητεία του. Μ' άφισε λοιπόν ολομόναχο και πιδ πολύ δυ- στυχισμένο από κάθε άλλη φορά. Μά ήταν μοιραίο να συναντήσω τότε μία μέρα τή Ζαννέττα...

Η Ζαννέττα ήταν ένα όμορφο κορίτσι δεκαοχτώ χρόνων. Τή γνώ- ρισα τυχαία σ' ένα νοσοκομείο. 'Ηταν άρρωστη από πνευμονία κι' είχα αναλάβει τή θεραπεία της. Στή αρχή δεν πρόσεξα τήν όμορ- φιά της. Προσπαθούσα με κάθε τρόπο να τήν σώσω και στο τέλος τό πένυχα και τή γλύτωσα από τά νύχια τού θανάτου.

Η Ζαννέττα λοιπόν, ύστερα από λίγον καιρό, άρχισε πάλι να ξα- νηπαίρη τού ρόβιου χρώμα της, ή όμορφη της άρχισε να ξαναβήζει σαν ένα όπτερο τριαντάφυλλο. Αυτό τό κορίτσι τό είχα συμπαθή- σει πολύ. Μά κι' ή Ζαννέττα έκανε σαν τρελλή από τή χαρά της μόλις μ' έβλεπε και με μία παιδική ά- φέλεια μ' άγκάλιαζε και με φι- λούσε...

Πολλές φορές της έκανα συν- τρηφία στών κήπων. Μοδ έλεγε ότι ήταν μόνη στών κόσμο κι' ότι δεν είχε καλλίτερο φίλο από μένα...

'Ετσι όταν έγινε καλά, τήν πήρα στο σπίτι μου. Τό κρυστάλλινο γέ- λιο της, ή χαρά της, με είχαν ξα- νηπαίνουσι κι' είχαν έφει τήν εύ- τυχία πάλι μέσα στο έρημο και πένθιμο έκεινο σπίτι όπου βασι- λευε πάντα ή σκία μιάς πεθαμέ- νης...

Η Ζαννέττα έκανε σαν τρελλή, άναποδούριζε τά πάντα, σκόλιζε όδες τις γωνίες και μία μέρα ξε- φυλλίζοντας ένα λεύκωμα, βρήκε τή φωτογραφία της γυναίκας μου και πριν προστάσω να τήν πάρω από τά χέρια της τήν έκανε χίλια κομματάκια!

Από εκείνη τή στιγμή κατάλα- βα ότι δεν με συνδέσε πιά τίποτε με τά περασμένα. 'Η τρέλλα της αυτή με λύπησε βέβαια στην αρχή, μά ή Ζαννέττα τήν τόσο χαριτω- μένη, τόσο γοητευτική!... Ζήσα-

με έτσι άρκετόν καιρό κι' όταν μού έγραψε ο Ραούλ ότι είχε τε- λειώσει πιά τή θητεία του και θα έαναγύριζε κοντά μου, της νοίκια- σα άμέσως ένα όμορφο διαμέρι- σμα σε μία ήσυχη συνοικία γιάτί δεν ήθελα να καταλάβη τίποτα ο γυιός μου.

'Όταν όμως γύρισε δεν άρρησε να μαντέψη ότι κάτι είχε συμβή στη ζωή μου. Κι' αυτό δεν ήταν δύσκολο, γιάτί είχα άλλαξει τώρα πιά. Δέν ήμουν μελαγχολικός ό- πως πρῶτα. 'Ημουν χαρούμενος, ζώηρα εύτυχισμένος!

Ο γυιός μου προσπαθούσε ν' ά- νακαλύψη τήν αιτία αυτής της άλ- λажής μου γιάτί έξακολουθούσε να λατρεύη τή μητέρα του. Καταλά- θαινα ότι κατασκοπούσε όδες τις κινήσεις μου...

Φαινόταν όμως ότι στο τέλος θα βαρέθηκε, γιάτί δεν με πρόσχε όπως πρῶτα...

'Επήγαινα κάθε μέρα κι' έβλε- πα τή φίλη μου, χωρίς φυσικά να υποπτεύομαι ότι μπορούσε να με άπατήση με κανέναν άλλον... Μά όπως όλοι οι έρωτευμένοι άρχισα σιγά-σιγά να τήν ζηλεύω, χωρίς να ξέρω κι' έγώ γιάτί. 'Ηθελα να βεβαιωθώ με κάθε τρόπο άν μού ήταν πάντοτε πιστή. Μοδ ήρθε λοι- πόν ή τρέλλα να καταφύγω στο πιο εύκολο και στο πιο κοινό τέ- χνασμα...

Μία μέρα είπα στη Ζαννέττα ότι θα ήγαινα να έπισκεφθώ κάποιον άρρωστο μακριά από τό Παρίσι κι' ότι θα έμεινα εκεί πέρα τρεις μέρες. Τήν άποχαίρετσα λοιπόν καλ... γύρισα στο σπίτι μου. 'Ε- πεσα στο κρεβάτι μου κι' άποκοι- μήθηκα ήσυχος, περιμένοντας να νυχτώση γιά να κάνω τήν ξαφνι- κή έφοδο μου...

Τό βράδυ, λοιπόν, σηκώθηκα κι' έπειδή ήταν χωρίς βήνη να κάνω ένα μεγάλον περιπάτο, να διει- πνήσω σ' ένα εστιατόριο κι' ύστε- ρα, κατά τά μεσάνυχτα, να χτυ- πήσω έξωφρα τήν πόρτα της Ζα- ννέτας...

Θυμάμαι ότι ή καλοκαιρινή έ- κείνη νύχτα ήταν όπτεροχη... Κατά τά μεσάνυχτα τράδση γιά τό σπίτι της Ζαννέτας. 'Όταν έφτασα όμως εκεί, είδα κάτι πού μού πάγωσε τήν καρδιά και μ' έκανε να τρέμω ολόκληρος από τή λύσσα μου.

Πίσω από ένα φωτισμένο παρά- θυρο είχα διακρίνει δύο σιέτες!... 'Η μία ήταν τή Ζαννέττα. 'Η άλ- λη ήταν ή σκία ενός άνδρος, πού τήν κρατούσε σφιχτά τήν άγκα- λιά του!... 'Η Ζαννέττα λοιπόν, με άπατούσε!... Ο άνδρας αυτός ήταν ο φίλος της!... Καταλαθα- νετε, κύριε, τήν τραγωδία μου, έ- κείνη τή στιγμή!

Χωρίς να ξέρω τί κάνω, έβγαλα τό περιστόφο μου κι' έπυροδόλη- σα με λύσσα τή σκία τού άγνώ- στου...

Θυμάμαι ότι τόν είδα ν' άνοιγη τά χέρια του και να πέφτη πρὸς τά πλάς. 'Ακούσα συγχρόνως τή Ζαννέττα να βυθάει μία σπαρακτι- κή κραυγή... 'Επειτα άρχισα να τρέχω σαν τρελλός και γύρισα στο σπίτι μου γιά να βρω λίγη ήσυ- χία και να μπερώσω να συγκεν- τρώσω τις σκέψεις μου.

Πέρασε ως μισή ώρα, όταν ά- ξαφνα άκούσα να χτυπούν στην πόρτα μου. 'Α! κύριε!... Πώς μπορώ να ξεχάσω ποτέ τό θέαμα πού παρουσιάστηκε τότε μπροστά στα μάτια μου;... Μοδ είχαν πέ- ρει τό Ραούλ, τό γυιό μου, κα- ταματωμένο και νεκρό σ' ένα φο- ρείο!... Αυτός ήταν ο μοιραίος έραστής της Ζαννέτας, χωρίς να τό υποπτεύομαι, χωρίς να ξέρω πώς γνωρίστηκαν.

'Ότι κι' άν σας πω άκόμα είνε πιά περιττό. Καταλαθαίνετε τήν τραγωδία μου... Είμαι τώρα ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος τού κόσμου και ή μόνη μου παρηγο- ρία είνε ότι δεν θα μπερώσω ν' άνδξω πολύ καιρό μέσα σ' αυτή τή φυλακή... Ο θάνατος θα έρ- θη γρήγορα... να με λυτρώση...

Κι' ο γιατρός Μερλίε έκρυψε τό πρόσώπ του μέσα στα όρχα κι' άδύνατα χέρια του κι' άρχισε να κλαίη σιωπηλά, προσφέροντας με ραγισμένη φωνή τό όνομα τού παι- διού του...

ΠΙΕΡ ΜΑΡΤΕΝ

Οι ληστές της 'Εφταλίας

Ψυχοςάβρατο

—Υπομονή, Θύμιο μου, έ... ούλοι θα πεθάνουμε...

—'Αχ! ποιός να μού τώλεγε, 'Εφταλία μου, πώς θαάνα τη γυναίκα μου, ένα θη- σαυρό, ένα άγγελό; Πέρσο τέτοιον καιρό πούχα τή φλουέντζα ούλοι λέγανε πώς έγώ μάτρεψα άπογραφάδες, και τώρα πέθανε αυτή πού ποτέ τση δεν είπε άχ!...

—Κουράγιο, χριστιανέ μου, ο Θεός, πού νάχη δόξα, έτσι ήθελε, τοίπε πάλι ή 'Ε- φταλία, και ξαφνια- σμένη και περίεργη γιά τό πρώτον του βίξιου συνέχισε:

—'Ας είνε πού με θυμήθηκες, χρόνια και χρόνια είχες νάρηες άπ' τά λι- μέρια μας, χαιρ-ό- λα! Πως αυτό τό καλό...

—Σούφερα, 'Ε- φταλία μου, λίγο στάρι, μισή όκα- ά- λειρι, σταφίδες, καί ζάχαρη, να μού κά- νης ένα δίσκο κόλ- λυθα, γιά τήν ψυ- χή μου...

Μία μέρα είπα στη Ζαννέττα ότι θα ήγαινα να έπισκεφθώ κάποιον άρρωστο μακριά από τό Παρίσι κι' ότι θα έμεινα εκεί πέρα τρεις μέρες. Τήν άποχαίρετσα λοιπόν καλ... γύρισα στο σπίτι μου. 'Ε- πεσα στο κρεβάτι μου κι' άποκοι- μήθηκα ήσυχος, περιμένοντας να νυχτώση γιά να κάνω τήν ξαφνι- κή έφοδο μου...

Τό βράδυ, λοιπόν, σηκώθηκα κι' έπειδή ήταν χωρίς βήνη να κάνω ένα μεγάλον περιπάτο, να διει- πνήσω σ' ένα εστιατόριο κι' ύστε- ρα, κατά τά μεσάνυχτα, να χτυ- πήσω έξωφρα τήν πόρτα της Ζα- ννέτας...

Θυμάμαι ότι ή καλοκαιρινή έ- κείνη νύχτα ήταν όπτεροχη... Κατά τά μεσάνυχτα τράδση γιά τό σπίτι της Ζαννέτας. 'Όταν έφτασα όμως εκεί, είδα κάτι πού μού πάγωσε τήν καρδιά και μ' έκανε να τρέμω ολόκληρος από τή λύσσα μου.

Πίσω από ένα φωτισμένο παρά- θυρο είχα διακρίνει δύο σιέτες!... 'Η μία ήταν τή Ζαννέττα. 'Η άλ- λη ήταν ή σκία ενός άνδρος, πού τήν κρατούσε σφιχτά τήν άγκα- λιά του!... 'Η Ζαννέττα λοιπόν, με άπατούσε!... Ο άνδρας αυτός ήταν ο φίλος της!... Καταλαθα- νετε, κύριε, τήν τραγωδία μου, έ- κείνη τή στιγμή!

Χωρίς να ξέρω τί κάνω, έβγαλα τό περιστόφο μου κι' έπυροδόλη- σα με λύσσα τή σκία τού άγνώ- στου...

Θυμάμαι ότι τόν είδα ν' άνοιγη τά χέρια του και να πέφτη πρὸς τά πλάς. 'Ακούσα συγχρόνως τή Ζαννέττα να βυθάει μία σπαρακτι- κή κραυγή... 'Επειτα άρχισα να τρέχω σαν τρελλός και γύρισα στο σπίτι μου γιά να βρω λίγη ήσυ- χία και να μπερώσω να συγκεν- τρώσω τις σκέψεις μου.

Πέρασε ως μισή ώρα, όταν ά- ξαφνα άκούσα να χτυπούν στην πόρτα μου. 'Α! κύριε!... Πώς μπορώ να ξεχάσω ποτέ τό θέαμα πού παρουσιάστηκε τότε μπροστά στα μάτια μου;... Μοδ είχαν πέ- ρει τό Ραούλ, τό γυιό μου, κα- ταματωμένο και νεκρό σ' ένα φο- ρείο!... Αυτός ήταν ο μοιραίος έραστής της Ζαννέτας, χωρίς να τό υποπτεύομαι, χωρίς να ξέρω πώς γνωρίστηκαν.

'Ότι κι' άν σας πω άκόμα είνε πιά περιττό. Καταλαθαίνετε τήν τραγωδία μου... Είμαι τώρα ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος τού κόσμου και ή μόνη μου παρηγο- ρία είνε ότι δεν θα μπερώσω ν' άνδξω πολύ καιρό μέσα σ' αυτή τή φυλακή... Ο θάνατος θα έρ- θη γρήγορα... να με λυτρώση...

Κι' ο γιατρός Μερλίε έκρυψε τό πρόσώπ του μέσα στα όρχα κι' άδύνατα χέρια του κι' άρχισε να κλαίη σιωπηλά, προσφέροντας με ραγισμένη φωνή τό όνομα τού παι- διού του...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΠΟΝΗΡΙΑ

"Ενα βράδυ καθώς τραβούσε στο σπίτι του ο Πρόδρομος τόν ζυγώνει ένας άνθρωπος και του λέει:

—'Αφεντικό έχω έδώ κάτι πράγματα γιά πού- λημα. 'Ενα παλτό, μία κουβέρτα, δυο κουτού- μια ρούχα. 'Αμα θές, δηλαδή, να τά πάρης γιά ένα κομμάτι ψωμί, δηλαδή, όπως κάτι γιάτί σύ- ριο φεύγω γιά τήν έπαρχία.

Τόν κούττα ο Πρόδρομος:

—Τί είσαι έσύ, τζάνουμι;

—Τί σε νοιάζει, αφεντικό;

—Με νοιάζει, κούζουμι. 'Αμα κλέφτη ένεσαι έγώ κλεμένο πράγμα ντέν ήμωρώ να ήπαίνω.

Τίμιος άνθρωπος ήταν ο Πρόδρομος. 'Αλλά ο άλλος ήταν άναίδεστος:

—Και κλέφτης να είμαι, αφεντικό, τί σε νοιά- ζει έσένα; 'Εγώ μία φορά πράγματα καλά σου δίνω. Θα τά πληρώσης και θα τά φορέσης. 'Η δική μου ή ψυχή θα πάη στην κόλασι. 'Η δική σου θα πάη στὸν παράδεισο.

Τόν κούττα ο Πρόδρομος:

—Χίτς μπέ ντροπή ντέν έχεις; 'Αμα χιροίς έρίφ ήνεσαι, χιροίς τό λές είσαι και φτίνεσαι;

—Τί θα ήη χιροίς, κουμπάρε;

—Κλέφτη, μπέ.

—'Αρχίζει ο άλλος να τόν φουμαίρη τόν Πρό-δρομο.

—Δέν βαρυνέσαι, κουμπάρε, όλος ο κόσμος σή-μερα είνε... πώς τό είπες αυτό; Χιροίς. 'Ε, μά- λιστα κι' έγώ ένας φουκοράς κλέφτης είμαι. 'Ε- δώ άλλοι κι' άλλοι κλέδουν εκατομμύρια και δι- σκατομμύρια. 'Εγώ τί έκλεψα; Δυο κουτού- μια, μία κουβέρτα... κάτι τρέχει στα νύφτικα.

'Ανοίγει τό στόμα του ο Πρόδρομος και τόν ξανακούττα. Τόσο θάρος και τέτοια άναίδια δέν συναντjσε ποτέ σε κλέφτη.

—Ότώ! κιονόγλου κιόπεκ.

—Τί θα ήη αυτό, κουμπάρε;

—'Ιστυνομία να φωνάξω.

—'Αμα φωνάξες άστυνομία, κουμπάρε, σου ά- νοίγω κουμπότρυπες.

Πήγε να τρελλαθή ο Πρόδρομος. Ξύπνησε μέ-σα τού τό Καραμανλίδικο, άλλα είδε ότι δέν μπο- ρούσε να κάνει τίποτε γιάτί ο συνεταιρός τού κα- κοιποΐ βρισκότανε δυο βήματα πάρα-πέρα και έ- φερνε βόλτες άπειλητικός.Τότε σκέφθηκε ο Πρό-δρομος να βάλη κάτω όλη τή καραμανλίδικη πονηριά του.

—Μπέ κούζουμι, χίτς δέν εκατάλαβε περι τί σου είπα. 'Εγώ καλά έλληνικά ντέν ήμιλώ άμα γλώσσα μου μπερδεμένος ένεσαι. Τί με νοιάζει, κούζουμι. Κλεμένη-μειμένη έμένα τό ίδιο μού κάνει. Όλο τό κόσμος κλέφτης ένεσαι τή σήμε- ρον ήμερον, γιάδρουμι. 'Ινύ άπ' τό δικό σου τοίπη παίρνω, έσύ άπ' τό δικό μου τοίπη παίρ- νεις, ο άλλος άπ' τού άλλουνοϋ τό τοίπη παίρ- νει. Τά πράγματα πού πουλάς είνε καλά;

—Όνα, αφεντικό.

—Είνε φτινά;

—'Όσο θές τά πληρώνεις αφεντικό.

—'Αμα καλά ένονται καλά τά πληρώσω. 'Εγώ άστεία έκανα μαζί σου έσύ σόβαρα τά ήπηρες παραλιγο καυνά να κάνουμε. Γιαζούκ μπέ! 'Ι- σπiti μου να πάμε και να τά δώ γιάδρουμι. 'Ιδω σκοτάδι ήνεσαι άμα χίτς γουρουνι στο σακί ντέν άγοράζω. 'Ετσι ντέν είνε;

—Και βέβαια αφεντικό.

Από μέσα του ήταν άναμένος ο Πρόδρομος και είχε καταστρώσει τό σατανικό του σχέδιο. 'Απ' έζω όμως χαμογελούσε και διαρκώς έπανα- λάμβανε:

—Χειμῶνας ένεσαι, κούζουμι, κρύο έπισης χίτς ρούχα ντέν έχω. 'Αμα να ήγοράσω καινούργια λιφτά ντέν ήπαρκουν. 'Ιφκαρία-μικκαρία, φτι- να-μνα φιλιαν-φισικ να βρω έλεα κανένα ρούχο να βαλώ επάνω μου. Ο Θεός σας έστειλε κούζουμι.

—Είσαι καλός άνθρωπος και σ' άγαπάει ο Θεός, κουμπάρε.

—Ναι, μπέ.

—Είνε μακούα τό σπίτι σου.

—Γιόκ, κούζουμι. Λίγο άκόμα να περπατήσου- με, ίσπiti μου να φτάσουμε, ύναίκα μου να ήη τά πράγματα, γνύμη της να είη. 'Αμα χίτς δέν φωνίζω πράγμα άμα ύναίκα μου δέν βλέπει.

Στή μέση ο Πρόδρομος, από δώ κι' από εκεί ο δυό κλέφτες, ο ένας με τήν βαλίτζα, ότάνουν σε μία πόρτα. Χτυπά ο Πρόδρομος, άνοίγουν, άνεβαίνουν τά σκαλιά.

—Περιμένετε ύναίκα μου να φωνάξω.

—'Αλλά τό σπίτι έκεινο ήταν ενός άστυνόμου γείτονα του. Τρέχει μέσα ο Πρόδρομος, τόν ει- δοποιεί, τού λέει τά καθέσαστα, βγαίνει ο άστυ- νόμος με τό πιστόλι. 'Ψηλά τά χέρια! Τρώμα- γμένοι οι δυο άνθρωποι κατάλαβαν ότι έπεσαν σε παγίδα.

—Παλόβουτρο!... Μας τήν έσκαοες!

Και ο Πρόδρομος θριαμβευτικά:

—'Ιμένα είπατε κουμπότρυπες ν' άνοίξετε, ύ- ναίκα μου άπ' τόν δρόμο να με μαζεύη. Τώρα ίσως ύναίκα σας από τό μπουδρούμι να μαζεύη.

Και έφυγε θριαμβευτικά προσβόταντας:

—Καραμανλή με λένε έμένα, πονηρός, άλε- πού ένομαι. 'Όποιος τά βάλη μαζί μου ήμελιά του ήβρίσκει! Κιονόγλου κιόπεκλέρ!...

X.

Οι Ιδιότροπίες τού Πελοπίδα

Αυτόκατηγορία

'Α! Καιρός ήταν πιά να τά βάλω και με τόν εαυτό μου. Μάλιστα, κύριε Πελο-πίδα! Σήμερα είνε ή σειρά σου να σε πα- ραλάβω και σένα και να σου τά ψάλω από τήν καλή. Γιάτί τόχεις παρακαλώ, τώρα τε- λειαία! Δέν μού λές σε παρακαλώ τί έχεις και τά βάσεις διαρκώς μ' όλο τόν κό- σμο και βρίζεις τόν ένα και τόν άλλο, χω- ρίς λόγο; Καί άγριεύεις γιά φύλλου πύ- δημα; Τί μιά σου φταίει ή δεσποινίς έπει- δη φοραίε ψηλό τα- κούνι, τήν άλλη ο κύριος, έπειδή βήγει χωρίς να ζητήσει τήν άδεία σου, τήν άλ- λη ή κοπέλλα πού κάθεται από πάνω από τό σπίτι σου και παίζει πιάνο, τήν άλλη τό μωρό της κυρίας πού κλαίει, ή γελάει, τήν άλλη ο πελά- της τού καφενιου πού δέν εκλείσε τήν πόρτα, τήν άλλη ο ένας γιάτί σφυραί, τήν άλλη ο άλλος γιάτί κουβαλάει τά φώνια πού ήρθε από τό σπίτι του, τήν άλλη ο άλλος έπειδή έχει γαλατά μάτια; 'Αντί στο συκοφαντισμό τού δρόμου και ούτω καθεξής. Μά είνε πράμα- τα αυτά; Πώς είπατε κύριε Πελοπίδα; 'Ε- χετε εσπαθή νεύρα και έρεθίζονται με τό παραμικρό; Καί τί μας νοιάζει έμάς; Στο κάτω της γραφής, όλοι έχουμε νεύρα, άλ- λά τά βάτουμε σε μία πειθαρχία. Δέν τό ξέραμε ότι άμα μάς έρχεται βίχας, πρέ- πει να τήνυούμε και να ήη βήχουμε, γιά να μην ένοχλήσουμε τ' άριστοκρατικά νεύ- ρα σας και να πάθουμε από άσφυξία. Κι' έπί τέλους, άν πειράζονται τά νεύρα σας, γιά ποιά λόγο πρέπει να τό πληροφορητή τό πανελλήνιο; Μήπως νομίζετε ότι μάς ένδιαφέρει πότε έχετε τά νεύρα σας και πότε δέν τά έχετε;

Πρέπει να τό καταλάβετε, κύριε Πελο-πίδα, νευρική, ότι είτε νευριάζετε είτε όχι, κανείς δέν ένοχλείται και κανείς δέν δίνει φράγκο. 'Εμεις θα βήχουμε, θα παίζουμε πιάνο, θα κοπανάμε τό τελέλι, θα τραγου- δάμε όποτε μάς καπνίση, θα βήχουμε όπο- τε μάς έρρη, θα σας σκουντάμε στο δρόμο και θα σας πατάμε τόν κάλο στο τράμ, χωρίς να σας ζητούμε συγγνώμη, θ' άφή- νουμε άνοιχτές τις πόρτες, θα ρουφαίε τή σούπα θορυβερώδως και θα κάνουμε, έ,τι μάς άρέσει, όποτε μάς άρέσει και όπως μάς άρέσει. Χωρίς να ρωτάμε άν παθαίνουν τά νεύρα σας ή όχι. 'Η μάλλον, γιά να είμαι πιο ειλικρινής, θα τό κάνουμε έπιτήδεια, γιά να σας δίνουμε στα νεύρα! Γιάτί πολύ μάς έχετε εκνευρίσει μ' αυτούς τους διαρκείς εκνευρισμούς σας.

Και άν τά νεύρα σας είνε τόσο εσπαθή, νευρολογικές κλινικές όπάρχουν άρκετές, δόξα σοι ο Θεός. 'Αντε, χριστιανέ μου, και κλείσω σε μία άπ' αυτές, γιά να ήσυχά- σης και συ κι' έμεις. Κι' άμα σουάχονται τά νεύρα, κάνε μία ψυχολογία να καλ- μάρης. Πολύ μάς έγινε ταςμικός ταμπά- κος, στα πίσω-πίσω... 'Όρliste μας. 'Αει στο διάβολο λοιπόν!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

Η κρδέια είνε έτοιμη να ξεκινήση. 'Όλοι έχουν άνεδοϋτ' αυτοκτονία. Λεί- πει μόνον ο σύζυγος της νεκρής. 'Ε- νας φίλος τού άνεβαίνει στο σπίτι γιά να τόν πάρη... και τόν βρίσκει να καί- δευτj τήν καμινάρα, καθισμένη στα γό- νατά του.

—Τάκη! τού φωνάζει αδοτρή.Τι είν' αυτό; Τήν ημέρα της κνέδιας της γυ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΑΜΠΑΖΑ

Ο 'Αρουν' 'Αλ - Ρασίντ, ο μεγάλος χαλίφης της Βαγδάτης, δεν εύρισκε ευχαρίστηση σε καμία από τις άμετρες γυναίκες, που οι άνθρωποι του κουάουσαν όλα να τον χαρέσει, από 'Ανατολή και Δύση, μ' όλο που όμορφότερες απ' αυτές το χέρι του 'Αλλάχ δεν είχε φτιάξει ούτε στη γη, ούτε στον ουρανό.

Τα φλογερά άγκυράσματά τους τον άσπιναν άσυνκίνητο και η δόξερμη ανάσα τους δεν μπορούσε να ζεστήνη την καρδιά του.

Γιατί ένα κρυφό σαρδάκι μάρανε μέσα στη νύχτα τον ένδοξο χαλίφη. Ο 'Αρουν' 'Αλ Ρασίντ άγαστοδσε.

Κι' όμως, αυτός, ο παντοδύναμος, που όλοι και όλα λύγαν μπροστά στη θέλησή του, δεν μπορούσε να χαρή τη γυναίκα που την έλάτρευε περισσότερο από ό,τι όποιος άλλο στον κόσμο κι' έτρεπε στη σκέψη μήπως κανείς, κι' αυτή η ίδια άκόμη, ματέψει το τρομερό μυστικό του.

Στ' αλήθεια, πώς θα μπορούσε να μιλήσει γι' άγάπη στην όμορφη 'Αμπάζα, που ήταν άδελφή του από τον ίδιο πατέρα και την ίδια μητέρα; Μά τα χρόνια πινούσαν και σ' όλους έκαναν έντυπασ πώς ο σοφός χαλίφης, που φρόντιζε και για τον τελευταίο άκόμο Μουσολμάνο, δεν είχε σκεφθή να παντρεύη την άδελφή του.

Στο τέλος, ο 'Αρουν' 'Αλ Ρασίντ πήρε τη μεγάλη απόφαση, που τόσο έκανε την καρδιά του να πονέει. Θά πάντρευε την 'Αμπάζα και θα την έβριε για γυναίκα στο Γκιαφάρ, τον καλύτερο φίλο του, που είχαν μεγαλώσει μαζί α-πό μικρά παιδιά.

Μά όταν ήλθε η ημέρα του γάμου, ο χαλίφης έβριε έναν δρο στους δυο νέονυμους: θά ζούσαν μαζί, όπως ένας άνδρας με τη γυναίκα του, αλλά στην πραγματικότητα θά έμεναν πάντα σαν δυο έξνοι ο ένας για τον άλλο.

—Θά μού το ύποσχεθηκες με τα κεφάλια σας, πρόσθεσε σκληρά ο 'Αρουν.

—Μεγάλε χαλίφη, απάντησε ο Γκιαφάρ, κρατάς τη ζωή μου στα χέρια σου. 'Η θέλησή σου είναι για μένα διαταγή. Όσο για το κεφάλι μου, μπορείς να τ'άχης όποτε θέλησης. Και η 'Αμπάζα έσκυψε το ίδιο το κεφάλι της, σε σημείο ύποταγης.

★
Είχαν περάσει δυο χρόνια από τότε.

Μιά μέρα, καθώς ο χαλίφης περπατούσε περπατώντας και σκυθρωπός μέσα στους μεγάλους κήπους του παλατιού του, μία γριά από κείνες που ύπηρετούσαν στο χαρέμι του, πετάχτηκε ξαφνικά πίσω από μερικές τριανταφυλλίες, σύρθηκε γονατιστή στα πόδια της, άκούμπωντας το κεφάλι της στο χυμία, του ψιθύρισε μερικές λέξεις με ύποκαμη φωνή.

—Εκείνοι που συνάδωναν το χαλίφη έτρεφαν άμέσως για να την άκουακύνουν άπο κοντά του. Μά ο 'Αρουν είχε βρή τόσο ένδοξηφρόν στα λόγια της γριάς, που δεν τώσε άφραση να την πλησιάσουν και, μ' ένα νεύμα του, έβριε στους ανθρώπους του πως ήθελε να μείνη μόνος μαζί της.

—'Η γριά, με το κεφάλι της άκούμπισμένο πάντα στο χυμία, συνέχισε την άφήγησή της, που τότε έντύπωσε είχε κάμει στον 'Αρουν.

Το πρόσωπο του χαλίφη είχε πάρει τώρα μιάν άγρια έκφραση, και τρομερές άστραπές έ-έβαιναν από τα μάτια του.

—Και ποιά απόδειξη μπορείς να μού δώσεις γι' αυτά που λές; ρώτησε για μία στιγμή.

—'Ω Σκιά του 'Αλλάχ πάνω στη γη, πώς θά μπορούσα έ-γώ, που άξίζω λιγότερο από ό,τι ένα σκυλί, κάτω από τα πόδια σου, να σου δώσω την απόδειξη που μού ζητάς; απάντησε η γριά. Μά την άπόδειξη αυτή μπορείς να την βρεις μόνος σου στο σπίτι του Μωχαμέτ 'Αλή, στη Μέκκα.

—Και ποιά είναι αυτή η άπόδειξη;

—Τό παιδί τους!

—Τό παιδί τους;

—Ναι, τό παιδί του Γκιαφάρ και της 'Αμπάζα! Τό έ-στείλανε εκεί για να τό κρύψουν από τη δίκαιη όργη σου.

—Και ποίος σου μίλησε για την όργη μου, σκύλα; βρυχήθηκε ο χαλίφης.

—'Η γριά Φατιμέ τ'ά έβριε όλα! άποκρίθηκε εκείνη.

Ο 'Αρουν ήταν έτοιμος ν' άφήση τό θυμό του να ξεσπάσει πάνω της. 'Αλλά συγκρατήθηκε κι' έφυγε τρέχοντας προς τό παλάτι του.

Τό ίδιο βράδυ, έδινε έντολη να έτοιμασθή όλη η αλληλ-λην για να τον συνδεύση στο ταξίδι που θά έκανε στη Μέκκα, για να άπροσκυνηση τον τάφο του Προφήτη.

★
Στο γυριμό, ο χαλίφης πρόσταξε να στήσουν τις σκη-νές τους κοντά στη μικρή πό-λη. Όμορ, για να έξκορασθή κι' όταν ένύχτωσε άπομύκρουν όλους τους ανθρώπους του από κοντά του, ως κι' αυτόν τον 'άγαπημένο' του Γκιαφάρ, που, σ' όλο τό ταξίδι έ-έ την ιερή πόλη, τον είχε πάντα στο πλευρό του και συνήθιζε να μοιράζεται μαζί του τη σκηνή του τη νύχτα.

—'Ωστόσο, τρεις φορές οι ά-πασταλμένοι του χαλίφη ήλθαν εκείνο τό βράδυ, να βρουν τό Γκιαφάρ.

Την πρώτη φορά, ο χαλί-φης του έστειλε φαγητά και γλυκίσματα, μαζί με τη σύ-στασι να διασκεδάση και να εύθυμηση γιατί η χαρά του Γκιαφάρ θά ήταν και δική του χαρά.

Τη δεύτερη φορά, ο άπε-σταλμένος του χαλίφη ήλθε να ρωτήσει αν ο Γκιαφάρ ήταν εύχαριστημένος.

Ο τρίτος άπεσταλμένος του 'Αρουν 'Αλ - Ρασίντ ήλθε λι-γη ώρα έπειτα από τα μεσά νύχτα. 'Αλλ' αυτή τη φορά, ο Γκιαφάρ, μόλις τον έβριε, έ-νοιασε τό αίμα να παγώνη μέ-σα στις φλέδες του. Γιατί δεν ήταν άλλος από τό Μαρούφ, τό όημο του χαλίφη.

—Άκούσθησέ με, τό έπτε.

Ο χαλίφης σε ζητάει.

—Όταν έβγηναν έξω από τη σκηνή, ο όήμιος κοινοτάθηκε και έπτε και πάλι:

—Γιαφάρ, γιού τό Πέχας, όμολόγησε την πίστη σου στον 'Αλλάχ και τό μοναδικό προ-φήτη του, τό Μωάμεθ, γιατί έχω διαταγή να σου πάρω τό κεφάλι.

Τό πρόβλημα φάνηκε άπίστευτο στον Γκιαφάρ, έπειτα από τις τόσες καλώςουσες του χαλίφη και με πολλές παρακλήσεις κατώρθωσε να πείσει τό Μα-ρούφ να γυρίση στον κύριο του για να τον έαναρωτήσει. —Όταν ο όήμιος έαναγύρισε στη σκηνή του χαλίφη, τον βρήκε να προσεύχεται.

Εκτέλεσε τη διαταγή μου: ρώτησε με βραχνή φωνή. —Έφερα μαζί μου τό Γκι-αφάρ... ψιθύρισε τρέμοντας ο Μαρούφ.

—Σκύλε, δεν θέλω τό Γκιαφάρ, αλλά τό κεφάλι του, ούρλιαξε ο χαλίφης.

Ο όήμιος έφυγε άμέσως και έαναγύρισε έπειτα από λίγα λεπτά, φέρνοντας πάνω σε μία άστροφτερή άσπίδα τό κεφάλι του Γκιαφάρ.

Την ίδια νύχτα είχαν τό φο-βερό εκείνο βράδυ και όλοι οι συνγινείς του συζύγου της 'Αμπάζα.

Ο 'Αρουν 'Αλ - Ρασίντ, ό-ταν γύρισε στη Βαγδάτη, διά-ταξε να κορφοσούν τό κεφά-λι του Γκιαφάρ στην είσοδο της πόλεως και να χαρίσουν τό κορμί του σε δυο κομμά-τια, που τό ένα να τό κρεμά-σουν στην άρχη και τό άλλο στο τέλος του μεγάλου γεφυ-ριού του ποταμού Τίγρητα.

—Έξη μήνες άργότερα, τ'ά φρικτά αυτά λείψανα βρισκό-νταν άκόμη εκεί. Και τότε μό-νο ο χαλίφης πρόσταξε να τ'ά ξεκρεμάσουν και να τ'ά θά-ψουν κρυφά.

★
—Όσο για την 'Αμπάζα, η τιμωρία της δεν ήταν λιγότε-ρο σκληρή. Ο χαλίφης διά-ταξε να τη ρίξουν σε μία σκοτεινή φυλακή κι' άσπα-ρευσε σ' όλους, με άπειλή ά-μευσ άποκεφαλισμού, να την πλησιάσουν και να της μιλή-σουν.

Μόνο ο ίδιος έρχόταν κάθε τόσο, παραμείριζε τό τοί-λι που σκέπαζε τό μοναδικό φε-γίγη του καλλιού της κι' έμε-νε άρκτείες στιγμές στη θέσι αυτή, κυττάζοντας την, χωρίς να της πη ποτέ ένα λόγο.

—'Αλλ' όταν έφευγε, τ'ά μά-τια του ήταν δοκρυμμένα.

—Από την έκδίκησή του, γλύ-τωσε μόνο τό παιδί του Γκι-αφάρ και της 'Αμπάζα, που ο χαλίφης τό είχε άνακαλύψει κατά τό ταξίδι που έκανε στη Μέκκα και που η μεγάλη ό-μορφιά του με κείνους που μοιείπτα τους στον κόσμο δεν τό είχαν φέρει στον κόσμο δεν τό άφρασε καμμία άμφισβόλια για την αλήθεια εκείνων που του είχε έπτε η γριά Φατιμέ.

—'Αργότερα, μάλιστα, με-τα-νοιμένος για την πράξη του, θέλησε να τό φέρη κοντά του και να τό υιοθετήσει. 'Αλλά δεν πρόσθεσε να εκτέλεση την άπόφαση του. Γιατί, στο ά-ναμεταξύ, είχε πεθάνει η 'Αμ-πάζα κι' ήταν τόση η λύπη του χαλίφη για τό θάνατό της, που την άκολουθήσε λίγο και-ρό άργότερα κι' ο ίδιος στον τάφο.

★
Στιγιά με δόσεις

Οι άποστρατευόμενοι 'Αμε-ρικανοί πολέμιτοι έχουν δι-καίωμα να ζητήσουν από μία Τράπεζα να τους χτίση έ-να σπίτι όπως τους άρέσει, άξίας 1.000 δολαρίων. Πληρώνουν γι' αυτό ένα μικρό νοίκι, με τό όποιο έξοφούν τό κόστος του, κι' έτσι σε 15 χρόνια τό σπίτι γίνεται δικό τους. 'Αν στο διάστημα αυτό δεν υπο-ρέσουν να πληρώσουν κανονι-κά, η Τράπεζα τους παίρνει πίσω τό σπίτι, τους έπιστρέ-φει όμως όσα πληρώσαν ως τότε. Τό Κράτος έχει δώσει έ-νταύση στην Τράπεζα για τις πιθανές ζημιές, που έχουν ύπο-λογισθή προκαταβολικά. 'Ανά-λογα συστήματα υπάρχουν και για τους κοινούς πολίτες, άλ-λά με κάπως μεγαλύτερες οι-κονομικές έπιβαρύνσεις.

Αναποδοτικό ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο 'Αλλεχ και το χαμάμ

Ο Χότζας είχε την περίοδο αυτή φο-βερή και τρομερή άναπαράδ. Ούτε ένα λεφτό δεν βρισκόταν στην τσέπη του. Είχε όμως συγχρόνως καιρό να κάνει λουτρό κι' έπρεπε να πά άπω-σδήποτε στο χαμάμ για να λουστή. Μά πώς θά γινόταν αυτό χωρίς λεφτά;

—'Ας πάω να καθαρίσω έ-γώ, έπτε τέλος μέσα του, κι' ύστερα βλέπουμε τι γίνεται.

Και τράβηξε για τό λουτρό. Μπήκε μέσα, λούστηκε, τριτίηκε, εύχαριστή-θηκε, ξεκουράστηκε, αλλά όταν ήρθε ή ώρα να σκευθ' να φύγη τον κυρίε-ψε ή άπελησία και ή ντροπή. Πώς θά-φευγε τώρα χωρίς να πληρώση τον χα-μαμά; Τό ρεζιλίκι θά ήταν μεγάλο και ο φουκαράς ο Χότζας βρισκόταν σε φοβερή άπόγνωση. Άρχισε λοιπόν να κάνει μετάνιες και να παρακαλή τό Θεό:

—'Αμάν 'Αλλάχ! Λυπήσου με τό δύ-στυχο και μ' ένα καταρτήχης... 'Ε-λεος, 'Αλλάχ! Κάνε τό θαύμα σου να γλυτώσω τό μασκαράλικο. Κάνε τό θαύ-μα σου 'Αλλάχ! Βοήθησε τό φτωχό δούλο σου στη δύσκολη θέσι που βρί-σκεται!... Κάνε λέω τό θαύμα σου. Για όένα όλο είναι δυνατό. Τι θά σου στοιχίση ένα μικρό θαύμα; Κάνε λοι-πόν με την παντοδυναμία σου ή να βρω μέσα στην τσέπη μου τζουμπέ μου πέντε γρόσια να πληρώσω τό λουτρό, ή... να γκρεμίσω τό χαμάμ!

Κι' ο 'Αλλάχ φαίνεται πως τον λυ-πήθηκε. Γιατί ξαφνικά συνέβη τό θαύ-μα. Και τι θαύμα; Φοβερό. Ένας δυ-στυχός σεισμός συντάραξε τη γη. Όλα αρχισαν να τρέμουν. Τ'ά θεμέλια του λουτρού ελίστηκαν, τ'ά μαρμαρά άρχι-σαν να τρίζουν, οι τοίχοι του χαμάμ ράγισαν, ή σκεπή ήταν έτοιμη να πέσι! Τό τι έγινε τότε δεν περιγράφεται. Ώνές, κακό, φασαρία. Όσοι λούζόν-τουσαν έφουσαν τρομαγμένοι ξεφωνι-ζοντας ανά δαιμονισμένοι.

Κι' ο ίδιος ο Χότζας άσπασε. Μά βρή-κε γρήγορα την ψυχραιμία του και μέ-σα στην άναμυμυμύλα μπόρεσε να τό σκάση, χωρίς να τον προσέξη κανέ-νας και να τό χτίση να πληρώση.

Σε τέτοιες δραματικές στιγμές ποίος θά σκεφτόταν τό λεφτά; Μόλις βγήκε στο δρόμο ο καλός σου ο Ναστραδίν Χότζας πήρε βαθεία την άναπνοή του κι' άμέσως κατόπιν έπρε-ξε να πάη σ' ένα τζαμί για να εύχαρι-στήση τον καλό Θεό που τον λυπήθηκε και τον έσωσε απ' τό ρεζιλίκι.

Όταν μπήκε όμως μέσα στο τζαμί είδε ένα πιστό γονατιστό στις πλάκες να κάνει μετάνιες και να ψιθυρίζει κάτι.

Περίεργος ο Χότζας πλησίασε κι' ά-κουσε τον άνθρωπο αυτό να λέη και να έναναλές με παρανοϊακή φωνή:

—'Αμάν, 'Αλλάχ! Κάνε τό θαύμα σου. Λυπήσου με, 'Αλλάχ και ρίξε μου απ' τον ουρανό λίγους παρόδες ν' ά-γοράσω ένα χαμάμ. 'Αμάν, 'Αλλάχ, ρίξε μου μία σοκκούλα γρόσια!

Τότε ο Χότζας τον πλησίασε πιό πο-λύ, τον χτύπησε στην πλάτη και του έπτε:

—'Ακου, τζάνουμ, άδικα παρακαλείς τον 'Αλλάχ να σου στείλη λεφτά. Ο 'Αλλάχ είναι άπένταρος, ή πολύ ταιγ-κούνης. 'Αφού, μωρέ μάτια μου, πο-τίμως να γκρεμίσω ένα όλόκληρο χα-μάμ παρά να μού ρίξη πέντε γρόσια!

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ένας τετραπέρατος ποτέρας έλεγε στο παιδί του ότι δυο πράγματα είναι ά-παραίτητα για να έπιτύχη κανένας στη ζωή του.

—Και ποιά είναι αυτά; ρώτησε τό παιδί.

—'Η τιμωρία και ή έξυπνάδα.

—Τι είναι ή τιμωρία;

—Νά κρατάς τό λόγο σου.

—Και τι είναι ή έξυπνάδα;

—Νά μη δίνης ποτέ τό λόγο σου!...

★
—Προχθές βράδυ, φίλε μου, βρισκό-μουν σ' ένα μεγάλο μαγαζί, όταν έξα-φνα κόπηκε τό ρεύμα κι' έσβυσαν τ'ά φώτα.

—Τυχερά ήσωνα! Τι σοφώφωρος; —Τίποτα. Δυστυχώς βρισκόμουν έ-κείνη τη στιγμή στο τμήμα των πιάνων!

Ο καταχθόνιος Κινέζος

Την πρώτη φορά, που ο Λη - Τσάν εί-δε από τό παράθυρο του έμπορικού του, τον λευκό εκείνο κύριο μαζί με τη συν-τροφία του, να προχωρούν στο μονοπά-τι, που έβγαζε στον ποταμό, μισόκλει-σε τ' άμυγδαλωτά μάτια του, γέμισε σιγά - σιγά την πλάτη του και βυθίστη-κε στις άνεξερεύνητες σκέψεις του.

Την επομένη, όταν τούς έαναείδε, χτύπησε μ' ένα σφυράκι τό κρεμασμέ-νο γκόνγκ. Σέ λίγο παρουσιάστηκε μπροστά του ένας νεαρός Κινέζος. Ο Λη - Τσάν του έπτε με τη χαρακτηριστι-κή εκείνη βραχνή φωνή, που έχουν οι καπιταλιστά του όπιου:

—Νού - Τζίν, μήπως έμαθες τίποτα γι' αυτόν τον ξένο, που ήρθε έδώ και πέντε ημέρες στο μαγαζί μου, για ν' άγοράση όπιο;

—Μάλιστα, κύριε... τό άπάντησε ο ύπηρετης. Έμαθα ότι θύμωσε πολύ, που άφρηθήκατε να του πουλήσετε όπιο και... —

—Αυτό τό ξέρω κι' έγώ! Θέλω να μού πεις κάτι καινούργιο. —'Ακούστε, κύριε... Ο άνθρωπος αυτός ήρθε από τον 'Αγιο Φραγκίσκο και όνομάζεται Τζών Κρούζε. 'Η γυ-ναίκα του είναι πολύ όμορφη... —

—Δεν μ' ενδιαφέρει ή γυναίκα του! Πές μου γι' αυτόν... —

—Μάλιστα, κύριε. Έχει ένα βαπο-ράκι δικό του, τό τέταρτο στη σειρά εκεί στο ποτάμι. 'Η γυναίκα του... —'Αφσε ή γυναίκα του. Αυτός τί κάνει... —

—Κοιμάται, κύριε, όλη την ημέρα και βγαίνουν μονάχα άργά τό βράδυ... —Όταν θά βγουν από τό βαποράκι, να τους παρακολουθήσης. Πέρασε τώρα από τό Γκ - Σιν, και πές του πως θέ-λω να τον δώ άμέσως! —

—'Αι παρά λίγο να τό ξεχάσω! Εί-δα τον Γκ - Σιν, δύο φορές τη νύχτα, να πηγαίνει στο βαποράκι τους... —

Τό πρόσωπο του Λη - Σιν σκοτενίσσε. —Νά μην πάς στού Γκ - Σιν. Πηγαί-νε μόνο να παραφυλάξης τον ξένο να δής που πάει... —

—'Αργά τη νύχτα, ο ύπηρετης του Λη - Τσάν ήρθε να του πη, πως ο ξένος με τη γυναίκα του άγαχναν να βρουν κάτι εκεί στην όχθη του ποταμού και ότι κα-τά τη γνώμη του γύρευαν τό μέρος όπου ο Λη - Τσάν έκρυβε τό όπιο. Ο Λη - Τσάν άνατινέθηκε, μισόκλει-σε τ'ά μάτια του και φώναξε:

—'Αφού δεν βρήκαν τό όπιο, θά θε-λήσουν να συναντήσουν τον Γκ - Σιν. Πηγαίνε κοντά στο βαποράκι τους. Θέ-λω να μού φέρης νεά! —

Ο Νού - Τζίν έφυγε γρήγορα και χάθηκε ως τό λαϊμό μέσα στο νερό για να πλησιάσει τό βαποράκι και ν' άκού-ση κάτι από τό φωτισμένο παραθυράκι του.

Κι' αλήθεια, κάτι πρόσταξε ν' άκού-ση. Έγγώρισε τη φωνή του Γκ - Σιν, που μιλούσε με τον ξένο και τη γυ-ναίκα του.

—Άφριο τη νύχτα ο Λη - Τσάν περι-μένει πολύ όπιο. Συνήθως πηγαίνει με τη βάρκα του ως τό καίκι και τό πα-ραλαβαίνει μόνος του.

—Λέτε να μάς τό πουλήσης; ρώτησε ο Κρούζε.

—Είπε κακός και τσιγγούνης!

—Λένε, πως είναι πολύ πλούσιος...

—Είπε αλήθεια; ρώτησε ή κυρία.

—Ναι, είναι πάρα πολύ πλούσιος, τους άπάντησε ο Κινέζος.

—Θάχει λοιπόν καταθέσεις στην Τρά-πεζα.

—Μπά!... Κρύβει τ'ά λεφτά στο μα-γαζί του!

—Ευχαριστώ, έπτε τότε ο ξένος. 'Ελ-πίζω να καταφέρω τον Λη - Τσάν να μού πουλήση όπιο. Και τώρα πάρετε για τον κόπο σας έκατό δολάρια... —

—Όλη αυτή τη συνομιλία την άκουσε ο ύπηρετης του Λη - Τσάν, με δέν έφυ-γε. Κρύφτηκε στα σκοτεινά κι' όταν

έφυγε ο Γκ - Σιν, πλησίασε και πάλι στο παραθυράκι.

—Λοιπόν, έλεγε ο ξένος, αύριο θά είμαστε πλούσιοι! Θά παραφυλάξωμε τον Λη - Τσάν που θά παραλάβη τό όπιο, και στην έπιστροφή τον σκοτώσωμε. Έ-πειτα πάμε στο μαγαζί του και του παίρνουμε και τ'ά λεφτά!...

—Είσαι ύπέρτοχος, Τζών. Κι' έτσι τό σκάζωμε την ίδια νύχτα με τό βαπορά-κι μας!

—'Ολ' αυτά πήγε και τ'ά έπτε ο Κι-νέζος ύπηρετης στον Λη - Τσάν.

—Γιατί, κύριε, να πητε στον Γκ - Σιν, ότι αύριο θά παραλάβετε τό όπιο και ότι θά πάτε μόνος σας με τη βάρ-κα; έπρόσθεσε.

—Αύριο θά μάθης τό γιατί. Νού - Τζίν, του άπάντησε εκείνος.

★
Μόλις νύχτωσε, την άλλη ημέρα, δυο σκιές γλύστρησαν από ένα βαποράκι. Προχώρησαν άρκετό διάστημα στην ό-χθη του ποταμού και κρύφτηκαν πίσω από κάτι φυλλώσιες. Κι' έκει περίμε-ναν. 'Ηταν ο Τζών Κρούζε και ή γυ-ναίκα του, δυο τυχοδιώκτες, άπορά-σματα των φυλακών, που έκαναν διά-φορες ύποπτες κερδοσκοπικές δουλειές στα παραλία της Κίνας. Είχαν πειχίει πολλά 'εκόλπω' μ' αυτούς τους 'ακού-τους' Κινέζους, όπως τους έλεγαν. Τά-ρα λοιπόν παραφύλαγαν τη βάρκα του Λη - Τσάν. Και δέν άργησε να φωνή.

Την είδαν να πλησιάζη ένα μυστηρι-ώδες καίκι, να πηγή ένα μεγάλο δέ-μα και να γυρίζη πίσω. —

Σε άπόσταση δυο μέτρων από την όχθη, ο Τζών Κρούζε πυροβόλησε. Έ-να κορμί λύνισε κι' έπεσε. 'Η βάρκα σταμάτησε. Τότε οι δυο σκιές με μία δική τους βάρκα πλησίασαν. Βρήκαν τό μεγάλο δέμα και τό πήραν. Δέ βρή-καν όμως τό πτώμα του Λη - Τσάν.

—Θά κύλησε μέσα στο ποτάμι. Πά-με γρήγορα στο μαγαζί μου, να πάρωμε τ'ά λεφτά κι' από κεί δρόμο!... Θά περάσω κι' από τον Γκ - Σιν να του άφήσω 500 δολάρια. Άρκετά μάς βο-ήθησε... —

Τό μαγαζί του Λη - Τσάν βρισκόταν στην όχθη, σχεδόν πάνω στο ποτάμι. Από τη βάρκα σκαφάλωσε ο Τζών με τη γυναίκα του στο άνοιχτό σκοτεινό παράθυρο. Άναψε τό φαναράκι. Τό δω-μάτιο ήταν άδειο. Άνοιξε μία πόρτα και μπήκε στο μαγαζί. Έφεξε γύρω του κι' άεφαφα τρεμούλιασε. 'Η γυναίκα του στήριχθηκε έπάνω του. Στη μέση του μαγαζιού ύπηρεε ένα φέρετρο δα-διο. Μέσα σ' αυτό ήταν ένα χαρτί, που έγραφε κάτι. Ο Τζών πλησίασε τό φα-ναράκι, για να διαβάση!

—Πάμε, Τζών! Τό ψιθύρισε ή γυναι-κα του. —Ο Τζών όμως πρόσθεσε να ρίξη μία ματιά. Τό χαρτί έγραφε τ'ά έξης! ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟ ΕΙΝΕ ΓΙΑ ΤΟΝ

ΓΚ - ΣΙΝ

ΠΟΥ ΜΕ ΠΡΟΔΩΣΕ ΚΑΙ ΠΟΥ ΔΟΛΟ-ΦΟΝΗΘΗΚΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ 10ΗΣ ΜΑΪΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥΣ: ΤΖΩΝ ΚΑΙ ΡΟ-ΖΑ ΚΡΟΥΖΕ.

Μία κραυγή βραχνή, ποδώνιες μέ-σα από τ'ά βάθη του σκοταδιού, παρά-λυσε κάθε κίνησή τους. Τό φαναράκι έπεσε από τ'ά χέρια του Τζών. Τό σκο-τάδι τους έπνιγε.

—'Απ' αυτό τον έφιάλη τους έβγαλαν ξαφνικά δυο βαρεία, σιδηρά χέρια. Τ'ά χέρια του άσπινούμου που είχε ελ-δοποιηθή από τον ύπνρετη του Λη - Τσάν.

★
—Και πώς σκοτώθηκε ο Γκ - Σιν, κύριε; ρώτησε περίεργος ο Κινέζος ύ-πηρετης.

—Τόν δολοφόνησαν αόστο οι λευκοί, του άπάντησε ο Λη Τσάν.

—Ο Γκ - Σιν, δεν ήξερε τό σχέδιό τους, ότι έπρόκει-το να δολοφονήσουν έμένα. Τον παρεκά-λεσα λοιπόν να με άντικαταστήση στη βάρκα και να παραλάβη αυτός τό όπιο. Τού είπα πως μ' έχει πίσω πυρετός. Και πήγε ο πρόδοτής! Κι' έτσι έτιμω-ρήθηκε για την πρόδοσή του!...

Τό άπόνεμα της άλλης ημέρας ο Λη - Τσάν είδε από τό παράθυρο του έμ-πορικού του, τον Τζών Κρούζε και τη γυναίκα του, να προχωρούν άνάμεσα από μία συνοδεία άστυνομικών, που πη-γαίναν προς τό βαποράκι να κάνουν έ-ρευνα. Μισόκλεισε τ' άμυγδαλωτά του μάτια, γέμισε σιγά - σιγά την πλάτη του και βυθίστηκε πάλι στις άνεξερεύνητες σκέψεις του.

Ε. ΟΥΛΛΑΣ

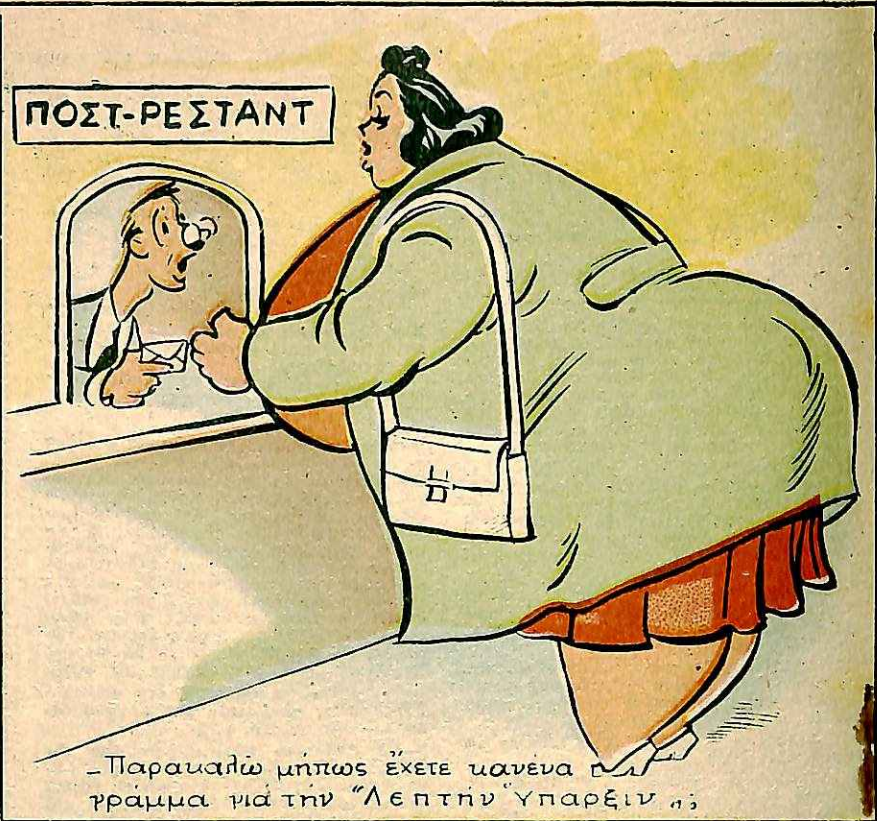
Παθήσεις των ποδών

Σήμερα θά σ'άς γράψω για τη θεραπεία διαφόρων αντίισθητικών και όκληρων παθήσεων των ποδών. Πολλά άτομα, μετά πεζοπορίαν, ιδίως δε τ'ά όρ-θορικά, αισθάνονται πόνους και μία φλόγισή στα πέλματα των ποδών και στα δάκτυλα (κότα). Εύεργετικό και ξεκουραστικό λουτρό των ποδών στην περίπτωση αυτή είναι τό έξής φάρμακο, τό ό-ποιον ρίχνετε έξ όλόκληρου μέσου σε μία λεκάνη χλιαρού νερού. Λευκαίνει, ξεκουράζει και μαλακώνει τό πόδι: Άλκοόλ 30 γρ., άλκοολ ντε ρομάρν 3 1/2 γρμ., βάμμα βενζόνης 6 γρμ. Έπειδή, ίσως για την εποχή αυτή, τό φάρμακο αυτό είναι λιγάκι όπανηρό, μπορεί ν' άντικατασταθή με δυο κοντα-λιές τής ούσου από την σκηνή Σαλτράτ κοντέλ, διακινούμενες μέσα στο νερό του ποδολούτρου.

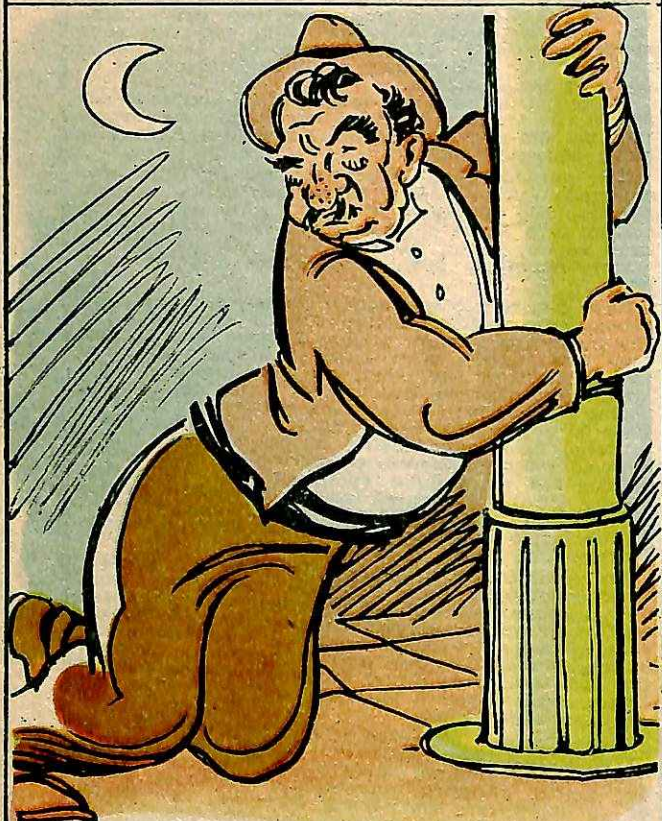
Σε πολλές κυρίες παρουσιάζεται ένα αντίισθητι-κό πρήξιμο στους άστραγάλους τό όποιον καταστρέ-φει σε μεγάλο βαθμό την κομψότητα των ποδιών, που τόσο συντείνει στην έν γενική εμφάνιση

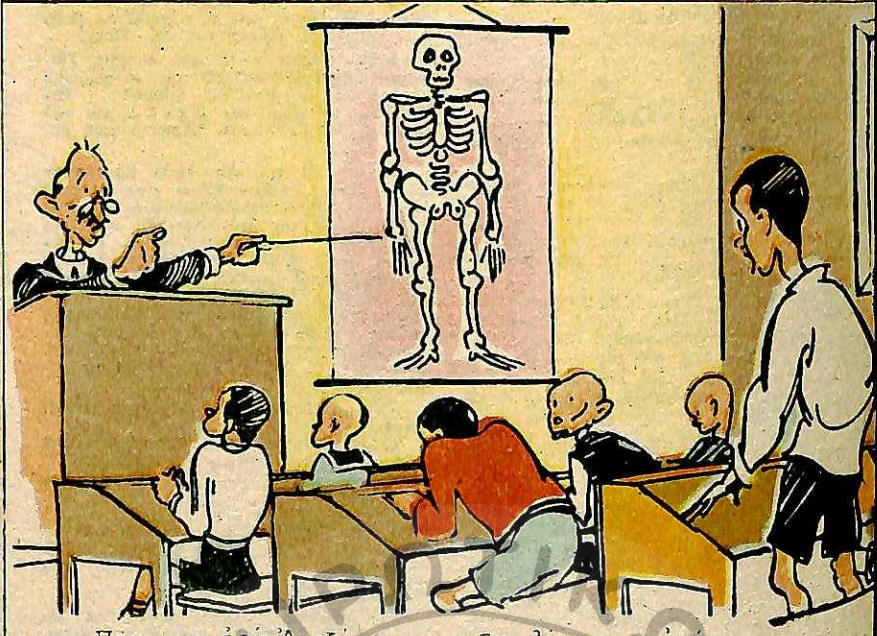
-ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ ΘΟΥ
 ΕΡΧΕΣΑΙ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΘΟΥ, Κ. ΘΥΝΟΔΕΥΤΕ;
 -ΑΜΗ; ΓΙΑ ΜΟΥΤΟ Μ' ΕΧΕΙΣ ΝΑ ΤΙΣ ΑΦΙΣΩ ΣΤΟ ΕΠΗΤΙ,
 ΝΑ ΤΙΣ ΠΑΡΩ Η ΠΥΝΑΙΜΑ ΜΟΥ, ΜΑΙ ΝΑ ΤΙΣ ΜΑΝΗ ΠΑΛΤΟ.

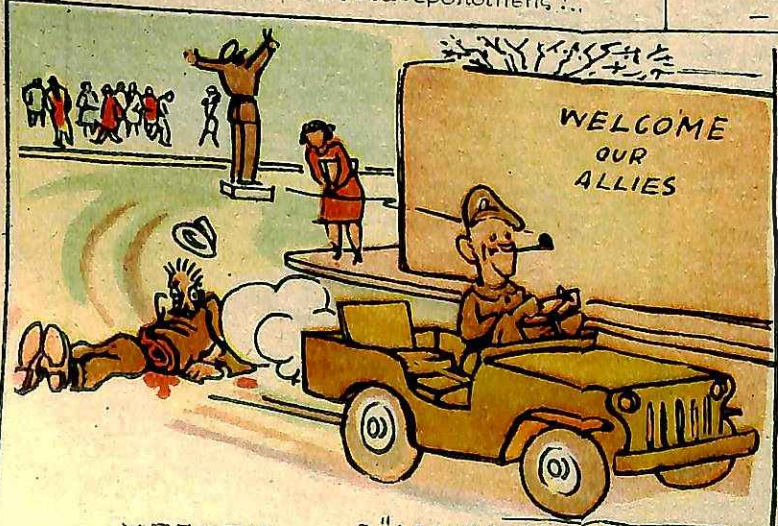
-Παρακαλώ μήπως έχετε μανένα
 γράμμα για την "Λεπτήν" Υπαρξιν ;

-Ε, ρε Τσουδερέα, πού είσαι;
 νά με... σταθεροποιήσης!..

-Πες μου εσύ, Άνσεϊμανρε, πώς λέγεται αυτό;
 -... Δημόσιος Υπάλληλος, ή, καθηγητά.

ΧΡΕΩΣΙΣ Ο "ΑΛΛΗΛΟΧΡΕΩΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ.
 (Κόψαμε έναν...)

ΕΛΛΑΔΟΣ - ΑΓΓΛΙΑΣ
 ΠΙΣΤΩΣΙΣ
 (ΦΤΕΙΑΧΝΟΥΜΕ"ΑΛΛΟΝ...)